

Fremsat den 26. februar 2025 af erhvervsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om markedsføring, lov om forbrugeraftaler og forbrugerklagebogen¹⁾

(Gennemførelse af direktiv om styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling og effektivisering af det offentlige forbrugerklagesystem)

Erhvervsministeriet

§ 1

I lov om markedsføring, jf. lovbekendtgørelse nr. 1420 af 2. december 2024, som ændret ved § 7 i lov nr. 1669 af 30. december 2024, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »side 7,«: »som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning, EU-Tidende, L af 6. marts 2024,«.

2. I § 2 indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) Varer: Løsøregenstande, herunder varer med digitale elementer, og vand, gas og elektricitet, der udbydes til salg i et afgrænset volumen eller en bestemt mængde.«
Nr. 4-17 bliver herefter nr. 5-18.

3. I § 2 indsættes som *nr. 19-27*:

»19) Miljøanprisning: Ethvert budskab eller enhver fremstilling, som ikke er obligatorisk i henhold til EU-retten eller national ret, uanset form, herunder tekst, billeder, grafisk eller symbolsk fremstilling, såsom mærker, mærkenavne, firmanavne eller produktnavne, der bruges i en kommerciel kommunikation, og som angiver eller indikerer, at et produkt, en produktkategori, et mærke eller en erhvervsdrivende har en posi-

tiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end andre produkter, produktkategorier, mærker eller erhvervsdrivende eller har forbedret sin indvirkning på miljøet over tid.

20) Generisk miljøanprisning: Enhver miljøanprisning, der fremsættes i skriftlig eller mundtlig form, herunder via audiovisuelle medier, og som ikke er indeholdt i et bæredygtighedsmærke, og hvor specifikationen af anprisningen ikke gives tydeligt og i fremhævet form på samme medium.

21) Bæredygtighedsmærke: Ethvert frivilligt tillidsmærke, kvalitetsmærke eller tilsvarende, enten offentligt eller privat, der har til formål at fremhæve og promovere et produkt, en proces eller en virksomhed under henvisning til deres miljømæssige eller sociale karakteristika eller begge, og omfatter ikke nogen obligatorisk mærkning krævet i henhold til EU-retten eller national ret.

22) Certificeringsordning: En tredjepartsverifikationsordning, der certificerer, at et produkt, en proces eller en virksomhed opfylder visse krav, giver mulighed for at anvende et tilhørende bæredygtighedsmærke, og hvis vilkår, herunder ordningens krav, er offentligt tilgængelige og opfylder følgende betingelser:

a) Ordningen er på gennemsigtige, retfærdige og ikke-diskriminerende vilkår åben for alle erhvervsdrivende, der er villige og i stand til at opfylde ordningens krav.

b) Ordningens krav udarbejdes af ordningens ejer i samråd med relevante eksperter og interessenter.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning, EU-Tidende, L af 6. marts 2024.

- c) Ordningen fastsætter procedurer for håndtering af manglende overholdelse af ordningens krav og indeholder bestemmelser om tilbagetrækning eller suspension af den erhvervsdrivendes ret til anvendelse af det tilhørende bæredygtighedsmærke i tilfælde af manglende overholdelse af ordningens krav.
- d) Overvågningen af den erhvervsdrivendes overholdelse af ordningens krav er underlagt en objektiv procedure og udføres af en tredjepart, hvis kompetence og uafhængighed af både ordningens ejer og den erhvervsdrivende er baseret på internationale standarder og procedurer, EU-standarder og -procedurer eller nationale standarder og procedurer.
- 23) Anerkendte fremragende miljøpræstationer: Miljøpræstationer, der er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning om EU-miljømærket, eller med nationale eller regionale EN ISO 14024 type I-miljømærkeordninger, der er officielt anerkendt i medlemsstaterne, eller de bedste miljøpræstationer i overensstemmelse med anden gældende EU-ret.
- 24) Holdbarhed: Evne til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.
- 25) Softwareopdatering: En opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig for, at varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester forbliver mangelfri efter købelovens mangelsregler, eller en opdatering vedrørende funktionaliteter.
- 26) Forbrugskomponent: Enhver komponent i en vare, der opbruges igen og igen og skal udskiftes eller genopfyldes for, at varen kan fungere efter hensigten.
- 27) Funktionalitet: Evne til at udføre sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.«
4. § 5, stk. 2, nr. 2, affattes således:
- »2) de væsentligste egenskaber ved produktet, herunder i hvilket omfang produktet står til rådighed, produktets fordele, risici, udførelse, sammensætning, miljømæssige eller sociale karakteristika, tilbehør, cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, eftersalgsservice og klagebehandling, metode og tidspunkt for fremstilling eller ydelse, levering, produktets hensigtsmæssighed, anvendelse, mængde, specifikationer, geografiske eller handelsmæssige oprindelse eller de resultater, som kan forventes opnået ved brugen, eller resultaterne af og de vigtigste elementer ved afprøvning eller kontrol foretaget af produktet,«
5. I § 5, stk. 2, nr. 10, ændres »forretningskendetegn, eller« til: »forretningskendetegn,«.
6. I § 5, stk. 2, nr. 11, ændres »objektive faktorer.« til: »objektive faktorer,«.
7. I § 5, stk. 2, indsættes som nr. 12 og 13:
- »12) fremsættelse af en miljøanprisning vedrørende fremtidige miljøpræstationer uden klare, objektive, offentligt tilgængelige og verificerbare forpligtelser fastsat i en detaljeret og realistisk gennemførelsesplan, der omfatter målbare og tidsbestemte mål og andre relevante elementer, der er nødvendige for at støtte dens gennemførelse, såsom tildeling af ressourcer, og som regelmæssigt kontrolleres af en uafhængig tredjepartsekspert, hvis konklusioner gøres tilgængelige for forbrugerne, eller
- 13) reklamere med fordele for forbrugerne, som er irrelevante og ikke følger af noget element ved produktet eller virksomheden.«
8. Efter § 6 b indsættes før overskriften før § 7:
- »§ 6 c. Leverer en erhvervsdrivende en tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugeren oplysninger om miljømæssige eller sociale karakteristika eller om cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, for så vidt angår produkterne eller leverandørerne af disse produkter, betragtes oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter samt de foranstaltninger, der er indført til at holde de pågældende oplysninger ajour, som væsentlige oplysninger.«
9. I § 16, stk. 1, ændres »nr. 13« til: »nr. 14«.
10. I bilag 1 indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:
- »2 a) Den erhvervsdrivende fremviser et bæredygtighedsmærke, som ikke er baseret på en certificeringsordning eller ikke er etableret af offentlige myndigheder.«
11. I bilag 1 indsættes efter nr. 4 som nye numre:
- »4 a) Den erhvervsdrivende fremsætter en generisk miljøanprisning, selvom den erhvervsdrivende ikke kan påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen.
- 4 b) Den erhvervsdrivende fremsætter en miljøanprisning vedrørende hele produktet eller den erhvervsdrivendes virksomhed som helhed, når den kun vedrører et bestemt aspekt af produktet eller en specifik aktivitet i den erhvervsdrivendes virksomhed.
- 4 c) Den erhvervsdrivende hævder på basis af kompensation for drivhusgasemissioner, at et produkt har en neutral, reduceret eller positiv indvirkning på miljøet med hensyn til drivhusgasemissioner.«
12. I bilag 1 indsættes efter nr. 10 som nyt nummer:
- »10 a) Krav, der som følge af retsregler gælder for alle produkter inden for den relevante produktkategori på EU-markedet, præsenteres som et særligt element ved den erhvervsdrivendes tilbud.«
13. I bilag 1 indsættes efter nr. 23 c før overskriften før nr. 24 som nye numre:

- »23 d) Den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger for forbrugeren om, at en softwareopdatering vil have en negativ indvirkning på funktionen af varer med digitale elementer eller brugen af digitalt indhold eller digitale tjenester.
- 23 e) En softwareopdatering præsenteres som nødvendig, når den kun tjener til at forbedre elementer ved funktionaliteterne.
- 23 f) Enhver kommerciel kommunikation vedrørende en vare, der indeholder et element, som er indført for at begrænse dens holdbarhed, selvom den erhvervsdrivende har adgang til oplysninger om elementet og dets indvirkning på varens holdbarhed.
- 23 g) Den erhvervsdrivende hævder i modstrid med sandheden, at en vare under normale anvendelsesbetingelser har en bestemt holdbarhed målt i brugstid eller intensitet.
- 23 h) Den erhvervsdrivende angiver, at en vare kan repareres, når dette ikke er tilfældet.
- 23 i) Den erhvervsdrivende tilskynder forbrugeren til at udskifte eller genopfylde en vares forbrugskomponenter tidligere, end det er nødvendigt af tekniske årsager.
- 23 j) Den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger om forringelse af en vares funktionalitet, når der anvendes forbrugskomponenter, reservedele eller tilbehør, som den oprindelige producent ikke har leveret, eller hævder i modstrid med sandheden, at en sådan forringelse vil ske.«

Justitsministeriet

§ 2

I lov nr. 1457 af 17. december 2013 om forbrugerftaler, som ændret ved § 160 i lov nr. 652 af 8. juni 2017, § 44 i lov nr. 1666 af 26. december 2017 og § 1 i lov nr. 2158 af 27. november 2021, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »side 7,«: »og ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning, EU-Tidende, L af 6. marts 2024,«.

2. I § 3 indsættes som *nr. 19-23*:

»19) Handelsmæssig garanti for holdbarhed: Enhver handelsmæssig garanti, som producenten har påtaget sig over for forbrugeren om salgsgenstandens holdbarhed i en bestemt periode, ud over sin retlige forpligtelse, hvor producenten er direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af salgsgenstanden i overensstemmelse med købelovens mangelsregler, når salgsgenstandens holdbarhed ikke opretholdes.

- 20) Holdbarhed: Evne til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.
- 21) Producent: Den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i Den Europæiske Union eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn.
- 22) Score for reparationsmulighed: En score, der udtrykker en salgsgenstands mulighed for at kunne repareres, baseret på harmoniserede krav, der er fastlagt på EU-plan.
- 23) Softwareopdatering: En gratis opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig for, at salgsgenstande med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester forbliver mangelfri efter købelovens mangelsregler.«

3. I § 8, *stk. 1, nr. 10*, indsættes efter »levering,«: »herunder om muligt miljøvenlige leveringsmuligheder,«.

4. I § 8, *stk. 1, nr. 16*, indsættes efter »anvendelse,«: »og de væsentligste elementer ved mangelsreglerne, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af stk. 5,«.

5. I § 8, *stk. 1*, indsættes efter nr. 16 som nye numre:

»17) hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, at den pågældende vare drager fordel af en sådan garanti, dens varighed, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af stk. 5,

18) for salgsgenstande med digitale elementer, for digitalt indhold og for digitale tjenester, hvor producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer,«

Nr. 17-24 bliver herefter nr. 19-26.

6. I § 8, *stk. 1, nr. 23*, der bliver nr. 25, ændres »vidst, og« til: »vidst,«.

7. I § 8, *stk. 1, nr. 24*, der bliver nr. 26, ændres »klage,« til: »klage,«.

8. I § 8, *stk. 1*, indsættes som *nr. 27 og 28*:

»27) hvor det er relevant, varens score for reparationsmulighed, og

28) såfremt nr. 27 ikke finder anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde salgsgenstandene mangelfri, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt om reparationsbegrænsninger.«

9. I § 8 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Justitsministeren fastsætter nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter *stk. 1, nr. 16 og 17.*«

10. I § 12, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »19 og 20« til: »17, 21 og 22«.

11. I § 17, *stk. 1, nr. 5*, indsættes efter »anvendelse,«: »og de væsentligste elementer ved mangelsreglerne, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af *stk. 3.*«

12. I § 17, *stk. 1*, indsættes efter nr. 5 som nye numre:

»6) hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, at den pågældende salgsgenstand drager fordel af en sådan garanti, dens varighed, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af *stk. 3*,

7) hvor det er relevant, eksistensen af og betingelserne for eftersalgsservice og handelsmæssige garantier,

8) for varer med digitale elementer, for digitalt indhold og for digitale tjenester, hvor producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer,«

Nr. 6-9 bliver herefter nr. 9-12.

13. I § 17, *stk. 1, nr. 8*, der bliver nr. 11, ændres »elementer, og« til: »elementer,«.

14. I § 17, *stk. 1, nr. 9*, der bliver nr. 12, ændres »vidst.« til: »vidst,«.

15. I § 17, *stk. 1*, indsættes som *nr. 13 og 14*:

»13) hvor det er relevant, varens score for reparationsmulighed, og

14) såfremt nr. 13 ikke finder anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde salgsgenstandene mangelfri, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt om reparationsbegrænsninger.«

16. I § 17 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Justitsministeren fastsætter nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter *stk. 1, nr. 5 og 6.*«

Erhvervsministeriet

§ 3

I forbrugerklageloven, lov nr. 524 af 29. april 2015, som ændret ved § 6 i lov nr. 640 af 11. juni 2024, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 6 indsættes:

»§ 6 a. Et godkendt privat tvistløsningsorgan kan bemyndige sit sekretariat til at træffe afgørelser efter § 16, *stk. 1 og 2.*«

2. § 11 affattes således:

»§ 11. Konstaterer Nævnenes Hus på baggrund af mediationen, at muligheden for at nå frem til en mindelig løsning ikke er til stede, skal parterne underrettes om, at behandlingen af klagen afsluttes, jf. dog § 18, *stk. 1*.

Stk. 2. Forbrugeren skal samtidig med underretning om sagens afslutning orienteres om muligheden for at indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet efter § 19, jf. dog *stk. 3*.

Stk. 3. Nævnenes Hus kan ved afslutning af klager efter *stk. 1*, træffe afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet, hvis det må anses for åbenbart, at der ikke kan gives forbrugeren medhold i klagen.«

3. I § 12, *stk. 1*, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Klagen afvises, hvis gebyret ikke betales inden for en frist, som er fastsat af Nævnenes Hus.«

4. I § 13, *stk. 1*, § 20, *stk. 2*, og § 39, *stk. 2*, ændres »Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens« til: »Nævnenes Hus'«.

5. Efter § 16 indsættes før overskriften før § 17:

»Sambehandling af klager

§ 16 a. Et godkendt privat tvistløsningsorgan eller Nævnenes Hus kan bestemme, at flere ensartede, verserende klager mellem samme eller forskellige parter skal behandles i forbindelse med hinanden.«

6. I § 20, *stk. 1, nr. 1*, udgår »og«.

7. I § 20, *stk. 1*, indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) Nævnenes Hus ikke har truffet afgørelse om at afskære klageadgangen efter § 11, *stk. 3*, og«

Nr. 2 bliver herefter nr. 3.

8. I § 20, *stk. 2*, ændres »nr. 2« til: »nr. 3«.

9. I § 20 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Forbrugerklagenævnet kan bestemme, at flere ensartede, verserende klager, mellem samme eller forskellige parter, skal behandles i forbindelse med hinanden.«

10. I § 27, *stk. 1*, indsættes som 2. pkt.:

»Betales gebyret ikke inden for en frist, som er fastsat af Forbrugerklagenævnet, afvises klagen.«

11. Efter § 33 indsættes:

»§ 33 a. En anmodning fra forbrugeren om genoptagelse af klagesagen skal være indgivet skriftligt til Forbrugerklagenævnet eller det godkendte private tvistløsningsorgan inden 30 dage fra modtagelsen af afgørelsen.

Stk. 2. Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat tvistløsningsorgan kan se bort fra en overskridelse af fristen i stk. 1, hvis der foreligger særlige forhold.«

12. Efter § 39 indsættes i *kapitel 8*:

»§ 39 a. Godkendte private tvistløsningsorganers opkrævning og inddrivelse af fordringer for behandling af en kla-

gesag med tillæg af rente, gebyrer og andre omkostninger skal ske efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.«

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2025, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. §§ 1 og 2 træder i kraft den 27. september 2026.

Stk. 3. § 3 finder ikke anvendelse på klager, der er indbragt for Nævnenes Hus eller Forbrugerklagenævnet inden lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
  - 3.1. Ændring af markedsføringsloven
    - 3.1.1. Definitioner
      - 3.1.1.1. *Gældende ret*
        - 3.1.1.1.1. *Varer*
        - 3.1.1.1.2. *Holdbarhed*
        - 3.1.1.1.3. *Softwareopdatering*
        - 3.1.1.1.4. *Funktionalitet*
      - 3.1.1.2. *ECGT-direktivet*
        - 3.1.1.2.1. *Varer*
        - 3.1.1.2.2. *Miljøanprisning*
        - 3.1.1.2.3. *Generisk miljøanprisning*
        - 3.1.1.2.4. *Bæredygtighedsmærke*
        - 3.1.1.2.5. *Certificeringsordning*
        - 3.1.1.2.6. *Anerkendte fremragende miljøpræstationer*
        - 3.1.1.2.7. *Holdbarhed*
        - 3.1.1.2.8. *Softwareopdatering*
        - 3.1.1.2.9. *Forbrugskomponent*
        - 3.1.1.2.10. *Funktionalitet*
      - 3.1.1.3. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
    - 3.1.2. **Vildledende handlinger og udeladelser**
      - 3.1.2.1. *Gældende ret*
      - 3.1.2.2. *ECGT-direktivet*
        - 3.1.2.2.1. *Vildledende handlinger*
        - 3.1.2.2.2. *Vildledende udeladelser*
      - 3.1.2.3. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
        - 3.1.2.3.1. *Vildledende handlinger*
        - 3.1.2.3.2. *Vildledende udeladelser*
    - 3.1.3. **Bilag 1 til markedsføringsloven**
      - 3.1.3.1. *Gældende ret*
      - 3.1.3.2. *ECGT-direktivet*
        - 3.1.3.2.1. *Nr. 2a*
        - 3.1.3.2.2. *Nr. 4a*
        - 3.1.3.2.3. *Nr. 4b*
        - 3.1.3.2.4. *Nr. 4c*
        - 3.1.3.2.5. *Nr. 10a*
        - 3.1.3.2.6. *Nr. 23d*
        - 3.1.3.2.7. *Nr. 23e*

- 3.1.3.2.8. *Nr. 23f*
- 3.1.3.2.9. *Nr. 23g*
- 3.1.3.2.10. *Nr. 23h*
- 3.1.3.2.11. *Nr. 23i*
- 3.1.3.2.12. *Nr. 23j*
- 3.1.3.3. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
  - 3.1.3.3.1. *Særligt om forholdet mellem markedsføringslovens bilag 1, nr. 4 a, og forbruger-aftalelovens § 8, stk. 1, nr. 10*
- 3.2. Ændring af forbrugeraftaleloven**
  - 3.2.1. Definitioner**
    - 3.2.1.1. *Gældende ret*
      - 3.2.1.1.1. *Handelsmæssig garanti*
      - 3.2.1.1.2. *Holdbarhed*
      - 3.2.1.1.3. *Producent*
      - 3.2.1.1.4. *Reparationsmulighed*
      - 3.2.1.1.5. *Softwareopdatering*
    - 3.2.1.2. *ECGT-direktivet*
      - 3.2.1.2.1. *Handelsmæssig garanti for holdbarhed*
      - 3.2.1.2.2. *Holdbarhed*
      - 3.2.1.2.3. *Producent*
      - 3.2.1.2.4. *Score for reparationsmulighed*
      - 3.2.1.2.5. *Softwareopdatering*
    - 3.2.1.3. *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
  - 3.2.2. Oplysningspligt**
    - 3.2.2.1. *Gældende ret*
      - 3.2.2.1.1. *Oplysningspligt for aftaler vedrørende varer og ikke finansielle tjenesteydelser indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg*
      - 3.2.2.1.2. *Oplysningspligt for andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted*
    - 3.2.2.2. *ECGT-direktivet*
      - 3.2.2.2.1. *Oplysningskrav for aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted*
        - 3.2.2.2.1.1. *Formelle krav for aftaler om fjernsalg*
      - 3.2.2.2.2. *Andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted*
      - 3.2.2.2.3. *Harmoniseret meddelelse og mærke*
    - 3.2.2.3. *Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
      - 3.2.2.3.1. *Oplysningspligter ved aftaler uden for den erhvervsdrivendes forretningssted og fjernsalgsaftaler*
      - 3.2.2.3.2. *Andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted*
      - 3.2.2.3.3. *Harmoniseret meddelelse og mærke*
- 3.3. Ændring af forbrugerklageloven**
  - 3.3.1. Adgang til at afskære klageadgangen til Forbrugerklagenævnet**
    - 3.3.1.1. *Gældende ret*
    - 3.3.1.2. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
  - 3.3.2. Afvisning af en klage ved forbrugerens manglende betaling af klagegebyr**
    - 3.3.2.1. *Gældende ret*
    - 3.3.2.2. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
  - 3.3.3. Sambehandling af ensartede klager**
    - 3.3.3.1. *Gældende ret*

- 3.3.3.2. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 3.3.4. Delegation af afgørelseskompetence til private tvistløsningsorganers sekretariater**
  - 3.3.4.1. *Gældende ret*
  - 3.3.4.2. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 3.3.5. Frist for forbrugeres genoptagelsesansøgninger**
  - 3.3.5.1. *Gældende ret*
  - 3.3.5.2. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 3.3.6. Godkendte private tvistløsningsorganers opkrævning og inddrivelse af fordringer**
  - 3.3.6.1. *Gældende ret*
  - 3.3.6.2. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige**
- 5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.**
- 6. Administrative konsekvenser for borgerne**
- 7. Klimamæssige konsekvenser**
- 8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser**
- 9. Forholdet til EU-retten**
- 10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.**
- 11. Sammenfattende skema**

1. Indledning

Med lovforslaget ønsker regeringen (SVM) at styrke forbrugerbeskyttelsen. Dette skal ske ved at sikre bedre forbrugeroplysning om visse produkters holdbarhed og reparationsmuligheder, inden der indgås en aftale, samt styrke forbrugerbeskyttelsen mod vildledende handelspraksis i form af f.eks. vildledende miljøanprisninger. Det skal endvidere ske ved at sikre et fortsat velfungerende, tidssvarende og effektivt forbrugerklagesystem, der kan håndtere de tvister, der opstår mellem forbrugere og erhvervsdrivende i forbindelse med forbrugernes køb af varer og tjenesteydelser. En hurtig og effektiv løsning af sådanne tvister sikrer retssikkerhed, forudsigelighed og stabilitet for både borgere og erhvervsliv.

Den grønne omstilling har høj prioritet for regeringen. Det er vigtigt, at forbrugerne har pålidelige oplysninger om produkters miljøpåvirkning, ikke oplever vildledende miljøanprisninger og manglende gennemsigtighed og troværdighed i forbindelse med bæredygtighedsmærker. Det er også vigtigt, at forbrugerne har tillid til de miljøoplysninger, der er til rådighed, da det kan medvirke til, at forbrugerne aktivt bidrager til den grønne omstilling. Såfremt forbrugerne ikke har tillid til miljøanprisninger, kan det udgøre et problem for de erhvervsdrivende, der reelt tilbyder mindre miljøbelastende produkter. Nogle erhvervsdrivende risikerer derudover unødigt høje overholdelsesomkostninger i det omfang, medlemsstaterne indfører forskellige nationale løsninger.

Med lovforslaget tilføjes en række nye definitioner i markedsføringsloven, bl.a. en definition af miljøanprisning, bæredygtighedsmærke og anerkendte fremragende miljøpræstationer. Det foreslås derudover at tilføje nye former for handelspraksis, der skal betragtes som vildledende, hvis de

foranlediger eller kan forventes at foranledige gennemsnitsforbrugeren til at træffe en transaktionsbeslutning, denne ellers ikke ville have truffet.

Det foreslås endvidere at udvide bilag 1 til markedsføringsloven, som indeholder en liste over former for handelspraksis, der under alle omstændigheder anses som urimelige. Udvidelsen vedrører bl.a. erhvervsdrivendes brug af bæredygtighedsmærker, brug af generiske miljøanprisninger og anprisninger vedrørende holdbarhed og reparation.

Med lovforslaget tilføjes yderligere en række nye definitioner i forbrugeraftaleloven, bl.a. en definition af holdbarhed, producent og reparationsmulighed. Det foreslås yderligere at udvide oplysningspligten for erhvervsdrivende ved fjernsalgsaftaler og andre aftaler end aftaler om fjernsalg til forbrugerne ved at stille krav til, at den erhvervsdrivende skal give oplysninger om handelsmæssig garanti for holdbarhed, softwareopdateringer for salgsgenstande med digitalt indhold og reparationsmuligheder.

Forbrugerklageloven trådte i kraft den 1. oktober 2015. På baggrund af samfundsudviklingen og de erfaringer, der er gjort med reglerne siden 2015, foreslås det, at der foretages mindre justeringer af forbrugerklagesystemet med henblik på at understøtte et velfungerende, tidssvarende og effektivt forbrugerklagesystem til gavn for såvel forbrugere som erhvervslivet.

Det foreslås bl.a., at klageadgang til Forbrugerklagenævnet efter endt mediation begrænses, hvis det er åbenbart, at forbrugeren ikke kan få medhold. Lovforslaget indeholder endvidere forslag om mulighed for at sambehandle klager samt at indsætte en frist for forbrugeres ansøgninger om genoptagelse.

2. Baggrund

Med lovforslaget gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning (herefter ECGT-direktivet). Direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 27. marts 2026, og reglerne skal træde i kraft den 27. september 2026.

Ændringerne af både direktivet om urimelig handelspraksis og direktivet om forbrugerrettigheder er udtryk for totalharmonisering. For at sikre en hensigtsmæssig og korrekt implementering af direktivet, foreslås det at foretage en direktivnær implementering heraf.

Forbrugerklageloven trådte i kraft den 1. oktober 2015. Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2013/11 af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (herefter direktiv om ATB på forbrugerområdet). Med forbrugerklageloven blev det offentlige forbrugerklagesystem opdelt i en obligatorisk mediationsfase og en efterfølgende nævnfase i Forbrugerklagenævnet. Det er alene mediationsfasen, der er en implementering af direktivet, mens nævnfasen er en yderligere supplerende beskyttelse af danske forbrugere.

Nævnenes Hus er den ansvarlige myndighed for mediationsfasen og sekretariatsbetjener Forbrugerklagenævnet. Nævnenes Hus har gjort en række erfaringer med forbrugerklageloven, bl.a. i lyset af regleres betydning i praksis samt samfundsudviklingen siden 2015. Erfaringerne viser, at det vil være hensigtsmæssigt at foretage mindre ændringer af forbrugerklagesystemet, bl.a. med henblik på at sikre, at sagerne behandles hurtigt og effektivt under hensyn til forbrugernes og de erhvervsdrivendes retssikkerhed, og at ressourcerne i såvel mediationsfasen som i nævnet kan anvendes mest hensigtsmæssigt, herunder på de sager, hvor der er opstået en reel juridisk tvist, som fordrer en vurdering af parternes indbyrdes rettigheder og forpligtelser.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Ændring af markedsføringsloven

3.1.1. Definitioner

3.1.1.1. Gældende ret

Der findes i lov om markedsføring (herefter markedsføringsloven) en række definitioner af begreber, som har betydning for lovens anvendelsesområde.

Markedsføringslovens § 2 er lovens definitionsbestemmelse og gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbru-

gerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (herefter UCP-direktivet) artikel 2.

Loven indeholder ikke en definition af varer, miljøanprisning, generisk miljøanprisning, bæredygtighedsmærke, certificeringsordning, anerkendte fremragende miljøpræstationer, holdbarhed, softwareopdatering, forbrugskomponent og funktionalitet. Visse af begreberne følger dog af anden dansk lovgivning, herunder lov om forbrugeraftaler (herefter forbrugeraftaleloven) og lov om køb (herefter købeloven).

I det følgende gennemgås de begreber, der er relevante for de ændringer, som ECGT-direktivet foretager i UCP-direktivet, og som er defineret i anden dansk lovgivning,

3.1.1.1.1. Varer

Begrebet ”varer” er ikke særskilt defineret i markedsføringsloven.

Varer er derimod defineret i forbrugerftalelovens § 3, nr. 1, som løsøregenstande, herunder varer med digitale elementer, og vand, gas og elektricitet, der udbydes til salg i et afgrænset volumen eller en bestemt mængde.

Varer med digitale elementer omfatter tilfælde, hvor digitalt indhold eller digitale tjenester er integreret i eller indbyrdes forbundet med varerne på en sådan måde, at fraværet af det digitale indhold eller den digitale tjeneste ville forhindre varerne i at opfylde deres funktion, jf. forbrugerftalelovens § 3, nr. 11.

En tilsvarende definition findes i artikel 2, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (herefter forbrugerrettighedsdirektivet), som indeholder en henvisning til artikel 2, nr. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (herefter varedirektivet).

3.1.1.1.2. Holdbarhed

Begrebet ”holdbarhed” er ikke særskilt defineret i markedsføringsloven.

Holdbarhed er derimod defineret i købelovens § 3 a, nr. 6, som evnen til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug. Udtrykket holdbarhed anvendes i købeloven om henholdsvis objektive krav til salgsgenstanden og handelsmæssige garantier.

En tilsvarende definition findes i varedirektivets artikel 2, nr. 13, som købelovens § 3 a gennemfører.

3.1.1.1.3. Softwareopdatering

Begrebet ”softwareopdatering” er ikke defineret i dansk ret.

Det bemærkes dog, at det af købelovens § 75 d fremgår, at sælgeren ved aftaler, som angår digitalt indhold, digitale tjenester eller varer med digitale elementer, skal sikre, at køberen får besked og får leveret opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, som er nødvendige for at holde en salgsgenstand fri for mangler i en given periode.

3.1.1.1.4. Funktionalitet

Begrebet ”funktionalitet” er ikke særskilt defineret i markedsføringsloven.

Funktionalitet er derimod defineret i købelovens § 3 a, nr. 5, som evnen til at udføre sine funktioner i betragtning af formålet.

Udtrykket funktionalitet anvendes i købelovens § 75 b, nr. 1, og § 75 c, stk. 1, nr. 4, om henholdsvis subjektive og objektive krav til salgsgenstanden.

En tilsvarende definition findes i varedirektivets artikel 2, nr. 9, som købelovens § 3 a gennemfører.

3.1.1.2. ECGT-direktivet

ECGT-direktivet tilføjer en række nye definitioner i UCP-direktivets artikel 2. Flere af definitionerne henviser til definitioner i varedirektivet.

3.1.1.2.1. Varer

Med ECGT-direktivet indsættes der i UCP-direktivets artikel 2, litra ca, en definition af ”varer”. Definitionen henviser til definitionen i varedirektivets artikel 2, nr. 5.

Derved defineres varer som enhver løsøregenstand, vand, gas og elektricitet, når det udbydes til salg i et afgrænset volumen eller en bestemt mængde, og enhver løsøregenstand, der integrerer eller er indbyrdes forbundet med digitalt indhold eller en digital tjeneste på en sådan måde, at fraværet af dette digitale indhold eller denne digitale tjeneste ville forhindre varerne i at opfylde deres funktion.

3.1.1.2.2. Miljøanprisning

Med ECGT-direktivet indsættes der i UCP-direktivets artikel 2, litra o, en definition af ”miljøanprisning”. Dette defineres som ethvert budskab eller enhver fremstilling, som ikke er obligatorisk i henhold til EU-retten eller national ret uanset form, herunder tekst, billeder, grafisk eller symbolsk fremstilling, såsom mærker, mærkenavne, firmanavne eller produktnavne, der bruges i en kommerciel kommunikation, og som angiver eller indikerer, at et produkt, en produktka-

tegori, et mærke eller en erhvervsdrivende har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end andre tilsvarende produkter, produktkategorier, mærker eller erhvervsdrivende eller har forbedret sin indvirkning over tid.

3.1.1.2.3. Generisk miljøanprisning

Med ECGT-direktivet indsættes der i UCP-direktivets artikel 2, litra p, en definition af ”generisk miljøanprisning”. Dette defineres som enhver miljøanprisning, der fremsættes i skriftlig eller mundtlig form, herunder via audiovisuelle medier, og som ikke er indeholdt i et bæredygtighedsmærke, og hvor specifikationen af anprisningen ikke gives tydeligt og i fremhævet form på samme medium.

Det følger af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 9, at eksempler på generiske miljøanpriser omfatter ”miljøvenlig”, ”økovenlig”, ”grøn”, ”naturven”, ”økologisk”, ”miljøkorrekt”, ”klimavenlig”, ”mild mod miljøet”, ”CO₂-venlig”, ”energieffektiv”, ”bionedbrydelig”, ”biobaseret” eller lignende udsagn, der antyder eller giver indtryk af fremragende miljøpræstationer.

3.1.1.2.4. Bæredygtighedsmærke

Med ECGT-direktivet indsættes der i UCP-direktivets artikel 2, litra q, en definition af ”bæredygtighedsmærke”. Dette defineres som ethvert frivilligt tillidsmærke, kvalitetsmærke eller tilsvarende, enten offentligt eller privat, der har til formål at fremhæve og promovere et produkt, en proces eller en virksomhed under henvisning til deres miljømæssige eller sociale karakteristika eller begge, og omfatter ikke nogen obligatorisk mærkning krævet i henhold til EU-retten eller national ret.

3.1.1.2.5. Certificeringsordning

Med ECGT-direktivet indsættes der i UCP-direktivets artikel 2, litra r, en definition af ”certificeringsordning”. Dette defineres som en tredjepartsverifikationsordning, der certificerer, at et produkt, en proces eller en virksomhed opfylder visse krav, giver mulighed for at anvende et tilhørende bæredygtighedsmærke, og hvis vilkår, herunder ordningens krav, er offentligt tilgængelige og opfylder følgende betingelser: i) ordningen er på gennemsigtige, retfærdige og ikkediskriminerende vilkår åben for alle erhvervsdrivende, der er villige og i stand til at opfylde ordningens krav, ii) ordningens krav udarbejdes af ordningens ejer i samråd med relevante eksperter og interessenter, iii) ordningen fastsætter procedurer for håndtering af manglende overholdelse af ordningens krav og indeholder bestemmelser om tilbagetrækning eller suspension af den erhvervsdrivendes ret til anvendelse af det tilhørende bæredygtighedsmærke i tilfælde af manglende overholdelse af ordningens krav, og iv) overvågningen af den erhvervsdrivendes overholdelse af ordningens krav er underlagt en objektiv procedure og udføres af en tredjepart, hvis kompetence og uafhængighed af både ordningens ejer og den erhvervsdrivende er baseret på internationale stan-

darder og procedurer, EU-standarder og -procedurer eller nationale standarder og procedurer.

3.1.1.2.6. Anerkendte fremragende miljøpræstationer

Med ECGT-direktivet indsættes der i UCP-direktivets artikel 2, litra s, en definition af ”anerkendte fremragende miljøpræstationer”. Dette defineres som miljøpræstationer, der er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010, eller med nationale eller regionale EN ISO 14024 type I-miljømærkeordninger, der er officielt anerkendt i medlemsstaterne, eller de bedste miljøpræstationer i overensstemmelse med anden gældende EU-ret.

Det fremgår af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 10, at anerkendte fremragende miljøpræstationer kan påvises ved at stemme overens med forordning (EF) nr. 66/2010 eller med officielt anerkendte EN ISO 14024-miljømærkeordninger i medlemsstaterne eller ved at svare til de bedste miljøpræstationer for et specifikt miljømæssigt karakteristika i overensstemmelse med anden gældende EU-ret såsom klasse A i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369.

3.1.1.2.7. Holdbarhed

Med ECGT-direktivet indsættes der i UCP-direktivets artikel 2, litra t, en definition af ”holdbarhed”. Definitionen henviser til definitionen i varedirektivets artikel 2, nr. 13.

Derved defineres holdbarhed som varers evne til at bevare deres påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

3.1.1.2.8. Softwareopdatering

Med ECGT-direktivet indsættes der i UCP-direktivets artikel 2, litra u, en definition af ”softwareopdatering”. Dette defineres som en opdatering, som er nødvendig for, at varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester bliver ved med at være i overensstemmelse som omhandlet i direktiv om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester samt varedirektivet, herunder en sikkerhedsopdatering, eller en opdatering vedrørende funktionaliteter.

3.1.1.2.9. Forbrugskomponent

Med ECGT-direktivet indsættes der i UCP-direktivets artikel 2, litra v, en definition af ”forbrugskomponent”. Dette defineres som enhver komponent i en vare, der opbruges igen og igen og skal udskiftes eller genopfyldes for, at varen kan fungere efter hensigten.

3.1.1.2.10. Funktionalitet

Med ECGT-direktivet indsættes der i UCP-direktivets artikel 2, litra w, en definition af ”funktionalitet”. Definitionen henviser til definitionen i varedirektivets artikel 2, nr. 9.

Derved defineres en funktionalitet som varernes evne til at udføre deres funktioner i betragtning af formålet hermed.

3.1.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

UCP-direktivets definitioner er væsentlige for direktivets anvendelsesområde. ECGT-direktivet medfører, at der tilføjes ovenstående nye definitioner til UCP-direktivet. For at sikre en korrekt implementering af ECGT-direktivets ændringer i UCP-direktivets artikel 2, som er totalharmoniseret, er det nødvendigt at indsætte tilsvarende definitioner i markedsføringsloven.

På baggrund heraf foreslås det, at der i markedsføringslovens § 2 indsættes ti nye definitioner, der svarer til de definitioner, som ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, indsætter i UCP-direktivets artikel 2.

Der er foretaget mindre sproglige ændringer i forhold til den danske sprogversion af ECGT-direktivet. Dette er for at skabe bedre samspil med den eksisterende sprogbrug i markedsføringsloven, men har ingen indholdsmæssig betydning.

Erhvervsministeriet bemærker, at nogle af ECGT-direktivets definitioner er affattet i overensstemmelse med og med henvisning til varedirektivet og direktivet om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester, som begge er implementeret i dansk ret i købeloven. Erhvervsministeriet foreslår derfor, at definitionerne så vidt muligt affattes i overensstemmelse med tilsvarende definitioner og relevante bestemmelser i købeloven.

Erhvervsministeriet foreslår, at begrebet ”varer” defineres i overensstemmelse med den tilsvarende definition i forbrugeraftalelovens § 3, nr. 1, som gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2161 af 27. november 2019 om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF, 2005/29/EF og 2011/83/EU, for så vidt angår bedre håndhævelse og modernisering af EU-reglerne om forbrugerbeskyttelse (herefter moderniseringsdirektivet), som indeholder en henvisning til varedirektivets artikel 2, nr. 3.

Erhvervsministeriet foreslår endvidere, at begreberne ”holdbarhed” og ”funktionalitet” defineres i overensstemmelse med de tilsvarende definitioner i købelovens § 3 a, stk. 1, nr. 5 og 6, som gennemfører varedirektivets artikel 2, nr. 9 og 13.

Endelig foreslår Erhvervsministeriet, at begrebet ”softwareopdatering” defineres som en opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig for, at varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester forbliver mangelfri efter købelovens mangelsregler, eller en opdatering vedrørende funktionaliteter.

Det bemærkes, at definitionen af en softwareopdatering i UCP-direktivets artikel 2, litra u, indeholder en henvisning til varedirektivet og direktivet om visse aspekter af aftaler

om levering af digitalt indhold og digitale tjenester ved vurderingen af, hvornår varen er i overensstemmelse med aftalen. Disse direktiver er implementeret i købeloven, hvor der i §§ 75 a-77 b findes regler om, hvornår en salgsgenstand med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester er i overensstemmelse med aftalen og derved mangelfri.

Det er derfor Erhvervsministeriets vurdering, at en korrekt implementering af begrebet forudsætter, at bestemmelsen henviser til købelovens mangelsregler.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, samt bemærkningerne hertil.

3.1.2. Vildledende handlinger og udeladelser

3.1.2.1. Gældende ret

Det følger af markedsføringslovens § 5, stk. 1, at en erhvervsdrivendes handelspraksis ikke må indeholde urigtige oplysninger eller i kraft af sin fremstillingsmåde eller på anden måde vildlede eller kunne forventes at vildlede gennemsnitsforbrugeren, uanset om oplysningerne er faktisk korrekte.

I markedsføringslovens § 5, stk. 2, nr. 1-11, oplistes hvilke elementer, der skal tages i betragtning ved vurderingen af, om en handelspraksis er vildledende efter § 5, stk. 1. Listen over forhold i nr. 1-11 er ikke udtømmende. Det følger af markedsføringslovens § 5, stk. 2, nr. 2, at vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til de væsentligste egenskaber ved et produkt.

Det følger af markedsføringslovens § 6, stk. 1, at en erhvervsdrivendes handelspraksis ikke må vildlede ved at udelade eller skjule væsentlige oplysninger eller præsentere væsentlige oplysninger på en uklar, uforståelig, dobbelttydig eller uhensigtsmæssig måde.

Markedsføringsloven indeholder dog ikke specifikke bestemmelser om fremsættelse af fremtidige miljøpræstationer, reklamere med fordele for forbrugerne, som er irrelevante, og erhvervsdrivende, der leverer en tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugeren oplysninger om produktets eller leverandørens miljømæssige eller sociale karakteristika eller om cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed.

Forbrugerombudsmanden udgav i 2011 vejledning om brug af miljømæssige og etiske påstande m.v. (herefter 2011-vejledning). Det fremgår af vejledningens afsnit 6.2, at markedsføring, der fremhæver, at et produkt ikke indeholder bestanddele eller har egenskaber, som aldrig har kunnet henføres til produktet eller produktkategorien, også vil kunne være vildledende. Det samme gælder en markedsføring med unødigt information, som eventuelt kan skjule det væsentlige budskab. Dette fremgår ligeledes af afsnit 2 i Forbrugerombudsmandens anbefalinger til virksomheders miljømarkedsføring, som blev offentliggjort i oktober 2024 (herefter 2024-anbefalinger).

Det fremgår endvidere af 2011-vejledningens afsnit 9.2, at påstande om målsætninger normalt kun må bruges i markedsføringen, hvis den erhvervsdrivende har og fokuserer på klare og konkrete handlingsplaner for at nå denne målsætning. Handlingsplanerne skal være igangsat eller være umiddelbart forestående, og de skal være målbare. Dette fremgår ligeledes af afsnit 9 i 2024-anbefalingerne.

Det følger af Europa-Kommissionens vejledning til fortolkning og anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (2021/C 526/1), side 73, at UCP-direktivet ikke indeholder specifikke bestemmelser om miljøanpriseringer. Det etablerer imidlertid et retsgrundlag for at sikre, at erhvervsdrivende ikke præsenterer miljøanpriseringer på måder, der er urimelige over for forbrugerne. Det forbyder ikke anvendelsen af ”grønne anpriseringer”, så længe de ikke er urimelige.

3.1.2.2. ECGT-direktivet

3.1.2.2.1. Vildledende handlinger

I UCP-direktivets artikel 6 fastsættes regler om urimelig handelspraksis, herunder vildledende handlinger.

Med ECGT-direktivets artikel 1, stk. 2, foretages visse ændringer af gældende bestemmelser, og der tilføjes nye bestemmelser i UCP-direktivets artikel 6.

I UCP-direktivets artikel 6, stk. 1, litra b, tilføjes således ”miljømæssige eller sociale karakteristika, tilbehør, cirkularitetsaspekter såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed”.

Det følger hertil af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 3, at forbrugerne ikke bør vildledes om et produkts miljømæssige eller sociale karakteristika eller cirkularitetsaspekter såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed gennem den generelle præsentation af et produkt. Oplysninger fra erhvervsdrivende om et produkts sociale karakteristika gennem hele dets værdikæde kan f.eks. vedrøre kvaliteten og rimeligheden af den involverede arbejdsstyrkes arbejdsvilkår såsom passende lønninger, social beskyttelse, sikkerheden på arbejdspladsen og social dialog. Sådanne oplysninger kan også vedrøre respekt for menneskerettigheder, ligebehandling og lige muligheder for alle, herunder ligestilling mellem kønnene, inklusion og mangfoldighed, bidrag til sociale initiativer eller etiske forpligtelser såsom dyrevelfærd. Et produkts miljømæssige og sociale karakteristika kan forstås bredt og omfatte et produkts miljømæssige og sociale aspekter, påvirkning og præstationer.

Der indsættes i UCP-direktivets artikel 6, stk. 2, et nyt litra d, hvorefter fremsættelse af en miljøanprisering vedrørende fremtidige miljøpræstationer uden klare, objektive, offentligt tilgængelige og verificerbare forpligtelser fastsat i en detaljeret og realistisk gennemførelsesplan, der omfatter målbare og tidsbestemte mål og andre relevante elementer, der er

nødvendige for at støtte dens gennemførelse, såsom tildeling af ressourcer, og som regelmæssigt kontrolleres af en uafhængig tredjepartsekspert, hvis konklusioner gøres tilgængelige for forbrugerne også betragtes som en vildledende handelspraksis, hvis den i sin faktuelle sammenhæng, idet der tages hensyn til alle elementer og betingelser, foranlediger gennemsnitsforbrugeren, eller kan forventes at foranledige denne, til at træffe en transaktionsbeslutning, som han ellers ikke ville have truffet.

Det følger af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 4, at disse anprisninger er rimelige og troværdige, og derfor bør sådanne anprisninger forbydes efter en vurdering fra sag til sag, når de ikke understøttes af klare, objektive, offentligt tilgængelige og verificerbare forpligtelser og mål fra den erhvervsdrivendes side, der er fastsat i en detaljeret og realistisk gennemførelsesplan, der viser, hvordan disse forpligtelser og mål vil blive nået, og hvori der afsættes ressourcer med henblik herpå. Denne gennemførelsesplan bør indeholde alle de relevante elementer, der er nødvendige for at opfylde forpligtelserne, såsom budgetmidler og teknologisk udvikling, hvor det er relevant og i overensstemmelse med EU-retten. Sådanne anprisninger bør også verificeres af en tredjepartsekspert, som bør være uafhængig af den erhvervsdrivende, fri for interessekonflikt og med erfaring og kompetence inden for miljøspørgsmål, og som bør være i stand til regelmæssigt at overvåge den erhvervsdrivendes fremskridt med hensyn til forpligtelserne og målene, herunder milepælene for at nå dem. Erhvervsdrivende bør sikre, at tredjepartsekspertens regelmæssige konklusioner er tilgængelige for forbrugerne.

Der indsættes endvidere i UCP-direktivets artikel 6, stk. 2, et nyt litra e, hvorefter reklame for fordele for forbrugerne, som er irrelevante og ikke følger af noget element ved produktet eller virksomheden, også betragtes som en vildledende handelspraksis, hvis den i sin faktuelle sammenhæng, idet der tages hensyn til alle elementer og betingelser, foranlediger gennemsnitsforbrugeren, eller kan forventes at foranledige denne, til at træffe en transaktionsbeslutning, som han ellers ikke ville have truffet.

Det følger af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 5, at det ligeledes bør betragtes som en urimelig handelspraksis at reklamere med fordele for forbrugerne, som er irrelevante og ikke direkte forbundet med noget element ved dette specifikke produkt eller denne specifikke virksomhed, og som vil kunne vildlede forbrugerne til at tro, at de er mere gavnlige for forbrugerne, miljøet eller samfundet end andre produkter eller virksomheder af samme type, f.eks. ved at hævde, at et bestemt mærke af flaskevand er glutenfrit, eller at papirark ikke indeholder plast.

3.1.2.2.2. *Vildledende udeladelser*

I UCP-direktivets artikel 7 fastsættes regler om urimelig handelspraksis, herunder vildledende udeladelser. Med ECGT-direktivets artikel 1, stk. 3, tilføjes en ny bestemmelse i UCP-direktivets artikel 7.

Der indsættes i UCP-direktivets artikel 7, et nyt stk. 7, hvorefter såfremt en erhvervsdrivende leverer en tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugeren oplysninger om miljømæssige eller sociale karakteristika eller om cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, for så vidt angår produkterne eller leverandørerne af disse produkter, betragtes oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter samt de foranstaltninger, der er indført til at holde de pågældende oplysninger ajour, som væsentlige oplysninger.

Baggrunden for bestemmelsen er ifølge ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 6 at sikre, at sammenligninger ikke vildleder forbrugerne, og derfor bør det kræves, at erhvervsdrivende giver forbrugerne oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter og foranstaltningerne til at holde oplysningerne ajour. Dette bør sikre, at forbrugerne træffer mere informerede transaktionsbeslutninger, når de baserer sig på sådanne sammenligninger. Det bør sikres, at sådanne sammenligninger er objektive, navnlig ved at sammenligne produkter med samme funktion ved brug af en fælles metode og fælles antagelser og ved at sammenligne væsentlige og verificerbare elementer ved de produkter, der sammenlignes.

3.1.2.3. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

3.1.2.3.1. *Vildledende handlinger*

Med ECGT-direktivets artikel 1, stk. 2, ændres visse dele af UCP-direktivets artikel 6 om vildledende handlinger. Ændringerne er udtryk for totalharmonisering og skal gennemføres i dansk lovgivning.

UCP-direktivets artikel 6 er gennemført i markedsføringslovens § 5. Erhvervsministeriet foreslår derfor at ændre § 5 i overensstemmelse med ECGT-direktivet.

På baggrund af ECGT-direktivets ændring af artikel 6, stk. 1, litra b, foreslår Erhvervsministeriet at nyaffatte markedsføringslovens § 5, stk. 2, nr. 2, svarende til formuleringen i UCP-direktivets artikel 6, stk. 1, litra b, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 2, litra a.

Det skyldes, at den gældende § 5, stk. 2, nr. 2, ikke oplister de eksempler på væsentligste egenskaber, som nævnes i artikel 6, stk. 2, litra e, i direktivet om urimelig handelspraksis. Disse eksempler fremgår alene af bemærkningerne til markedsføringslovens § 5, stk. 2, nr. 2.

Ved nyaffattelse vil der ske en direktivnær implementering af hele ordlyden i UCP-direktivets artikel 6, stk. 2, litra e, så eksemplerne på de væsentligste egenskaber vil fremgå direkte af bestemmelsen i markedsføringslovens § 5, stk. 2, nr. 2. Derudover vil miljømæssige eller sociale karakteristika og cirkularitetsaspekter såsom holdbarhed, reparationsmu-

ligheder eller genanvendelighed blive tilføjet til opstillingen af de væsentligste egenskaber ved et produkt.

Ændringen medfører ikke anden indholdsmæssig ændring af retstilstanden end tilføjes af miljømæssige eller sociale karakteristika og cirkularitetsaspekter såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed som eksempler på de væsentligste egenskaber ved et produkt.

Med ECGT-direktivet indsættes to nye handelspraksisser i UCP-direktivets artikel 6, stk. 2, litra d og e.

Erhvervsministeriet foreslår, at der i markedsføringslovens § 5, stk. 2, indsættes et nyt nr. 12, som indebærer, at vildledning efter stk. 1, også kan relatere sig til fremsættelse af miljøanprisninger vedrørende fremtidige miljøpræstationer, hvis denne fremsættes uden klare, objektive, offentligt tilgængelige og verificerbare forpligtelser. Disse forpligtelser skal være fastsat i en realistisk gennemførelsesplan, der omfatter målbare og tidsbestemte mål og andre elementer, der er nødvendige for at støtte dens gennemførelse. Det kan f.eks. være tildeling af ressourcer, som regelmæssigt kontrolleres af en uafhængig tredjepartsekspert, hvis konklusioner gøres tilgængelige for forbrugerne.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets artikel 6, stk. 2, litra d, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 2, litra b.

Erhvervsministeriet foreslår, at der i § 5, stk. 2, indsættes et nyt nr. 13, som indebærer at vildledning efter stk. 1, også kan relatere sig til at reklamere med fordele for forbrugerne, som er irrelevante og ikke følger af noget element ved produktet eller virksomheden.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets artikel 6, stk. 2, litra e, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 2, litra b.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at artikel 6, stk. 2, litra e, i UCP-direktivet, allerede i dag vil blive anset som vildledende efter markedsføringslovens § 5, stk. 1.

Der er foretaget mindre sproglige ændringer i forhold til den danske sprogversion af ECGT-direktivet. Dette er for at skabe bedre samspil med den eksisterende sprogbrug i markedsføringsloven, men har ingen indholdsmæssig betydning.

3.1.2.3.2. Vildledende udeladelser

Med ECGT-direktivets artikel 1, stk. 3, indsættes et nyt stk. 7 i UCP-direktivets artikel 7 om vildledende udeladelser. Tilføjes er udtryk for totalharmonisering og skal gennemføres i dansk lovgivning.

UCP-direktivets artikel 7 er gennemført i markedsføringslovens §§ 6-6 b. Erhvervsministeriet foreslår derfor at ændre § 6 i overensstemmelse med ECGT-direktivet.

Erhvervsministeriet foreslår, at der efter markedsføringslovens § 6 b indsættes en ny § 6 c, som indebærer, at hvis

en erhvervsdrivende leverer en tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugeren oplysninger om miljømæssige eller sociale karakteristika eller om cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, for så vidt angår produkterne eller leverandørerne af disse produkter, betragtes oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter samt de foranstaltninger, der er indført til at holde de pågældende oplysninger ajour, som væsentlige oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets artikel 7, stk. 7, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 3.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4, 7 og 8, samt bemærkningerne hertil.

3.1.3. Bilag 1 til markedsføringsloven

3.1.3.1. Gældende ret

Bilag 1 til markedsføringsloven indeholder en liste over forskellige konkrete former for handelspraksis, som under alle omstændigheder betragtes som urimelige. Erhvervsdrivende må ikke anvende de former for handelspraksis, der er opregnet i bilag 1, uanset at der ikke er handlet i strid med markedsføringslovens §§ 5-7, jf. markedsføringslovens § 9.

Det betyder, at handelspraksis i strid med bilag 1 er urimelig og dermed forbudt, og der skal ikke først foretages en konkret vurdering i medfør af §§ 5-7 i hvert enkelt tilfælde.

Ifølge bemærkningerne kan der ikke sluttes modsætningsvis, således at en handelspraksis, der ikke er optaget på bilag 1, umiddelbart kan anses for at være lovlig. De former for handelspraksis, som ikke er opregnet i bilaget, skal derimod altid vurderes konkret på baggrund af §§ 5-7, jf. Folketings-tidende 2016-17, tillæg A, L 40 som fremsat, side 59.

Bilag 1 til markedsføringsloven gennemfører bilag I til UCP-direktivet. Listen skal anvendes i samtlige medlemsstater og må kun ændres ved en revision af direktivet, jf. artikel 5, stk. 5, i UCP-direktivet.

Det fremgår af Forbrugerombudsmandens 2011-vejledning, afsnit 6.2, at der i kravet om korrekthed og præcision ligger, at det klart og tydeligt skal fremgå, om miljøpåstanden gælder virksomheden som sådan, en eller flere aktiviteter eller et produkt. Det må oplyses, hvilke forhold påstanden gælder, herunder egenskaber eller aspekter, og for produkters vedkommende, om påstanden gælder hele eller dele af produktet, emballagen eller andet. Dette fremgår ligeledes af afsnit 2 i 2024-anbefalingerne.

Det følger endvidere af 2011-vejledningens afsnit 6.2, at forhold eller krav, der følger af lovgivningen, f.eks. et forbud mod at bruge visse stoffer i en produkttype, ikke må bruges selvstændigt i markedsføringen.

Af 2011-vejledningens afsnit 6.4 fremgår det endvidere, at fritstående, generelle miljømæssige påstande uden nærmere forklaring skal dokumenteres ved livscyklusvurderinger. Disse skal foretages efter anerkendte og generelt accepterede metoder for den pågældende produkttype og dermed omfatte en kortlægning af forholdene (f.eks. miljø) og vurdering af de væsentlige påvirkninger. Dette fremgår ligeledes af afsnit 6.1 i 2024-anbefalingerne.

3.1.3.2. ECGT-direktivet

ECGT-direktivet tilføjer en række nye punkter til bilag I til UCP-direktivet, jf. ECGT-direktivets artikel 1, stk. 4.

Det følger af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 2, at det stadig bør være muligt at betragte en handelspraksis som urimelig på grundlag af direktivet om urimelig handelspraksis artikel 5-9, selvom denne særlige praksis ikke er opført som en urimelig handelspraksis i bilag I til direktivet.

3.1.3.2.1. Nr. 2a

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 2a, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt den erhvervsdrivende fremviser et bæredygtighedsmærke, som ikke er baseret på en certificeringsordning eller ikke er etableret af offentlige myndigheder.

Det følger hertil af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 7, at bæredygtighedsmærker kan vedrøre mange karakteristika ved et produkt, en proces eller en virksomhed, og det er afgørende at sikre deres gennemsigtighed og troværdighed. Inden et bæredygtighedsmærke fremvises, bør den erhvervsdrivende sikre, at det i henhold til certificeringsordningens offentligt tilgængelige vilkår opfylder minimumsbetingelser for gennemsigtighed og troværdighed, herunder eksistensen af objektiv overvågning af overholdelse af ordningens krav. En sådan overvågning bør foretages af en tredjepart, hvis kompetence og uafhængighed af både ordningens ejer og den erhvervsdrivende er sikret på basis af internationale standarder og procedurer, EU-standarder og procedurer eller nationale standarder og procedurer, f.eks. ved at påvise overensstemmelse med relevante nationale standarder såsom ISO 17065 "Overensstemmelsesvurdering – Krav til organer, der certificerer produkter, processer og tjenesteydelser", eller gennem de mekanismer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008. Det er fortsat muligt at fremvise bæredygtighedsmærker uden en certificeringsordning, når sådanne mærker er etableret af en offentlig myndighed, eller hvor supplerende udtryks- og præsentationsformer for fødevarer anvendes i overensstemmelse med artikel 35 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 1169/2011.

Det fremgår endvidere af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 7, at eksempler på bæredygtighedsmærker, der er etableret af offentlige myndigheder, er logoer, der tildeles, når kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning

(EF) nr. 1221/2009 eller (EF) nr. 66/2010 overholdes. Visse certificeringsmærker som defineret i artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 kan også fungere som bæredygtighedsmærker, hvis de fremmer et produkt, en proces eller en virksomhed med henvisning f.eks. til dets eller dens miljømæssige eller sociale karakteristika eller begge dele. Den erhvervsdrivende bør kun have mulighed for at fremvise sådanne certificeringsmærker, hvis de er oprettet af offentlige myndigheder eller baseret på en certificeringsordning. Frivillige markedsbaserede standarder og frivillige offentlige standarder for grønne og bæredygtige obligationer er ikke primært rettet mod detailinvestorer og er underlagt specifikke retsregler. Af disse grunde bør disse standarder ikke betragtes som værende bæredygtighedsmærker i henhold til nærværende direktiv.

3.1.3.2.2. Nr. 4a

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 4a, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt den erhvervsdrivende fremsætter en generisk miljøanprisning, selvom den erhvervsdrivende ikke er i stand til at påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for påstanden.

Det følger af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 9, at eksempler på generiske miljøanprisninger omfatter "miljøvenlig", "økovenlig", "grøn", "naturven", "økologisk", "miljøkorrekt", "klimavenlig", "mild mod miljøet", "CO2-venlig", "energieffektiv", "bionedbrydelig", "biobaseret" eller lignende udsagn, der antyder eller giver indtryk af fremragende miljøpræstationer. Sådanne generiske miljøanprisninger bør forbydes, når anerkendte fremragende miljøpræstationer ikke kan påvises. Når specifikationen af miljøanprisningen gives tydeligt og i fremhævet form på samme medium såsom samme reklamespot, produktets emballage eller onlinesalgsgrenseflade, betragtes miljøanprisningen ikke som en generisk miljøanprisning. Anprisningen "klimavenlig emballage" vil f.eks. være en generisk anprisning, hvorimod påstanden om, at "100 % af den energi, der anvendes til at fremstille denne emballage, kommer fra vedvarende energikilder", ville være en specifik anprisning, som ikke ville være omfattet af dette forbud, uden at dette berører andre bestemmelser i direktiv 2005/29/EF, der fortsat finder anvendelse på disse specifikke anprisninger. Herudover vil en anprisning, der fremsættes skriftligt eller mundtligt kombineret med implicite anprisninger såsom farver eller billeder, kunne udgøre en generisk miljøanprisning.

Det fremgår endvidere af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 10, at anerkendte fremragende miljøpræstationer kan påvises ved at stemme overens med forordning (EF) nr. 66/2010 eller med officielt anerkendte EN ISO 14024-miljømærkeordninger i medlemsstaterne eller ved at svare til de bedste miljøpræstationer for et specifikt miljømæssigt karakteristika i overensstemmelse med anden gældende EU-ret såsom klasse A i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369. De pågældende anerkendte fremragende miljøpræstationer bør være

relevante for hele anprisningen. En generisk miljøanprisning såsom ”energieffektiv” vil f.eks. kunne fremsættes på grundlag af anerkendte fremragende miljøpræstationer i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/1369. Derimod kan en generisk miljøanprisning såsom ”bionedbrydelig” ikke fremsættes på grundlag af anerkendte fremragende miljøpræstationer i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 66/2010, i det omfang der ikke er krav om bionedbrydelighed i de specifikke EU-miljømærkekriterier for det pågældende produkt.

Det følger videre af samme præambelbetragtning, at en erhvervsdrivende tilsvarende ikke bør fremsætte en generisk anprisning såsom ”bevidst”, ”bæredygtig” eller ”ansvarlig” udelukkende baseret på anerkendte fremragende miljøpræstationer, fordi sådanne anprisninger vedrører andre karakteristika ud over miljømæssige karakteristika såsom sociale karakteristika.

3.1.3.2.3. Nr. 4b

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 4b, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt den erhvervsdrivende fremsætter en miljøanprisning vedrørende hele produktet eller den erhvervsdrivendes virksomhed som helhed, når den kun vedrører et bestemt aspekt af produktet eller en specifik aktivitet i den erhvervsdrivendes virksomhed.

Det fremgår af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 11, at dette forbud f.eks. gælder, når et produkt markedsføres som ”fremstillet af genanvendt materiale”, hvilket giver indtryk af, at hele produktet er fremstillet af genanvendt materiale, selvom det faktisk kun er emballagen, der er fremstillet af genanvendt materiale, eller når en erhvervsdrivende giver indtryk af, at den kun anvender vedvarende energikilder, selvom adskillige af den erhvervsdrivendes forretningsfaciliteter faktisk stadig anvender fossile brændstoffer. I overensstemmelse hermed bør forbuddet ikke forhindre en erhvervsdrivende i at fremsætte miljøanprisninger om sin virksomhed som helhed, forudsat at disse anprisninger er nøjagtige og verificerbare, og at de ikke overvurderer de miljømæssige fordele, som det ville være tilfældet i det andet af disse eksempler, hvis den pågældende erhvervsdrivende skulle rapportere om et fald i anvendelsen af fossile brændstoffer i sin virksomhed som helhed.

3.1.3.2.4. Nr. 4c

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 4c, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt den erhvervsdrivende hævder på basis af kompensation for drivhusgasemissioner, at et produkt har en neutral, reduceret eller positiv indvirkning på miljøet med hensyn til drivhusgasemissioner.

Det følger af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 12, at det er særlig vigtigt at forbyde fremsættelse af anprisninger, der er baseret på kompensation for drivhusgasemissioner

og hævder, at et produkt, enten en vare eller en tjenesteydelse, har en neutral, reduceret eller positiv indvirkning på miljøet med hensyn til drivhusgasemissioner. Sådanne anprisninger bør under alle omstændigheder forbydes, eftersom de vildleder forbrugerne ved at få dem til at tro, at sådanne anprisninger vedrører selve produktet eller leveringen og produktionen af det pågældende produkt, eller eftersom de giver forbrugerne det fejlagtige indtryk, at forbruget af det pågældende produkt ikke har nogen indvirkning på miljøet.

Eksempler på sådanne anprisninger er ”klimaneutral”, ”certificeret CO2-neutral”, ”carbonpositiv”, ”klimanettonulemission”, ”klimakompenseret”, ”reduceret klimapåvirkning” og ”begrænset CO2-fodaftryk”. Sådanne anprisninger bør kun tillades, når de er baseret på det pågældende produkts faktiske livscykluspåvirkninger og ikke på kompensation for drivhusgasemissioner uden for produktets værdikæde, da førstnævnte og sidstnævnte ikke er ækvivalente. Et sådant forbud bør ikke forhindre virksomheder i at reklamere for deres investeringer i miljøinitiativer, herunder CO2-kreditprojekter, så længe de giver sådanne oplysninger på en måde, der ikke er vildledende, og som opfylder kravene i EU-retten, jf. ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 12.

3.1.3.2.5. Nr. 10a

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 10a, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt krav, der som følge af retsregler gælder for alle produkter inden for den relevante produktkategori på EU-markedet, præsenteres som et særligt element ved den erhvervsdrivendes tilbud.

Det fremgår af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 15, at dette forbud f.eks. bør gælde, hvor en erhvervsdrivende reklamerer med, at et bestemt produkt ikke indeholder et specifikt kemisk stof, når det pågældende stof allerede er forbudt ved retsregler for alle produkter i den pågældende produktkategori i Unionen. Omvendt bør forbuddet ikke omfatte handelspraksis, der fremmer erhvervsdrivendes eller produkters overholdelse af retlige krav, der kun gælder for nogle produkter, men ikke for andre konkurrerende produkter i samme kategori på EU-markedet, såsom produkter med oprindelse uden for Unionen. Det kan være tilfældet, at det kræves, at visse produkter på markedet opfylder visse retlige krav, mens det ikke kræves, at andre produkter i samme produktkategori opfylder disse krav.

3.1.3.2.6. Nr. 23d

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 23d, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger for forbrugeren om, at en softwareopdatering vil have en negativ indvirkning på funktionen af varer med digitale elementer eller brugen af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Baggrunden for bestemmelsen er ifølge ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 17, at det bør være forbudt at tilbageholde oplysninger for forbrugere om, at en softwareopdatering vil have en negativ indvirkning på funktionen af varer med digitale elementer eller brugen af digitalt indhold eller digitale tjenester. Generelt forventes erhvervsdrivende, der er ansvarlige for udviklingen af softwareopdateringer, at råde over sådanne oplysninger, mens erhvervsdrivende i andre tilfælde kan stole på pålidelige oplysninger fra f.eks. softwareudviklere, leverandører eller kompetente nationale myndigheder. Når den erhvervsdrivende f.eks. opfordrer forbrugere til at opdatere operativsystemet på deres smartphone, bør den erhvervsdrivende ikke tilbageholde oplysninger for forbrugeren om, at en sådan opdatering vil få en negativ indvirkning på nogle af smartphonens elementer, såsom batteriet, visse applikationers præstation, eller som helhed gøre smartphonen langsommere. Forbuddet bør gælde for enhver opdatering, herunder sikkerhedsopdateringer og opdateringer vedrørende funktionaliteter. For opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, der er nødvendige for at opretholde varens, det digitale indholds og den digitale tjenestes overensstemmelse, bør artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770 og artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 også finde anvendelse. Dette berører ikke artikel 19 i direktiv (EU) 2019/770.

3.1.3.2.7. Nr. 23e

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 23e, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt en softwareopdatering præsenteres som nødvendig, når den kun tjener til at forbedre elementer ved funktionaliteterne.

Det fremgår af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 18, at softwareopdateringer, som er sikkerhedsopdateringer, er nødvendige for sikker brug af produktet, hvorimod dette ikke gælder for opdateringer vedrørende forbedring af elementer ved funktionaliteterne. Det bør derfor forbydes, at en softwareopdatering præsenteres som nødvendig for at opretholde produktets overensstemmelse, hvor denne opdatering kun tjener til at forbedre elementer ved funktionaliteterne.

3.1.3.2.8. Nr. 23f

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 23f, hvorefter enhver kommerciel kommunikation vedrørende en vare, der indeholder et element, som er indført for at begrænse dens holdbarhed, selvom den erhvervsdrivende har adgang til oplysninger om elementet og dets indvirkning på varens holdbarhed, under alle omstændigheder anses for urimeligt.

Det fremgår af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 19, at kommerciel kommunikation om varer, der indeholder et element, som er indført for at begrænse deres holdbarhed, er en handelspraksis, der er til skade for forbrugere og miljøet, da en sådan kommunikation tilskynder til salg af sådanne varer, hvilket fører til højere omkostninger for

forbrugere og til unødvendig brug af ressourcer, affaldsproduktion og drivhusgasemissioner. Sådanne kommerciel kommunikation bør derfor forbydes, når oplysninger om elementet og dets indvirkning på varens holdbarhed er tilgængelige for den erhvervsdrivende. Eksempler på sådanne elementer kan være software, der standser eller nedsætter varens funktionalitet efter en bestemt periode, eller hardware, der er designet til at svigte efter en bestemt periode. Der kan også være tale om en design- eller fabrikationsfejl, der, selvom den ikke er indført som et element til dette formål, fører til, at varen svigter for tidligt, hvis den ikke afhjælpes, når oplysninger om eksistensen og virkningerne af elementet er blevet tilgængelige for den erhvervsdrivende.

Kommerciel kommunikation omfatter i forbindelse med dette forbud kommunikation, der direkte eller indirekte har til formål at promovere varerne. Fremstilling af varer og at gøre dem tilgængelige på markedet udgør ikke kommerciel kommunikation. Dette forbud bør sigte mod hovedsageligt at omfatte erhvervsdrivende, der også er producenter af varerne, da det er dem, der fastslår varernes holdbarhed.

Det fremgår endvidere af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 19, at når en vare identificeres som indeholdende et element, der begrænser holdbarheden, bør producenten af den pågældende vare derfor generelt forventes at være opmærksom på dette element og dens indvirkning på varens holdbarhed. Ikke desto mindre bør erhvervsdrivende, der ikke er producenter af varerne, såsom sælgerne, være omfattet af denne bestemmelse, hvis de har adgang til pålidelige oplysninger om elementet og dens indvirkning på holdbarheden, såsom en erklæring fra en kompetent national myndighed eller oplysninger fra producenten. Så snart den erhvervsdrivende har adgang til sådanne oplysninger, bør forbuddet derfor gælde, uanset om den erhvervsdrivende er bekendt med disse oplysninger eller ej, f.eks. fordi vedkommende ignorerer dem. For at betragte en sådan handelspraksis som urimelig bør det ikke være nødvendigt at påvise, at formålet med elementet er at tilskynde til udskiftning af den pågældende vare, men det vil være tilstrækkeligt at bevise, at elementet er blevet indført for at begrænse varens holdbarhed.

Dette forbud berører ikke de beføjelser, som forbrugere har i tilfælde af en vares manglende overensstemmelse i henhold til direktiv (EU) 2019/771. Der bør skelnes mellem elementer, der begrænser varernes holdbarhed, og fremstillingsmetoder, hvor der anvendes materialer eller processer af generel lav kvalitet, hvilket begrænser varernes holdbarhed. En vares manglende overensstemmelse, der skyldes anvendelse af materialer eller processer af lav kvalitet, bør fortsat være omfattet af reglerne om varers overensstemmelse i direktiv (EU) 2019/771.

3.1.3.2.9. Nr. 23g

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 23g, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt den erhvervsdrivende, i mod-

strid med sandheden, hævder, at en vare under normale anvendelsesbetingelser har en bestemt holdbarhed målt i brugstid eller intensitet.

Baggrunden for bestemmelsen er ifølge ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 20, at det bør forbydes at hævde, i modstrid med sandheden, at en vare med hensyn til brugstid eller intensitet under normale anvendelsesbetingelser har en bestemt holdbarhed. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis en erhvervsdrivende oplyser forbrugerne om, at en vaskemaskine forventes at holde et vist antal vaskecykluser i overensstemmelse med den normale forventede brug angivet i brugsanvisningen, selvom den faktiske brug af vaskemaskinen under de foreskrevne betingelser viser, at dette ikke er tilfældet. Sådanne påstande fremsættes i vid udstrækning af producenterne, da det er dem, som fastslår varernes holdbarhed. Derfor forventes erhvervsdrivende, der også er producenter af varerne, generelt at være opmærksomme på påstande i modstrid med sandheden om varers holdbarhed, mens andre erhvervsdrivende såsom sælgere bør stole på pålidelige oplysninger, som de har til rådighed, f.eks. på grundlag af en erklæring fra en kompetent national myndighed eller oplysninger fra producenten. En vares manglende overensstemmelse som følge af lejlighedsvis fejl ved fremstillingen af en vare bør fortsat være omfattet af reglerne om varers overensstemmelse i direktiv (EU) 2019/771.

3.1.3.2.10. Nr. 23h

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 23h, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt den erhvervsdrivende angiver, at en vare kan repareres, når dette ikke er tilfældet.

Det følger af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 21, at det bør være forbudt at angive, at varer kan repareres, når sådan reparation ikke er mulig.

Det følger endvidere af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 22, at forbuddet mod disse praksisser med hensyn til holdbarhed og reparationsmuligheder vil give forbrugerbeskyttelsesmyndighederne i medlemsstaterne et yderligere håndhævelsesredskab til bedre at beskytte forbrugernes interesser i tilfælde, hvor de erhvervsdrivende ikke overholder kravene til varers holdbarhed og reparationsmuligheder i henhold til produktspecifik EU-ret.

3.1.3.2.11. Nr. 23i

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 23i, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt den erhvervsdrivende tilskynder forbrugerne til at udskifte eller genopfylde en vares forbrugskomponenter tidligere, end det er nødvendigt af tekniske årsager.

Det fremgår af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 23, at det bør forbydes at tilskynde forbrugerne til at udskifte eller genopfylde et produkts forbrugskomponenter tidli-

gere, end det ellers ville være nødvendigt af tekniske årsager. Sådanne praksisser vildleder forbrugerne til at tro, at varen ikke længere vil fungere, medmindre dens forbrugskomponenter udskiftes, hvilket fører til, at forbrugerne køber flere forbrugskomponenter end nødvendigt. Det bør f.eks. være forbudt at opfordre forbrugerne via printerindstillingerne til at udskifte printerblækpatronerne, før de rent faktisk er tomme, for at fremme købet af yderligere blækpatroner.

3.1.3.2.12. Nr. 23j

Med ECGT-direktivet indsættes der i bilag I til UCP-direktivet et nyt nr. 23j, hvorefter det under alle omstændigheder anses for urimeligt, såfremt den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger om forringelse af en vares funktionalitet, når der anvendes forbrugskomponenter, reservedele eller tilbehør, som den oprindelige producent ikke har leveret, eller hævder i modstrid med sandheden, at en sådan forringelse vil ske.

Baggrunden for bestemmelsen er ifølge ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 24, at det bør forbydes at tilbageholde oplysninger for forbrugerne om forringelsen af en vares funktionalitet, når der anvendes forbrugskomponenter, reservedele eller tilbehør, som den oprindelige producent ikke har leveret. Hvis en printer f.eks. er designet på en sådan måde, at dens funktionalitet er begrænset, når der anvendes blækpatroner, som ikke er leveret af den oprindelige producent af printeren, bør disse oplysninger ikke skjules for forbrugerne, fordi en sådan praksis kan vildlede forbrugerne til at købe en alternativ blækpatron, som ikke kan anvendes til den pågældende printer, hvilket fører til unødvendige affaldsstrømme eller yderligere omkostninger for forbrugerne. Hvis intelligente enheder er designet på en sådan måde, at deres funktionalitet er begrænset, når der bruges opladere eller reservedele, der ikke er leveret af den originale producent, bør disse oplysninger ligeledes ikke tilbageholdes for køberen på købstidspunktet. Det bør også være forbudt at vildlede forbrugerne til at tro, at anvendelsen af forbrugskomponenter, reservedele eller tilbehør, der ikke er leveret af den oprindelige producent, vil forringe en vares funktionalitet, når dette ikke er tilfældet. Generelt forventes erhvervsdrivende, der også er producenter af varerne, at råde over disse oplysninger, mens andre erhvervsdrivende såsom sælgere bør stole på pålidelige oplysninger, som de har til rådighed, f.eks. på grundlag af en erklæring fra en kompetent national myndighed eller oplysninger fra producenten.

3.1.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med ECGT-direktivets bilag I ændres UCP-direktivets bilag I, som indeholder en liste over specifikke former for handelspraksis, som altid anses for vildledende eller aggressive. Ændringerne er udtryk for totalharmonisering og skal gennemføres i dansk lovgivning.

Bilag I til UCP-direktivet er gennemført i bilag 1 til

markedsføringsloven. Erhvervsministeriet foreslår derfor at ændre bilag 1 til markedsføringslovens i overensstemmelse med ECGT-direktivet, og det foreslås derfor, at der indsættes 12 nye numre i bilag 1 til markedsføringsloven.

Der er alene foretaget mindre sproglige ændringer i forhold til den danske sprogversion af direktivet. Dette er for at skabe bedre samspil med den eksisterende sprogbrug i markedsføringsloven, men har ingen indholdsmæssig betydning.

Erhvervsministeriet foreslår, at der indsættes et nyt nr. 2 a, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis den erhvervsdrivende fremviser et bæredygtighedsmærke, som ikke er baseret på en certificeringsordning eller ikke er etableret af offentlige myndigheder.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets bilag I, nr. 2a, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 2a.

Erhvervsministeriet foreslår, at der indsættes et nyt nr. 4 a, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis den erhvervsdrivende fremsætter en generisk miljøanprisning, selvom den erhvervsdrivende ikke kan påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets bilag I, nr. 4a, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 4a.

Erhvervsministeriet foreslår derudover, at der indsættes et nyt nr. 4 b, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis den erhvervsdrivende fremsætter en miljøanprisning vedrørende hele produktet eller den erhvervsdrivendes virksomhed som helhed, når den kun vedrører et bestemt aspekt af produktet eller en specifik aktivitet i den erhvervsdrivendes virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets bilag I, nr. 4b, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 4b.

Erhvervsministeriets foreslår, at der indsættes et nyt nr. 4 c, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis den erhvervsdrivende hævder på basis af kompensation for drivhusgasemissioner, at et produkt har en neutral, reduceret eller positiv indvirkning på miljøet med hensyn til drivhusgasemissioner.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets bilag I, nr. 4c, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 4c.

Erhvervsministeriet foreslår, at der indsættes et nyt nr. 10 a, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis krav, der som følge af retsregler gælder for alle produkter inden for den relevante produktkategori på EU-markedet, præsenteres som et særligt element ved den erhvervsdrivendes tilbud.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets

bilag I, nr. 10a, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 10a.

Erhvervsministeriet foreslår, at der indsættes et nyt nr. 23 d, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger for forbrugeren om, at en softwareopdatering vil have en negativ indvirkning på funktionen af varer med digitale elementer eller brugen af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets bilag I, nr. 23d, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23d.

Erhvervsministeriet foreslår endvidere, at der indsættes et nyt nr. 23 e, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis en softwareopdatering præsenteres som nødvendig, når den kun tjener til at forbedre elementer ved funktionaliteterne.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets bilag I, nr. 23e, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23e.

Erhvervsministeriet foreslår, at der indsættes et nyt nr. 23 f, hvorefter enhver kommerciel kommunikation vedrørende en vare, der indeholder et element, som er indført for at begrænse dens holdbarhed, selvom den erhvervsdrivende har adgang til oplysninger om elementet og dets indvirkning på varens holdbarhed, altid anses for vildledende.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets bilag I, nr. 23f, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23f.

Erhvervsministeriet foreslår, at der indsættes et nyt nr. 23 g, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis den erhvervsdrivende hævder i modstrid med sandheden, at en vare under normale anvendelsesbetingelser har en bestemt holdbarhed målt i brugstid eller intensitet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets bilag I, nr. 23g, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23g.

Erhvervsministeriet foreslår derudover, at der indsættes et nyt nr. 23 h, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis den erhvervsdrivende angiver, at en vare kan repareres, når dette ikke er tilfældet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets bilag I, nr. 23h, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23h.

Erhvervsministeriet foreslår endvidere, at der indsættes et nyt nr. 23 i, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis den erhvervsdrivende tilskynder forbrugeren til at udskifte eller genopfylde en vares forbrugskomponenter tidligere, end det er nødvendigt at tekniske årsager.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets

bilag I, nr. 23i, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23i.

Endelig foreslår Erhvervsministeriet, at der indsættes et nyt nr. 23 j, hvorefter det altid anses for vildledende, hvis den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger om forringelse af en vares funktionalitet, når der anvendes forbrugskomponenter, reservedele eller tilbehør, som den oprindelige producent ikke har leveret, eller hævder i modstrid med sandheden, at en sådan forringelse vil ske.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører UCP-direktivets bilag I, nr. 23j, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23j.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 10-13, samt bemærkningerne hertil.

3.1.3.3.1. Særligt om forholdet mellem markedsføringslovens bilag 1, nr. 4 a, og forbrugeraftalelovens § 8, stk. 1, nr. 10

Med den foreslåede ændring af bilag 1 til markedsføringsloven vil det altid anses for vildledende, såfremt den erhvervsdrivende fremsætter en generisk miljøanprisning såsom ”miljøvenlig” eller lignende udsagn, selvom den erhvervsdrivende ikke kan påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen, jf. foreslåede nr. 4 a. Der henvises til pkt. 3.1.3.2.2 ovenfor.

Med ECGT-direktivet ændres endvidere forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, litra g, som er gennemført i forbrugeraftalelovens § 8, stk. 1, nr. 10. Det foreslås således at tilføje ”herunder om muligt miljøvenlige leveringsmuligheder” i forbrugeraftalelovens § 8, stk. 1, nr. 10, jf. pkt. 3.2.2.3 nedenfor.

En erhvervsdrivendes udsagn om ”miljøvenlige leveringsmuligheder” vil således betragtes som en generisk miljøanprisning, og den erhvervsdrivende skal kunne påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen.

Anerkendte fremragende miljøpræstationer vil eksempelvis kunne påvises ved at stemme overens med officielt anerkendte EN ISO 14024-miljømærkeordninger (”type I-miljømærker”) i medlemsstaterne, herunder Svanemærket. Anerkendte fremragende miljøpræstationer skal endvidere være relevante for anprisningen sammenholdt med, hvad der på det pågældende tidspunkt er almindeligt for den pågældende type af levering. Miljøvenlige leveringsmuligheder vil eksempelvis kunne påvises ved at være i overensstemmelse med Svanemærkets e-handelstransport. Det kan endvidere påvises ved at svare til de bedste miljøpræstationer for et specifikt miljømæssigt karakteristika i overensstemmelse med anden gældende EU-ret.

Det bemærkes, at der er tale om en dynamisk retlig standard, således at området påvirkes af samfundsudviklingen. Et transportmiddel som vil betragtes som ”miljøvenlig” i 2025,

vil således ikke nødvendigvis betragtes som ”miljøvenlig” i 2035 grundet samfundsudviklingen.

Erhvervsministeriet vurderer dog, at det ikke vil være en betingelse for opfyldelse af oplysningspligten efter forbrugeraftalelovens § 8, stk. 1, nr. 10, at den erhvervsdrivende anvender ordene ”miljøvenlige leveringsmuligheder”. Oplysningspligten vil ligeledes kunne opfyldes ved, at den erhvervsdrivende konkret oplyser, hvilke leveringsmuligheder, der tilbydes for den konkrete vare eller tjenesteydelse, f.eks. via elcykel, uden at skrive ”miljøvenlig leveringsmulighed”.

Såfremt den erhvervsdrivende ønsker at anvende udsagnet ”miljøvenlige leveringsmuligheder” i sin markedsføring, vil udsagnet skulle overholde markedsføringslovens bilag 1, nr. 4 a. Et udsagn om ”vi leverer på elcykel” eller lignende vil derimod være en specifik anprisning om faktiske forhold. Et sådant udsagn skal ligeledes kunne dokumenteres efter markedsføringslovens § 13, men skal dog ikke påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, da der ikke er tale om en generisk miljøanprisning.

Den erhvervsdrivende skal dog være opmærksom på, at det generelle udsagn ikke må vildlede eller kunne forventes at vildlede forbrugerne, selvom den erhvervsdrivende kan påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer. Dette er i overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 2, jf. pkt. 3.1.3.2 ovenfor.

3.2. Ændring af forbrugeraftaleloven

3.2.1. Definitioner

3.2.1.1. Gældende ret

Der findes i lov om forbrugeraftaler (herefter forbrugeraftaleloven) en række definitioner af begreber, som har betydning for lovens anvendelsesområde.

Forbrugeraftalelovens § 3 er lovens definitionsbestemmelse og gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (herefter forbrugerrettighedsdirektivet) artikel 2. Alene visse af definitionerne i artikel 2 er gennemført direkte i bestemmelsen i forbrugeraftalelovens § 3. De øvrige definitioner fremgår enten indirekte af forbrugeraftalelovens øvrige bestemmelser eller af lovbemærkningerne til den relevante bestemmelse i forbrugeraftaleloven, der anvender begrebet. Forbrugeraftaleloven bliver desuden suppleret af relevante definitioner i andre love, som købeloven.

I det følgende gennemgås de begreber, der er relevante for de ændringer, som ECGT-direktivet foretager i forbrugerrettighedsdirektivet.

3.2.1.1.1. *Handelsmæssig garanti*

Begrebet ”handelsmæssig garanti” defineres i forbrugeraftalelovens § 3, nr. 18, og dækker over enhver forpligtelse, som den erhvervsdrivende eller en producent (garantigiveren) har påtaget sig over for forbrugeren. Dette gælder forpligtelser ud over den retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, som forpligtelser til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved salgsgenstanden, hvis den ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed.

Forbrugeraftalelovens § 3, nr. 18 gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, nr. 14.

Der findes en tilsvarende definition i direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (herefter varedirektivet) artikel 2, nr. 12.

3.2.1.1.2. *Holdbarhed*

Begrebet ”holdbarhed” er ikke særskilt defineret i forbruger-aftaleloven.

Holdbarhed er derimod defineret i købelovens § 3 a, nr. 6, som evnen til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug. Udtrykket holdbarhed anvendes i købeloven om henholdsvis objektive krav til salgsgenstanden og handelsmæssige garantier.

En tilsvarende definition findes i varedirektivets artikel 2, nr. 13, som § 3 a gennemfører.

3.2.1.1.3. *Producent*

Begrebet ”producent” er ikke særskilt defineret i forbruger-aftaleloven.

Det fremgår dog af købelovens § 3 a, nr. 1, at en producent defineres som den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i Den Europæiske Union eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn.

En tilsvarende definition findes i varedirektivets artikel 2, nr. 4, som § 3 a gennemfører.

3.2.1.1.4. *Reparationsmulighed*

Begrebet ”reparationsmulighed” er ikke defineret i dansk ret.

Det fremgår af købelovens § 78, stk. 1, at køberen har ret til bl.a. afhjælpning efter § 78 a, hvis salgsgenstanden lider af en mangel. Dette indebærer, at sælgeren gør salgsgenstanden fri for mangler.

Af betænkning nr. 1576/2021 (delbetænkning I om gennemførelsen af varedirektivet og direktivet om digitalt indhold), side 40 og 165, fremgår det bl.a., at afhjælpning kan ske ved, at manglen udbedres ved reparation eller ved, at sælgeren – hvis der foreligger en kvantitativ mangel – efterleverer det, der mangler, og at en reparation som følge af en mangel kun skal bringe salgsgenstanden i mangelfri tilstand, herunder også hvad angår holdbarhed.

3.2.1.1.5. *Softwareopdatering*

Begrebet ”softwareopdatering” er ikke defineret i dansk ret.

Det bemærkes dog, at det af købelovens § 75 d fremgår, at sælgeren ved aftaler, som angår digitalt indhold, digitale tjenester eller varer med digitale elementer, skal sikre, at køberen får besked og får leveret opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, som er nødvendige for at holde en salgsgenstand fri for mangler i en given periode.

3.2.1.2. *ECGT-direktivet*

ECGT-direktivet tilføjer en række nye definitioner i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2. Flere af definitionerne henviser til definitioner i varedirektivet.

3.2.1.2.1. *Handelsmæssig garanti for holdbarhed*

Med ECGT-direktivet indsættes der i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, nr. 14a, en definition af ”handelsmæssig garanti for holdbarhed”. Dette defineres som en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed som omhandlet i varedirektivets artikel 17, i henhold til hvilken producenten er direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår reparation eller omlevering af varerne i overensstemmelse med artikel 14 i varedirektivet, når varernes holdbarhed ikke opretholdes.

Artikel 14 i varedirektivet fastsætter nærmere regler for afhjælpning eller omlevering af en vare. Det fremgår bl.a. af stk. 1, at afhjælpning eller omlevering skal foretages gratis, inden for en rimelig tid fra det tidspunkt, hvor sælgeren er blevet underrettet af forbrugeren om manglen, og uden væsentlig ulempe for forbrugeren under hensyntagen til vares art og forbrugernes formål med at anskaffe varen.

Artikel 17 i varedirektivet fastsætter nærmere regler om handelsmæssige garantier. Det fremgår bl.a. af stk. 1, at enhver handelsmæssig garanti er bindende for garantigiveren på de vilkår, der er fastsat i erklæringen om den handelsmæssige garanti og dertilhørende reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet for eller før indgåelsen af aftalen, og at producenten er direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af varerne i overensstemmelse med artikel 14.

Om begrebet ”handelsmæssig garanti for holdbarhed” fremgår det af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 26, at

der er tale om en forpligtelse fra en producent over for forbrugeren med hensyn til en vares holdbarhed. Nærmere bestemt er det en forpligtelse til at opretholde en vares krævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

3.2.1.2.2. Holdbarhed

Med ECGT-direktivet indsættes der i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, nr. 14b, en definition af ”holdbarhed”. Definitionen henviser til varedirektivets definition heraf. Derved defineres holdbarhed som varers evne til at bevare deres påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug, jf. varedirektivets artikel 2, nr. 13.

3.2.1.2.3. Producent

Med ECGT-direktivet indsættes der i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, nr. 14c, en definition af ”producent”. Definitionen henviser til varedirektivets definition heraf. En producent defineres således som en, der har fremstillet en vare, en importør, der har indført den i Unionen, eller enhver anden, der fremstår som producent ved at have forsynet varen med sit navn, sit mærke eller et andet kendetegn, jf. varedirektivets artikel 2, nr. 4.

3.2.1.2.4. Score for reparationsmulighed

Med ECGT-direktivet indsættes der i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, nr. 14d, en definition af ”score for reparationsmulighed”. Dette defineres som en score, der udtrykker en vares mulighed for at kunne repareres baseret på harmoniserede krav, der er fastlagt på EU-plan.

3.2.1.2.5. Softwareopdatering

Med ECGT-direktivet indsættes i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, nr. 14e, en definition af ”softwareopdatering”. Dette defineres som en gratis opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig for, at varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester bliver ved med at være i overensstemmelse som omhandlet i direktiv 2019/770 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester og varedirektivet.

Denne overensstemmelse skal efter ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 17 ses i lyset af artikel 8 i direktiv 2019/770, der opstiller objektive krav til det digitale indhold eller den digitale tjenestes overensstemmelse med aftalen. Derudover skal overensstemmelsen også ses i lyset af varedirektivets artikel 7, der ligeledes opstiller objektive krav til overensstemmelse for varen.

3.2.1.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Forbrugerrettighedsdirektivets definitioner er væsentlige for direktivets anvendelsesområde, da de nærmere afgrænser dette. Forbrugerrettighedsdirektivets regler finder således

kun anvendelse, hvis en aftale ligger inden for det af definitionerne afgrænsede område.

For at sikre en korrekt implementering af ECGT-direktivets ændringer i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, som er totalharmoniseret, er det nødvendigt at indsætte tilsvarende definitioner i forbrugeraftaleloven.

Det foreslås på den baggrund, at der i forbrugeraftaleloven § 3, indsættes fem nye definitioner, der svarer til de definitioner, som ECGT-direktivets artikel 2, stk. 1, indsætter i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2.

Justitsministeriet bemærker, at flere af ECGT-direktivets definitioner er affattet i overensstemmelse med og med henvisning til varedirektivet og direktivet om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester, som begge er implementeret i dansk ret i købeloven. Justitsministeriet foreslår derfor, at definitionerne så vidt muligt affattes i overensstemmelse med tilsvarende definitioner og relevante bestemmelser i købeloven.

Justitsministeriet foreslår på den baggrund, at begrebet ”handelsmæssig garanti for holdbarhed” defineres som enhver handelsmæssig garanti, som producenten har påtaget sig over for forbrugeren om vares holdbarhed i en bestemt periode, ud over sin retlige forpligtelse, hvor producenten er direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af varen i overensstemmelse med købelovens mangelsregler, når vares holdbarhed ikke opretholdes.

Varedirektivets artikel 14 og artikel 17 er implementeret i købeloven i henholdsvis §§ 75 a-77 a om mangelsregler og i § 86 a om handelsmæssige garantier. Definitionen af handelsmæssig garanti for holdbarhed er derved affattet i overensstemmelse med købelovens § 86 a og under henvisning til købelovens mangelsregler.

Justitsministeriet foreslår, at begreberne ”holdbarhed” og ”producent” defineres i overensstemmelse med de tilsvarende definitioner i købelovens § 3 a, stk. 1, nr. 1 og 6, som gennemfører varedirektivets artikel 2, nr. 4 og 13.

Justitsministeriet foreslår, at begrebet ”score for reparationsmulighed” defineres som en score, der udtrykker en vares mulighed for at kunne repareres baseret på harmoniserede krav, der er fastlagt på EU-plan.

Endelig foreslår Justitsministeriet, at begrebet ”softwareopdatering” defineres som en gratis opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig for, at salgsgenstande med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester forbliver mangelfri efter købelovens mangelsregler.

Det bemærkes, at definitionen på en softwareopdatering i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, nr. 14e, indeholder en henvisning til varedirektivet og direktivet om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digita-

le tjenester ved vurderingen af, hvornår varen er i overensstemmelse med aftalen. Disse direktiver er implementeret i købeloven, hvor der i §§ 75 a-77 b findes regler om, hvornår en salgsgenstand med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester er i overensstemmelse med aftalen og derved mangelfri.

Det er derfor Justitsministeriets vurdering, at en korrekt implementering af begrebet forudsætter, at bestemmelsen henviser til købelovens mangelsregler.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

3.2.2. Oplysningspligt

3.2.2.1. Gældende ret

3.2.2.1.1. Oplysningspligt for aftaler vedrørende varer og ikkefinansielle tjenesteydelser indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg

Forbrugeraftaleloven indeholder en række krav til oplysninger, som den erhvervsdrivende skal give forbrugeren i forbindelse med forbrugeraftaler.

Det fremgår af forbrugeraftalelovens § 8, stk. 1, at inden der indgås en aftale om en vare eller en ikkefinansiel tjenesteydelse, skal den erhvervsdrivende, hvis aftalen indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg, give forbrugeren en række oplysninger på en klar og forståelig måde. De oplysninger, den erhvervsdrivende skal give forbrugeren, er oplistet i § 8, stk. 1, nr. 1-24.

Bestemmelsen gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1.

Efter forbrugeraftalelovens § 8, stk. 1, nr. 10, skal den erhvervsdrivende give forbrugeren oplysninger om vilkår om betaling, levering, opfyldelse, det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende forpligter sig til at levere varen eller yde tjenesteydelsen, og, hvor det er relevant, den erhvervsdrivendes praksis for klagebehandling.

Efter forbrugeraftalelovens § 8, stk. 1, nr. 16, skal den erhvervsdrivende give forbrugeren oplysninger om, at købelovens mangelsregler kan finde anvendelse.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 39 som fremsat, side 137, at bestemmelsen ikke tilsigter at indføre en pligt for den erhvervsdrivende til at oplyse om det nærmere indhold af købelovens mangelsregler, men alene en pligt til at oplyse om, at aftalen er omfattet af disse regler.

For aftaler om fjernsalg fremgår det i øvrigt af forbrugeraftalelovens § 12, stk. 1, at indgås en fjernsalgsaftale ved hjælp af elektroniske midler, og pålægger aftalen forbrugeren en betalingsforpligtelse, skal dette være angivet klart og tydeligt på det sted, hvor bestillingen afgives. Endvidere

skal den erhvervsdrivende tydeligt og i fremhævet form, og umiddelbart før forbrugeren afgiver sin bestilling, gøre forbrugeren opmærksom på de oplysninger, der er nævnt i § 8, stk. 1, nr. 1, 6, 7, 19 og 20.

3.2.2.1.2. Oplysningspligt for andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted

Det fremgår af forbrugeraftalelovens § 17, stk. 1, at inden der indgås en anden aftale end en aftale indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller en aftale om fjernsalg, skal den erhvervsdrivende, medmindre oplysningerne allerede fremgår tydeligt af sammenhængen, give forbrugeren en række oplysninger på en klar og forståelig måde. De oplysninger, den erhvervsdrivende skal give forbrugeren, er oplistet i § 17, stk. 1, nr. 1-9.

Bestemmelsen gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1.

Efter § 17, stk. 1, nr. 5, skal den erhvervsdrivende give forbrugeren oplysning om, at købelovens mangelsregler finder anvendelse.

Bestemmelsen har stort set samme ordlyd som forbrugeraftalelovens § 8, stk. 1, nr. 16, og der henvises således til beskrivelsen af gældende ret i pkt. 3.2.2.1.1 ovenfor.

3.2.2.2. ECGT-Direktivet

3.2.2.2.1. Oplysningskrav for aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted

I forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6 fastsættes oplysningskrav for aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes faste forretningssted.

Med ECGT-direktivets artikel 2, nr. 3, foretages visse ændringer af gældende bestemmelser, og der tilføjes nye bestemmelser i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1.

I forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, litra g, tilføjes således ”hvor det er muligt, oplysningspligt om miljøvenlige leveringsmuligheder”.

Tilføjelsen skal ses i sammenhæng med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 37, hvoraf det fremgår, at erhvervsdrivende, hvor det er relevant, bør oplyse forbrugere om tilgængeligheden af miljøvenlige leveringsmuligheder, såsom levering af varer via fragtcykel eller elektrisk leveringskøretøj eller muligheden for bundtede forsendelsesmuligheder.

I forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, litra l, tilføjes ”og de væsentligste elementer heri, herunder dens minimumsvarighed på to år som fastsat i direktiv (EU) 2019/771, på en fremtrædende måde ved hjælp af den harmoniserede meddelelse, der er omhandlet i ECGT-direktivets artikel 22a”.

Herudover indsættes der i artikel 6, stk. 1, et nyt litra 1a, hvoraf det fremgår, at hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, gives oplysninger om, at den pågældende vare drager fordel af en sådan garanti, dens varighed og en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for kontraktmæssighed, på en fremtrædende måde ved hjælp af det harmoniserede mærke, der er omhandlet i artikel 22a.

Det følger hertil af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 31, at de erhvervsdrivende bør oplyse forbrugerne om eksistensen og varigheden af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed for hele varen og ikke kun for varens specifikke komponenter.

Der indsættes i artikel 6, stk. 1, et nyt litra 1b, som forpligter den erhvervsdrivende til at give en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for digitalt indholds og digitale tjenesters kontraktmæssighed.

Der indsættes et nyt litra 1c, hvorefter den erhvervsdrivende forpligtes til at give oplysninger om den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer, hvis producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende. Forpligtelsen gælder i forhold til varer med digitale elementer, for digitalt indhold og for digitale tjenester.

Der indsættes et nyt litra u, hvorefter den erhvervsdrivende, hvor det er relevant, skal give oplysning om varernes score for reparationsmulighed.

Endelig indsættes et nyt litra v, hvoraf det fremgår, at den erhvervsdrivende, hvis litra u, jf. ovenfor, ikke finder anvendelse, skal oplyse om tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde varerne kontraktmæssige, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt oplysninger om reparationsbegrænsninger. Oplysningskravet forudsætter, at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende.

3.2.2.2.1.1. Formelle krav for aftaler om fjernsalg

I forbrugerrettighedsdirektivets artikel 8 fastsættes en række formelle krav for aftaler om fjernsalg, herunder om de oplysninger, som den erhvervsdrivende skal stille til rådighed for forbrugeren.

Det fremgår bl.a. af artikel 8, stk. 2, 1. afsnit, at hvis en fjernsalgsaftale, der indgås ved hjælp af elektroniske midler, pålægger forbrugeren en betalingsforpligtelse, gør den erhvervsdrivende tydeligt og i fremhævet form, og direkte før forbrugeren afgiver ordre, denne opmærksom på de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a, e, o og p. Disse litraer omfatter bl.a. oplysninger om varernes vigtigste egenskaber, den samlede pris for varerne inklusive

afgifter, hvor det er relevant aftalens gyldighedsperiode og minimumsvarigheden af forbrugers forpligtelser i henhold til aftalen.

Med ECGT-direktivets artikel 2, stk. 4, ændres ordlyden af forbrugerrettighedsdirektivets artikel 8, stk. 2, idet der navnlig tilføjes et yderligere krav om at gøre forbrugeren opmærksom på artikel 6, stk. 1, litra 1a. For nærmere herom henvises der til pkt. 3.2.2.3.1 nedenfor og til lovforslagets § 2, nr. 5, samt bemærkningerne hertil.

Forbrugerrettighedsdirektivets artikel 8, stk. 2, affattes herefter således, at hvis en fjernsalgsaftale, der indgås ved hjælp af elektroniske midler, pålægger forbrugeren en betalingsforpligtelse, gør den erhvervsdrivende tydeligt og på en fremtrædende måde, og direkte før forbrugeren afgiver sin ordre, denne opmærksom på de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a, e, la, o og p.

3.2.2.2.2. Andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted

I forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5 fastsættes oplysningskrav vedrørende andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted.

Med ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, foretages visse ændringer af gældende bestemmelser, og der tilføjes nye bestemmelser i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1.

I forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra e, tilføjes således ”og de væsentligste elementer heri, herunder dens minimumsvarighed på to år som fastsat i varedirektivet på en fremtrædende måde ved hjælp af den harmoniserede meddelelse, der er omhandlet i artikel 22a.”

I forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, indsættes endvidere en række nye litraer.

Således indsættes der i artikel 5, stk. 1, et nyt litra ea, hvoraf det fremgår, at hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, skal den erhvervsdrivende give oplysning om, at den pågældende vare drager fordel af en sådan garanti, dens varighed og en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for kontraktmæssighed. Den erhvervsdrivende skal give oplysningerne på en fremtrædende måde ved hjælp af det harmoniserede mærke, der er omhandlet i artikel 22a.

Det følger hertil af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 31, at de erhvervsdrivende bør oplyse forbrugerne om eksistensen og varigheden af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed for hele varen og ikke kun for varens specifikke komponenter.

Der indsættes et nyt litra eb, som forpligter den erhvervsdrivende til at give en påmindelse om eksistensen af den retlige

garanti for digitalt indholds og digitale tjenesters kontraktmæssighed.

Der indsættes et nyt litra ec, hvorefter den erhvervsdrivende forpligtes til, hvor det er relevant, at give oplysninger om eksistensen af og betingelserne for eftersalgsservice og handelsmæssige garantier.

Der indsættes et nyt litra ed, hvorefter den erhvervsdrivende forpligtes til at give oplysninger om den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer, hvis producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende. Forpligtelsen gælder i forhold til varer med digitale elementer, for digitalt indhold og for digitale tjenester.

Der indsættes et nyt litra i, hvorefter den erhvervsdrivende, hvor det er relevant, skal give oplysninger, om varernes score for reparationsmulighed, som fastsat på EU-niveau.

Endelig indsættes et nyt litra j, hvoraf det fremgår, at den erhvervsdrivende, hvis litra i, jf. ovenfor, ikke finder anvendelse, skal oplyse om tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde varerne kontraktmæssige, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt oplysninger om reparationsbegrænsninger. Oplysningskravet forudsætter, at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende.

3.2.2.2.3. Harmoniseret meddelelse og mærke

Med ECGT-direktivet indsættes en ny artikel 22a i forbrugerrettighedsdirektivet.

Artikel 22a foreskriver, at der – for at sikre at forbrugerne er velinformerede og let kan forstå deres rettigheder i hele Unionen – skal anvendes en harmoniseret meddelelse til at give oplysninger til forbrugerne om deres handelsmæssige garanti efter forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra e, og artikel 6, stk. 1, litra l. Bestemmelsen foreskriver endvidere, at der skal anvendes et harmoniseret mærke til at give oplysninger om handelsmæssige garantier for holdbarhed i medfør af artikel 5, stk. 1, litra ea, og artikel 6, stk. 1, litra la.

Det fremgår af artikel 22a, stk. 3, at den harmoniserede meddelelse skal indeholde de væsentligste elementer i den retlige garanti for kontraktmæssighed. Dette omfatter garantiens minimumsvarighed på to år, som fastsat i varedirektivet, og en generel henvisning til muligheden for, at varigheden af den retlige garanti for kontraktmæssighed er længere i henhold til national ret.

Det fremgår af bestemmelsens stk. 5, at den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke skal være let genkendelige og forståelige for forbrugerne samt lette at bruge og gengive for de erhvervsdrivende.

Indholdet og udformningen af den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke bliver fastlagt af Europa-Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter inden den 27. september 2025, jf. stk. 2 og 4.

Det følger af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 28, at det harmoniserede mærke skal fremvises på en fremtrædende måde og anvendes på en måde, der gør det let for forbrugerne at identificere hvilke varer, der drager fordel af en handelsmæssig garanti for holdbarhed. Dette kan for eksempel være ved, at mærket placeres direkte på emballagen for en bestemt vare, ved at fremvise mærket på en fremtrædende måde på hylden, hvor de varer, der er omfattet af en sådan garanti, er placeret, eller ved at mærket placeres direkte ved siden af billedet af varen i tilfælde af onlinesalg. Hertil kan producenter, der tilbyder sådanne handelsmæssige garantier for holdbarhed, selv placere det harmoniserede mærke direkte på den bestemte vare eller på dens emballage med henblik på at opnå en kommerciel fordel. Den erhvervsdrivende bør her sikre, at det harmoniserede mærke er klart synligt.

Ligeledes følger det af ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 28, at den harmoniserede meddelelse skal fremvises på en fremtrædende måde, f.eks. på en iøjnefaldende plakat på en væg i butikken, ved siden af kasseskranken eller, i tilfælde af onlinesalg, som en generel påmindelse på webstedet for den erhvervsdrivende, der sælger varer.

3.2.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.2.2.3.1. Oplysningspligter ved aftaler uden for den erhvervsdrivendes forretningssted og fjernsalgsaftaler

Med ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, ændres visse dele af forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, om oplysningskrav for aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted, idet oplysningskravene udvides.

Herudover foretages der med ECGT-direktivets artikel 2, stk. 4, en ændring i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 8, stk. 2, om formelle krav for aftaler om fjernsalg, som følge af ændringen af artikel 6, stk. 1.

Ændringerne i oplysningskravene er udtryk for totalharmonisering og skal gennemføres i dansk lovgivning.

Forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6 er gennemført i forbrugerftalelovens § 8. Justitsministeriet foreslår derfor at ændre § 8 i overensstemmelse med ECGT-direktivet.

På baggrund af ECGT-direktivets ændring af artikel 6, stk. 1, litra g, foreslår Justitsministeriet at tilføje ”herunder om muligt miljøvenlige leveringsmuligheder” i forbrugerftalelovens § 8, stk. 1, nr. 10, svarende til formuleringen i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, litra g, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, litra a.

Forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, litra l, er im-

plementeret i forbrugerftalelovens § 8, stk. 1, nr. 16, ved en generel henvisning til købelovens mangelsregler.

Justitsministeriet foreslår at tilføje ”og de væsentligste elementer heri, og oplysningerne gives ved brug af nærmere fastsatte regler efter stk. 5”, således at der ved formuleringen af bestemmelsen i høj grad tages udgangspunkt i ordlyden af forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, litra l, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, litra b, men at der tages højde for måden, hvorpå den harmoniserede meddelelse vil blive implementeret i dansk ret.

Der henvises til pkt. 3.2.2.3.3 nedenfor og til lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse § 2, nr. 9, samt bemærkningerne hertil.

Med ECGT-direktivet indsættes tre nye oplysningspligter i litra la-1c i forlængelse af forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, litra l.

Justitsministeriet foreslår, at der i forbrugerftalelovens § 8, stk. 1, indsættes et nyt nr. 17, som indebærer, at den erhvervsdrivende skal give oplysning om en eventuel garanti for holdbarhed, som defineret ved den foreslåede § 3, nr. 19, i forbrugerftaleloven, såfremt den erhvervsdrivende tilbyder en sådan garanti. Oplysningen skal stilles til rådighed på en fremtrædende måde og oplysningen gives ved brug af nærmere fastsatte regler efter stk. 5, og skal bl.a. indeholde oplysning om garantiens varighed. Der henvises til pkt. 3.2.2.3.3 nedenfor og til lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse § 2, nr. 9, samt bemærkningerne hertil for så vidt angår hvilke regler, der vil blive fastsat efter § 8, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, litra c, som indsætter en ny artikel 6, stk. 1, litra la, i forbrugerrettighedsdirektivet.

Der stilles efter forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, litra la, bl.a. krav om, at sådanne oplysninger omfatter ”en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for kontraktmæssighed”. Det er Justitsministeriets vurdering, at dette krav ikke nødvendiggør en formulering herom i § 8, stk. 1, nr. 17, idet den nuværende bestemmelse i § 8, stk. 1, nr. 16, indeholder en generel henvisning til købelovens mangelsregler, som allerede omfatter den retlige garanti for digitalt indhold og digitale tjenester.

Grundet den nuværende bestemmelse i § 8, stk. 1, nr. 16, er det samtidig Justitsministeriets vurdering, at bestemmelsen i ECGT-direktivets artikel 6, stk. 1, litra lb, hvorefter den erhvervsdrivende skal give ”en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for digitalt indholds og digitale tjenesters kontraktmæssighed” ikke nødvendiggør en ny bestemmelse i forbrugerftalelovens § 8, stk. 1.

Justitsministeriet foreslår, at der i forbrugerftalelovens § 8, stk. 1, indsættes et nyt nr. 18, som indebærer, at den erhvervsdrivende skal oplyse om den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en

dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer, såfremt der er tale om en vare med digitale elementer, om digitalt indhold eller om digitale tjenester, hvor producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, litra lc, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, litra c.

Med ECGT-direktivet tilføjes herudover yderligere to oplysningspligter i artikel 6, stk. 1, i forbrugerrettighedsdirektivet. Det drejer sig om litra u og v.

Justitsministeriet foreslår, at der i forbrugerftalelovens § 8, stk. 1, indsættes et nyt nr. 27, som indebærer, at den erhvervsdrivende, hvor det er relevant, skal give oplysning om varens score for reparationsmulighed.

Bestemmelsen gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 6, stk. 1, litra u, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, litra d.

Justitsministeriet foreslår, at der i § 8, stk. 1, endvidere indsættes et nyt nr. 28, som indebærer, at den erhvervsdrivende, såfremt nr. 27 ikke finder anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, skal oplyse om tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde varerne mangelfri, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt oplyse om reparationsbegrænsninger.

Bestemmelsen gennemfører forbrugerrettighedsdirektivet artikel 6, stk. 1, litra v, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, litra d.

Det er Justitsministeriets vurdering, at formuleringen ”der er nødvendige for at holde en vare kontraktmæssig”, som fremgår af artikel 6, stk. 1, litra v, må forstås således, at der skal gives de oplysninger, som er nødvendige for at holde en salgsgenstand mangelfri i overensstemmelse med købelovens mangelsregler. Justitsministeriet foreslår derfor, at nr. 28 affattes i overensstemmelse hermed.

Med ECGT-direktivets artikel 2, stk. 4, foretages en ændring i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 8, stk. 2, om formelle krav til aftaler om fjernsalg, som følge af, at der tilføjes et nyt litra la i artikel 6, stk. 1, om oplysning om garanti for holdbarhed.

Justitsministeriet foreslår, at forbrugerftalelovens § 12, stk. 1, som forbrugerrettighedsdirektivets artikel 8, stk. 2, er implementeret ved, ændres i overensstemmelse hermed, således at den erhvervsdrivende også skal gøre forbrugeren opmærksom på de oplysninger, der er nævnt i det nye § 8, stk. 1, nr. 17, det vil sige om en eventuel garanti for holdbarhed.

Formålet med kravet er at sikre, at forbrugeren tager højde

for disse oplysninger, jf. ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 38.

Denne tilføjelse gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 8, stk. 2, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 4.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 3-10, og bemærkningerne hertil.

3.2.2.3.2. Andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted

Med ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, ændres visse dele af forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, om oplysningskrav vedrørende andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for fast forretningssted, idet oplysningskravene udvides.

Ændringerne i oplysningskravene er udtryk for totalharmosering og skal gennemføres i dansk lovgivning.

Forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5 er gennemført i forbrugerftalelovens § 17. Justitsministeriet foreslår derfor at ændre § 17 i overensstemmelse med ECGT-direktivet.

Forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra e, er implementeret ved forbrugerftalelovens § 17, stk. 1, nr. 5, ved en generel henvisning til købelovens mangelsregler.

Justitsministeriet foreslår, at der i § 17, stk. 1, nr. 5, tilføjes ”og de væsentligste elementer heri, og oplysningerne gives ved brug af nærmere fastsatte regler efter stk. 3”, således at der ved formuleringen af bestemmelsen i høj grad tages udgangspunkt i ordlyden af forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra e, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, litra a, men at der tages højde for måden hvorpå den harmoniserede meddelelse vil blive implementeret i dansk ret.

Der henvises til pkt. 3.2.2.3.3 nedenfor og til lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse § 2, nr. 16, samt bemærkningerne hertil.

Med ECGT-direktivet indsættes herudover fire nye oplysningspligter i litra ea-ed i forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1.

På den baggrund foreslår Justitsministeriet, at der i forbrugerftalelovens § 17, stk. 1, indsættes et nyt nr. 6, som indebærer, at den erhvervsdrivende skal give oplysning om en eventuel garanti for holdbarhed, som defineret ved det foreslåede § 3, nr. 19, i forbrugerftaleloven, såfremt den erhvervsdrivende tilbyder en sådan garanti. Oplysningen skal stilles til rådighed på en fremtrædende måde og oplysningerne gives ved brug af nærmere fastsatte regler efter § 17, stk. 3, og skal bl.a. indeholde oplysning om garantiens varighed. Der henvises til pkt. 3.2.2.3.3 nedenfor og til lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse § 2, nr. 9, samt

bemærkningerne hertil for så vidt angår hvilke regler, der vil blive fastsat efter § 8, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra ea, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, litra b.

Der stilles efter forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra la, bl.a. krav om, at sådanne oplysninger omfatter ”en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for kontraktmæssighed”.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at dette skal forstås som en henvisning til købelovens almindelige mangelsregler. Justitsministeriet foreslår på den baggrund at formulere nr. 6 i overensstemmelse hermed.

Det er Justitsministeriets vurdering, at bestemmelsen i ECGT-direktivets artikel 5, stk. 1, litra eb, hvorefter den erhvervsdrivende skal give ”en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for digitalt indhold og digitale tjenesters kontraktmæssighed”, ikke nødvendiggør en ny bestemmelse i forbrugerftalelovens § 17, stk. 1.

Den nuværende bestemmelse i § 17, stk. 1, nr. 5, indeholder således en generel henvisning til købelovens mangelsregler, som allerede omfatter den retlige garanti for digitalt indhold og digitale tjenester.

Justitsministeriet foreslår, at der i forbrugerftalelovens § 17, stk. 1, tilføjes et nyt nr. 7, som indebærer, at den erhvervsdrivende, hvor det er relevant, skal give oplysninger, om eksistensen af og betingelserne for eftersalgsservice og handelsmæssige garantier.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra ec, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, litra b.

Justitsministeriet foreslår, at der i forbrugerftalelovens § 17, stk. 1, tilføjes et nyt nr. 8, som indebærer, at den erhvervsdrivende skal oplyse om den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer, såfremt der er tale om en vare med digitale elementer, om digitalt indhold eller om digitale tjenester, hvor producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra ed, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, litra b.

ECGT-direktivet tilføjer derudover yderligere to oplysningspligter i artikel 5, stk. 1, i forbrugerrettighedsdirektivet. Det drejer sig om litra i-j.

Justitsministeriet foreslår på den baggrund, at der i forbrugerftalelovens § 17, stk. 1, som affattet ved dette lovforslag, indsættes et nyt nr. 13, hvorefter den erhvervsdrivende,

hvor det er relevant, skal give oplysninger, om salgsgenstandens score for reparationsmulighed.

Bestemmelsen gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra i, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, litra c.

Justitsministeriet foreslår, at der i § 17, stk. 1, indsættes et nyt nr. 14, som indebærer, at den erhvervsdrivende, såfremt det foreslåede nr. 13 ikke finder anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, skal oplyse om tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde varerne mangelfri, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt oplysninger om reparationsbegrænsninger.

Bestemmelsen gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra j, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, litra c.

Det er Justitsministeriets vurdering, at formuleringen ”der er nødvendige for at holde en vare kontraktmæssig”, som fremgår af artikel 5, stk. 1, litra j, må forstås således, at der skal gives de oplysninger, som er nødvendige for at holde en salgsgenstand mangelfri i overensstemmelse med købelovens mangelsregler. Justitsministeriet foreslår derfor, at § 17, stk. 1, nr. 14, affattes i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 11-15, og bemærkningerne hertil.

3.2.2.3.3. Harmoniseret meddelelse og mærke

Med ECGT-direktivets artikel 2, nr. 5, indsættes i forbrugerrettighedsdirektivet en ny artikel 22a om harmoniseret meddelelse og harmoniseret mærke, som skal anvendes, når erhvervsdrivende skal give oplysninger til forbrugerne efter forbrugerrettighedsdirektivets artikel 5, stk. 1, litra e-ea, og artikel 6, stk. 1, litra l-la.

Det følger af artikel 22a, stk. 2 og 4, at Europa-Kommissionen senest den 27. september 2025 ved hjælp af gennemførelsesretsakter skal fastlægge udformningen og indholdet af den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke.

Den harmoniserede meddelelse skal indeholde de væsentligste elementer i den retlige garanti for kontraktmæssighed, herunder dens minimumsvarighed på to år som fastsat i direktiv (EU) 2019/771, og en generel henvisning til muligheden for, at varigheden af den retlige garanti for kontraktmæssighed er længere i henhold til national ret, jf. artikel 22a, stk. 3.

Den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke skal være let genkendelige og forståelige for forbrugerne og lette at bruge og gengive for de erhvervsdrivende, jf. artikel 22a, stk. 5.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at der bør indføres hjemmel til, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke.

Justitsministeriet foreslår således, at udformningen og indholdet af den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke fastsættes i en bekendtgørelse, som udstedes af justitsministeren i henhold til de gennemførelsesakter, der udstedes af Europa-Kommissionen.

Justitsministeriet foreslår på den baggrund, at der i forbrugeraftalelovens §§ 8 og 17 indsættes en bemyndigelse til, at justitsministeren fastsætter regler om måden hvorpå, erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter henholdsvis forbrugeraftalelovens § 8, stk. 1, nr. 16 og 17, og § 17, stk. 1, nr. 5 og 6, som affattet ved dette lovforslag, jf. de foreslåede § 8, stk. 5, og § 17, stk. 3.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 9 og 16, og bemærkningerne hertil.

3.3. Ændring af forbrugerklageloven

3.3.1. Adgang til at afskære klageadgangen til Forbrugerklagenævnet

3.3.1.1. Gældende ret

Forbrugerklagesystemet er reguleret i forbrugerklageloven.

Det følger af forbrugerklagelovens § 9, at forbrugere kan indbringe klager, der udspringer af en aftale mellem en forbruger og en erhvervsdrivende om køb af en vare eller en tjenesteydelse, for Nævnenes Hus, jf. dog § 13, stk. 2, 1. pkt., og § 16.

Det følger endvidere af § 10, at Nævnenes Hus skal foretage mediation i klager, der indbringes for styrelsen, jf. § 9. Mediationen skal foretages på grundlag af parternes – forbrugers og den erhvervsdrivendes – egne oplysninger. Nævnenes Hus skal i mediationen lægge særlig vægt på at vejlede parterne om de generelle regler på området og at vejlede parterne om Forbrugerklagenævnets praksis.

Formålet med mediationen er ifølge bemærkningerne til § 10 at søge at skabe en dialog mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende og dermed tilskynde dem til selv at finde den bedst mulige løsning på sagen. Mediationen gennemføres på baggrund af de oplysninger, som parterne selv kommer med, og Nævnenes Hus oplyser ikke sagen yderligere, ligesom der i mediationsfasen ikke indhentes sagkyndige erklæringer, jf. Folketingstidende 2014-15, tillæg A, L 118 som fremsat, side 12. Mediationen skal på den måde sikre et mere smidigt og effektivt klagesystem. Det fremgår endvidere, at der ikke i Nævnenes Hus' mediation vil blive foretaget konkrete juridiske vurderinger i den enkelte sag, ligesom der ikke vil blive truffet administrative afgørelser. Styrelsen skal optræde som en uvildig tredjepart i sagen og vejlede faktuel om de generelle regler på området, bidrage til at

genskabe en god dialog mellem parterne, vejlede om Forbrugerklagenævnets generelle praksis på området og pege på muligheder, som parterne måske ikke selv har tænkt på.

Konstaterer Nævnenes Hus på baggrund af mediationen, at muligheden for at nå frem til en mindelig løsning ikke er til stede, skal parterne, jf. forbrugerklagelovens § 11, underrettes om, at sagen afsluttes, jf. dog § 18, stk. 1. Forbrugeren skal samtidig orienteres om muligheden for at indbringe sagen for Forbrugerklagenævnet, jf. § 19.

Det er en forudsætning for, at forbrugeren kan indbringe en klage for Forbrugerklagenævnet, at der først har været gennemført mediation i Nævnenes Hus, og at det ikke har været muligt at finde en mindelig løsning ved mediationen, jf. §§ 18 og 19.

Der findes ikke i dag regler om, at Nævnenes Hus, når mediationsfasen er afsluttet, kan afskære klageadgangen til Forbrugerklagenævnet, hvis det er åbenbart, at forbrugeren ikke kan få medhold i sin klage ved Forbrugerklagenævnet.

Når en forbruger efter endt mediation vælger at klage til Forbrugerklagenævnet, følger det af forbrugerklagelovens § 20, stk. 1, at Forbrugerklagenævnet kan behandle en klage, når 1) der ikke er fundet en mindelig løsning ved mediation i Nævnenes Hus, jf. kapitel 5, og 2) prisen for varen eller tjenesteydelsen ligger under eller over bestemte grænser fastsat af erhvervsministeren, jf. § 22, stk. 2.

3.3.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Mæglingsteamet for Forbrugerklager i Nævnenes Hus modtager jævnligt klager fra forbrugere, hvor det på baggrund af sagens faktum, gældende ret eller en fast praksis i Forbrugerklagenævnet er åbenbart, at forbrugerne ikke vil kunne få medhold i en efterfølgende klage ved Forbrugerklagenævnet, f.eks. fordi forbrugeren har reklameret for sent, fordi kravet mod den erhvervsdrivende uomtvisteligt er forældet, fordi det på baggrund af sagens oplysninger står klart, at årsagen til fejlen på varen er forårsaget af forbrugers uhensigtsmæssige brug, fordi forbrugers krav er i strid med gældende lovgivning, fordi Forbrugerklagenævnet har en klar og utvetydig praksis, eller fordi sagen er uegnet til behandling i mangel på beviser. Ofte indbringes disse klager for Forbrugerklagenævnet, når der ikke kan opnås en mindelig løsning mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende i forbindelse med mediationen.

Det er efter Erhvervsministeriets opfattelse afgørende, at det offentlige forbrugerklagesystem drives effektivt, og at ressourcer til nævnets sagsbehandling m.v. anvendes på den mest hensigtsmæssige måde til gavn for såvel forbrugere som erhvervslivet. Forbrugerklagenævnet bør derfor ikke, når mediationsfasen er afsluttet, bruge unødigt tid og ressourcer på at behandle klager, hvor det på baggrund af parternes oplysninger fra mediationen er åbenbart, at forbrugeren ikke vil få medhold i sin klage ved Forbrugerkla-

genævnet. Udsigtsløse klager har den konsekvens, at andre klager, hvor der er et reelt behov for nævnets stillingtagen til en tvist, eventuelt kan få en længere sagsbehandlingstid, ligesom såvel forbrugeren som den erhvervsdrivende må vente på at få en endelig afklaring af tvisten.

Erhvervsministeriet finder ikke, at der bør ændres på selve mediationsfasen eller den rolle, som Nævnenes Hus har i denne fase med henblik på at skabe en dialog mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende og dermed tilskynde dem til selv at finde den bedst mulige løsning på sagen. Nævnenes Hus bør således fortsat ikke foretage yderligere sagsoplysning eller lave juridiske vurderinger vedrørende den konkrete klage i forbindelse med selve mediationen, og Nævnenes Hus bør heller ikke i den forbindelse træffe afgørelser ud over de afgørelser om afvisning i forhold til formelle forhold og lignende, der følger af forbrugerklagelovens § 13, stk. 2, og § 16.

Erhvervsministeriet finder på den baggrund, at det vil være hensigtsmæssigt, at der indsættes hjemmel til, at Nævnenes Hus efter gennemført mediation, hvis der ikke er fundet en mindelig løsning ved mediationen, og på baggrund af de under mediationen fremkomne oplysninger kan træffe afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet, hvis det må anses for åbenbart, at Forbrugerklagenævnet ikke kan give forbrugeren medhold i klagen. Såfremt sagen ikke før eller under mediationen er tilstrækkeligt oplyst, kan Nævnenes Hus efter omstændighederne indhente yderligere oplysninger fra parterne, med henblik på at Nævnenes Hus efterfølgende kan træffe afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at en sådan ordning kan gennemføres, uden at det tilsidesætter forudsætningen i forbrugerklagesystemet om en mediationsfase og en nævnsbehandling med kollegial behandling af klager med deltagelse af repræsentanter for forbrugeren og erhvervslivet ved Forbrugerklagenævnet, jf. forbrugerklagelovens § 26. Muligheden for at afskære forbrugers adgang til at indbringe en klage for Forbrugerklagenævnet er således tiltænkt tilfælde, hvor der åbenbart ikke er behov for en meningsudveksling under en eventuel nævnsbehandling. Herudover vil forbrugeren kunne vælge at indbringe en afgørelse om, at klagen ikke kan indbringes for Forbrugerklagenævnet, for formanden for Forbrugerklagenævnet. Dette svarer til, hvad der gælder for andre afgørelser, der træffes af Nævnenes Hus.

Det bemærkes, at en bestemmelse, der giver Nævnenes Hus adgang til at afskære forbrugers adgang til at klage til Forbrugerklagenævnet, når det er åbenbart, at Forbrugerklagenævnet ikke kan give forbrugeren medhold i klagen, ikke vil have betydning for forbrugers adgang til at søge tvisten løst ved mediation. Det bemærkes, at formålet med mediationen er at finde frem til en mindelig løsning, som begge parter vil være tilfredse med i den konkrete sag. Den løsning, som parterne må nå frem til under mediationen, er

således ikke nødvendigvis udtryk for den juridisk korrekte løsning. Nævnenes Hus er dog i medfør af den almindelige forvaltningsretlige vejledningspligt forpligtet til at vejlede generelt om reglerne på området og Forbrugerklagenævnets praksis, men Nævnenes Hus vil ikke under mediationen vejlede om, hvordan det juridiske udfald af den konkrete sag vurderes at være, hvis sagen blev ført ved Forbrugerklagenævnet.

Det foreslås på den baggrund at nyaffatte § 11 i forbrugerklageloven.

Det foreslås at affatte § 11, stk. 1, således at hvis Nævnenes Hus på baggrund af mediationen konstaterer, at muligheden for at nå frem til en mindelig løsning ikke er til stede, skal parterne underrettes om, at sagen afsluttes, jf. dog § 18, stk. 1.

Det foreslås at affatte § 11, stk. 2, således at forbrugeren samtidig med underretning om sagens afslutning efter den foreslåede § 11, stk. 1, skal orienteres om muligheden for at indbringe sagen for Forbrugerklagenævnet, jf. dog den foreslåede § 11, stk. 3, nedenfor.

Det foreslåede stk. 1 og 2 er en videreførelse af den gældende bestemmelse i forbrugerklagelovens § 11.

Den foreslåede § 11, stk. 1, vil indebære, at Nævnenes Hus som efter gældende ret ud fra en konkret vurdering skal afslutte sagen, hvis det på baggrund af mediationen konstateres, at det ikke er muligt at nå frem til en mindelig løsning. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis den erhvervsdrivende nægter at medvirke, eller parterne i øvrigt ikke kan nå til enighed om en løsning af den pågældende tvist. Forbrugerens gebyr, jf. § 12, tilbagebetales ikke i disse tilfælde.

Den foreslåede § 11, stk. 2, vil indebære, at Nævnenes Hus som efter gældende ret vil skulle oplyse forbrugeren om muligheden for at gå videre med sagen til Forbrugerklagenævnet, jf. § 19. Fristerne i lovens § 18 for sagsbehandling finder fortsat anvendelse. Nævnenes Hus vil dog ikke skulle oplyse forbrugeren om muligheden for at gå videre med sagen til Forbrugerklagenævnet, hvis Nævnenes Hus træffer afgørelse efter den foreslåede § 11, stk. 3.

Det foreslås at affatte § 11, stk. 3, således at Nævnenes Hus i forbindelse med, at sagen afsluttes efter den foreslåede § 11, stk. 1, kan træffe afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe sagen for Forbrugerklagenævnet, hvis det må anses for åbenbart, at der ikke kan gives forbrugeren medhold i klagen.

Den foreslåede § 11, stk. 3, vil medføre, at Nævnenes Hus, når mediationen er gennemført og afsluttet, fordi det ikke er muligt for parterne at nå frem til en mindelig løsning, vil kunne træffe afgørelse om, at forbrugeren ikke vil kunne indbringe sin klage for Forbrugerklagenævnet, hvis det på baggrund af de oplysninger, som parterne har afgivet i for-

bindelse med mediationen, må anses for åbenbart, at nævnet ikke vil kunne give forbrugeren medhold i klagen.

Efter det foreslåede vil en forbruger således ikke som efter gældende ret i alle tilfælde kunne indbringe en klage for Forbrugerklagenævnet, hvis det ikke er lykkedes parterne at finde en mindelig løsning ved mediationen. Forbrugerklagenævnet vil dermed ikke skulle behandle klager, hvis Nævnenes Hus efter afslutning af mediationen vurderer, at det er åbenlyst, at Forbrugerklagenævnet ikke vil kunne give forbrugeren medhold i klagen.

Det foreslås endvidere, at der indsættes et nyt nr. 2 i § 20, stk. 1, i forbrugerklageloven, hvorefter Forbrugerklagenævnet kan behandle en klage, hvis Nævnenes Hus ikke har truffet afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe sagen for Forbrugerklagenævnet, jf. den foreslåede § 11, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 11, stk. 3, og vil indebære, at Forbrugerklagenævnet ikke vil kunne behandle en klage, når Nævnenes Hus har truffet afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe sagen for nævnet, da det må anses for åbenbart, at der ikke kan gives forbrugeren medhold i klagen. Bestemmelsen vil finde anvendelse i situationer, hvor forbrugeren på trods af afgørelsen fra Nævnenes Hus alligevel vælger at indgive en klage til Forbrugerklagenævnet.

Forbrugerklagenævnet vil fortsat kunne behandle en klage, hvis forbrugeren har klaget over en afgørelse truffet i medfør af den foreslåede § 11, stk. 3, til Forbrugerklagenævnets formand, jf. forbrugerklagelovens § 43, stk. 2, og formanden har givet forbrugeren medhold.

3.3.2. Afvisning af en klage ved forbrugers manglende betaling af klagegebyr

3.3.2.1. Gældende ret

Det følger af § 12, stk. 1, 1. pkt., i forbrugerklageloven, at forbrugere skal betale et gebyr for mediation i Nævnenes Hus.

Det følger endvidere af § 27, stk. 1, at forbrugere skal betale et gebyr for behandling af en klage ved Forbrugerklagenævnet.

En klage kan i dag indgives digitalt via Nævnenes Hus' klageportal, hvor gebyret betales i forbindelse med indgivelsen, eller en klage kan indgives uden om klageportalen uden samtidig betaling af gebyret. Hvis klagen ikke er indgivet via klageportalen, opkræver Nævnenes Hus gebyret fra forbrugeren, efter at klagen er indgivet.

Betaling af gebyret er en forudsætning for behandlingen af en klage.

Det er på den baggrund fast praksis i såvel Nævnenes Hus som Forbrugerklagenævnet, at en klage afvises, hvis forbrugeren ikke indbetaler det krævede gebyr inden en fastsat

frist. Der findes dog ikke i dag udtrykkelige regler om, at Nævnenes Hus og Forbrugerklagenævnet afviser at behandle klager, hvis forbrugeren ikke indbetaler gebyret inden for en nærmere fastsat frist. Hvornår en klage i øvrigt kan afvises, er udtømmende reguleret i forbrugerklageloven.

3.3.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er et krav, at en forbruger skal betale et gebyr for at få behandlet sin klage i henholdsvis Nævnenes Hus og Forbrugerklagenævnet, og det forudsættes hermed, at en klage ikke kan behandles, hvis gebyret ikke betales. Det følger dermed af administrativ praksis, at en klage skal afvises, hvis forbrugeren ikke betaler det krævede gebyr. Modsat manglende betaling af gebyr er de øvrige afvisningsgrunde efter forbrugerklageloven i dag udtømmende reguleret i loven.

Det er på den baggrund Erhvervsministeriets opfattelse, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at der indsættes en udtrykkelig bestemmelse om afvisning af klager ved manglende eller for sen indbetaling af det krævede klagegebyr, således at alle afvisningsgrunde følger udtrykkeligt af forbrugerklageloven.

Det foreslås, at der indsættes et nyt 2. pkt. i henholdsvis forbrugerklagelovens § 12, stk. 1, og § 27, stk. 1, hvorefter klagen afvises, hvis gebyret ikke betales inden for en af Nævnenes Hus eller Forbrugerklagenævnet fastsat frist.

De foreslåede ændringer vil indebære, at det kommer til at fremgå udtrykkeligt af forbrugerklageloven, at Nævnenes Hus i mediationsfasen og Forbrugerklagenævnet ved klagens indgivelse til nævnet afviser en klage, hvis forbrugeren ikke indbetaler gebyret inden en nærmere fastsat frist.

Det forudsættes, at Nævnenes Hus og Forbrugerklagenævnet som i dag fastsætter en rimelig frist, inden for hvilken forbrugeren skal betale gebyret, hvis klagen skal behandles.

Forslaget er en kodificering af gældende administrativ praksis og vil ikke medføre en ændring af heraf.

3.3.3. Sambehandling af ensartede klager

3.3.3.1. Gældende ret

Der findes i dag ikke en udtrykkelig hjemmel i forbrugerklageloven til, at Nævnenes Hus, godkendte private tvistløsningsorganer eller Forbrugerklagenævnet kan vælge at sambehandle modtagne klager, hvis klagerne parter, tvistens karakter mv. gør en sådan behandling hensigtsmæssig.

3.3.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det opleves både i Nævnenes Hus og i Forbrugerklagenævnet, at der fra forskellige forbrugere modtages flere klager med ensartede krav mod samme erhvervsdrivende.

Det vil efter Erhvervsministeriets opfattelse være hensigtsmæssigt, hvis der indsættes en udtrykkelig hjemmel til, at Nævnenes Hus, godkendte private tvistløsningsorganer og Forbrugerklagenævnet efter en konkret vurdering kan vælge at sambehandle sådanne klager helt eller delvist, når det vurderes at være det mest hensigtsmæssige og til gavn for alle sagens parter for at sikre en effektiv sagsbehandling, herunder med henblik på at både forbrugerne og den erhvervsdrivende vil kunne få en hurtig afklaring af deres tvist.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 16 a og stk. 3 i § 20, hvorefter godkendte private tvistløsningsorganer, Nævnenes Hus og Forbrugerklagenævnet kan bestemme, at flere ensartede, verserende klager mellem samme eller forskellige parter skal behandles i forbindelse med hinanden.

De foreslåede bestemmelser vil indebære, at godkendte private tvistløsningsorganer, Nævnenes Hus og Forbrugerklagenævnet kan vælge helt eller delvist at sambehandle allerede modtagne ensartede klager mellem samme eller forskellige parter, hvis det vurderes at være det mest hensigtsmæssige i forhold til de konkrete klager.

De foreslåede bestemmelser er hovedsageligt tiltænkt anvendt på situationer, hvor flere forbrugere har ensartede krav imod samme erhvervsdrivende, men bestemmelserne vil også kunne anvendes, hvis der modtages egnede klager, hvor en eller flere forbrugere har ensartede krav imod flere erhvervsdrivende.

Det forudsættes, at de foreslåede bestemmelser alene vil kunne anvendes ved klager, hvor klagerne er ensartede, og hvor det skønnes hensigtsmæssigt for alle de sambehandlede klager, at de behandles i forbindelse med hinanden.

Det forudsættes endvidere, at en beslutning om helt eller delvist at sambehandle to eller flere verserende klager ikke må kunne påvirke mediation om en mindelig løsning i den enkelte klagesag negativt, ligesom sambehandling ikke må kunne forventes at medføre en mærkbar længere sagsbehandlingstid for den enkelte klage.

3.3.4. Delegation af afgørelseskompetence til private tvistløsningsorganers sekretariater

3.3.4.1. Gældende ret

Det følger af forbrugerklagelovens § 6, stk. 1, at erhvervsministeren kan godkende oprettelsen af og vedtægterne for private tvistløsningsorganer, som omfatter bestemte brancher eller andre afgrænsede områder.

Et privat tvistløsningsorgan kan alene godkendes, hvis tvistløsningsorganets vedtægter indeholder bestemmelser om organets sammensætning og sagsbehandling, som er betryggende for parterne, samt bestemmelser om sagkundskab, uafhængighed, habilitet, gebyrer og omkostninger. Det er endvidere en betingelse for godkendelse, at tvistløsningsorganets formand og eventuelle næstformænd er dommere, jf. § 6, stk. 2.

Det følger af forbrugerklagelovens § 16, stk. 1, at et godkendt privat tvistløsningsorgan eller Nævnenes Hus skal afvise at behandle en klage, hvis klagen hører under, er under behandling ved eller har været behandlet af et andet privat tvistløsningsorgan, et lovbestemt alternativt tvistløsningsorgan, som er anmeldt til Europa-Kommissionen, et udenlandsk tvistløsningsorgan, som er anmeldt til Europa-Kommissionen, Nævnenes Hus eller en domstol. Af forbrugerklagelovens § 16, stk. 2, følger det, at et godkendt privat tvistløsningsorgan eller Nævnenes Hus kan afvise at behandle en klage, hvis 1) forbrugeren ikke forudgående har reklameret over for den erhvervsdrivende, 2) klagen er useriøs eller unødigt, 3) prisen for varen eller tjenesteydelsen ligger under eller over en bestemt grænse fastsat af erhvervsministeren efter § 6, stk. 3, eller § 13, stk. 2, 1. pkt., jf. dog § 13, stk. 2, 2. pkt., 4) klagen ikke skønnes egnet til behandling ved et godkendt privat tvistløsningsorgan eller i Nævnenes Hus, eller 5) behandlingen af klagen i alvorlig grad vil hindre det godkendte private tvistløsningsorgan eller Nævnenes Hus i at fungere effektivt.

Af forbrugerklagelovens § 17, stk. 1, fremgår det, at såfremt det er åbenbart, at klagen ikke kan behandles af et godkendt privat tvistløsningsorgan eller Nævnenes Hus, skal tvistløsningsorganet eller Nævnenes Hus afvise klagen senest 3 uger efter modtagelsen. I andre tilfælde skal tvistløsningsorganet eller Nævnenes Hus afvise sagen hurtigst muligt.

Det følger af forbrugerklagelovens § 21, stk. 3, at Forbrugerklagenævnet kan bemyndige Forbrugerklagenævnets sekretariatet (Nævnenes Hus) til at træffe afgørelse på nævnets vegne om afvisning i medfør af § 16.

Private tvistløsningsorganer, der er godkendt efter forbrugerklageloven, har efter gældende ret ikke samme mulighed for at delegerer afgørelseskompetence til deres sekretariater.

3.3.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Private tvistløsningsorganer modtager regelmæssigt klager, hvor der skal ske afvisning i medfør af forbrugerklagelovens § 16.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at hensyn til en hurtig afklaring af en tvist for forbrugere og erhvervslivet og en effektiv sagsbehandling og udnyttelse af ressourcer i godkendte private tvistløsningsorganer tilsiger, at der ikke i tvistløsningsorganerne skal anvendes unødige ressourcer på at behandle klager, der skal afvises. En adgang for et godkendt privat tvistløsningsorgan til – på samme måde som det kan ske i Forbrugerklagenævnet – at delegerer kompetence til et sekretariat vil kunne understøtte en hurtig og effektiv klagesagsbehandling i tvistløsningsorganet. Herudover vil det understøtte de godkendte private tvistløsningsorganer i at overholde 3-ugers fristen i disse sager, jf. § 17, stk. 1.

Erhvervsministeriet finder på den baggrund, at det vil være hensigtsmæssigt, hvis de godkendte private tvistløsningsor-

ganer får samme mulighed for at bemyndige tvistløsningsorganernes sekretariater til at træffe afgørelse om afvisning i medfør af § 16, stk. 1 og 2, som allerede findes for Forbrugerklagenævnet.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det vil stemme bedst overens med tvistløsningsorganernes autonomi, at det overlades til det enkelte tvistløsningsorgan at bestemme, i hvilket omfang denne bemyndigelse ønskes udnyttet, herunder om sekretariatet alene skal bemyndiges til at træffe bestemmelse om afvisning i nærmere afgrænsede tilfælde.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 6 a, hvorefter et godkendt privat tvistløsningsorgan kan bemyndige sit sekretariat til at træffe afgørelser efter § 16, stk. 1 og 2.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at et privat tvistløsningsorgan på samme måde som Forbrugerklagenævnet vil kunne bemyndige sit sekretariat til at afvise at behandle en klage i medfør af § 16, stk. 1 og 2.

Det er en forudsætning for, at et godkendt privat tvistløsningsorgan kan udnytte bemyndigelsen i den foreslåede bestemmelse, at tvistløsningsorganets sekretariat har de nødvendige juridiske kompetencer til at træffe de afgørelser om afvisning, som tvistløsningsorganet ønsker at delegerer, samt har et indgående kendskab til relevante regler og til tvistløsningsorganets praksis.

Det er endvidere en forudsætning for udnyttelse af bemyndigelsen, at det private tvistløsningsorgan løbende vil skulle følge med i, hvilke sager sekretariatet afviser på nævnets vegne. Dette vil kunne ske ved blandt andet løbende skriftlig eller mundtlig orientering af det private tvistløsningsorgan.

Hvis et privat tvistløsningsorgan udnytter hjemlen til, at sekretariatet kan afvise visse sager på vegne af nævnet og ind sætter dette som en mulighed i nævnets vedtægter, vil nævnet samtidigt være forpligtet til at indsætte en bestemmelse i vedtægterne om, at forbrugeren eller den erhvervsdrivende vil have ret til at anmode nævnets formand om genoptagelse, idet dette følger som en betingelse ifølge bekendtgørelse om godkendelse af private tvistløsningsorganers § 24.

3.3.5. Frist for forbrugeres genoptagelsesansøgninger

3.3.5.1. Gældende ret

Det følger af forbrugerklagelovens § 32, at ønsker den erhvervsdrivende ikke at være bundet af den afgørelse, som Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat tvistløsningsorgan har truffet, skal den erhvervsdrivende skriftligt meddele dette til nævnet eller tvistløsningsorganet inden 30 dage fra forkyndelsen af afgørelsen.

En rettidig modtaget meddelelse fra en erhvervsdrivende efter bestemmelsen indebærer, at den erhvervsdrivende ikke er bundet af den afgørelse, som Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat tvistløsningsorgan har truffet, og at afgørelsen således ikke kan tvangsfuldbyrdes. Ønsker forbrugeren

herefter at gå videre med sagen, må forbrugeren anlægge en civil retssag mod den erhvervsdrivende.

En anmodning fra den erhvervsdrivende om genoptagelse af klagesagen, der er indgivet skriftligt til Forbrugerklagenævnet eller det godkendte private tvistløsningsorgan inden udløbet af fristen i § 32, har opsættende virkning, jf. § 33. Fristen i § 32 regnes herefter fra det tidspunkt, hvor anmodningen om genoptagelse er blevet afvist, eller hvor nævnet eller tvistløsningsorganet har truffet afgørelse i genoptagelsessagen.

Der findes i dag ikke en tilsvarende frist for forbrugere, som ønsker sagen genoptaget.

3.3.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

En forbruger, der får afvist sin klage, ikke får medhold eller kun får delvist medhold i sin klage, kan i medfør det almindelige forvaltningsretlige princip om genoptagelse anmode om at få sin sag genoptaget. Da forbrugerklageloven i dag ikke indeholder en frist for forbrugers anmodning om genoptagelse af en klagesag, kan en forbruger begære en sag genoptaget også længe efter, at den erhvervsdrivende har modtaget afgørelsen og har indrettet sig på, at sagen og dermed parternes tvist er færdigbehandlet og afsluttet.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at når der er truffet en afgørelse i en tvist mellem en forbruger og en erhvervsdrivende, bør begge parter kunne indrette sig herefter. Både forbrugeren og den erhvervsdrivende har en interesse i at få vished for, om en sag, der er blevet afgjort af Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat tvistløsningsorgan, dermed har fundet sin afslutning, eller om den anden part eventuelt må ønske at anmode om genoptagelse eller at indbringe sagen for domstolene.

Det er på den baggrund Erhvervsministeriets opfattelse, at det er hensigtsmæssigt, at der også for forbrugere indsættes en frist, inden for hvilken forbrugeren skal have indgivet en anmodning om genoptagelse.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 33 a, stk. 1, i forbrugerklageloven, hvorefter en anmodning fra forbrugeren om genoptagelse af klagesagen skal være indgivet skriftligt til Forbrugerklagenævnet eller det godkendte private tvistløsningsorgan inden 30 dage fra modtagelsen af afgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forbrugeren vil være underlagt en frist på 30 dage fra modtagelsen af en afgørelse, inden for hvilken forbrugeren skal have anmodet om genoptagelse af klagesagen.

Fristen for anmodning om genoptagelse vil skulle beregnes fra modtagelsen af afgørelsen, jf. også Justitsministeriets vejledning nr. 9533 af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny § 33 a, stk.

2, hvorefter Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat tvistløsningsorgan kan se bort fra en overskridelse af fristen i den foreslåede § 33 a, stk. 1, hvis der foreligger særlige forhold.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat tvistløsningsorgan konkret kan se bort fra en fristoverskridelse, hvis der foreligger særlige forhold.

Ved vurderingen af om der foreligger særlige forhold, skal Forbrugerklagenævnet eller det godkendte private tvistløsningsorgan bl.a. inddrage baggrunden for fristoverskridelsen, herunder om overskridelsen må anses for undskyldelig, længden af fristoverskridelsen, om der foreligger modstående hensyn til den erhvervsdrivende og afgørelsens betydning for forbrugeren.

3.3.6. Godkendte private tvistløsningsorganers opkrævning og inddrivelse af fordringer

3.3.6.1. Gældende ret

Et godkendt privat klagenævn kan i sine vedtægter fastsætte bestemmelser om gebyrer og omkostninger for behandling af en klage ved nævnet, jf. forbrugerklagelovens § 6, stk. 2.

Det følger af gældsinddrivelseslovens § 1, stk. 1, at loven gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, jf. dog §§ 1 a og 1 b. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at loven desuden finder anvendelse på fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov. Det følger endvidere af gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 1, at skatteministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, er restanceinddrivelsesmyndighed, og at restanceinddrivelsesmyndigheden forestår inddrivelse af fordringer, jf. § 1, stk. 1 og 2.

Efter gældsinddrivelsesbekendtgørelsens § 1, stk. 1, gælder gældsinddrivelsesloven bl.a. for opkrævning og inddrivelse af fordringer på gebyrer, der opkræves eller inddrives af godkendte private klagenævn.

3.3.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Højesteret har ved kendelse af 8. februar 2023 i sag 32/2022, som gengivet i UfR 2023.1967 H, fastslået, at Ankenævn for biler er omfattet af en obligatorisk inddrivelsesordning for de fordringer, der er omfattet af gældsinddrivelsesloven. Dette omfatter bl.a. fordringer på gebyrer fra private klagenævn, da sådanne fordringer er bragt under gældsinddrivelseslovens anvendelsesområde, jf. gældsinddrivelsesbekendtgørelsen. Fordringen skulle derfor inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden (Gældsstyrelsen).

Erhvervsministeriet finder, at det vil være hensigtsmæssigt, at det udtrykkeligt fremgår af forbrugerklageloven, hvordan

godkendte private klagenævns fordringer på gebyrer mv. skal inddrives.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en ny § 39 a i forbrugerklageloven, hvorefter godkendte private tvistløsningsorganers opkrævning og inddrivelse af fordringer for behandling af en klagesag med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger skal ske efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at det udtrykkeligt vil fremgå af forbrugerklageloven, at gældsinddrivelsesloven fastlægger en obligatorisk inddrivelsesordning for de fordringer, der er omfattet af loven, herunder fordringer på gebyrer og omkostninger fra godkendte private klagenævne, der i kraft af bemyndigelsesbestemmelsen i gældsinddrivelseslovens § 1, stk. 1, 2. pkt., er bragt ind under lovens anvendelsesområde.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes at have begrænsede økonomiske konsekvenser på Justitsministeriets område, der kan henføres til en mindre tilgang i antallet af politianmeldelser. Domstolsstyrelsen, Rigspolitiet og Rigsadvokaten vurderer, at merudgifterne hertil kan afholdes inden for de eksisterende økonomiske rammer.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for regionerne og kommunerne.

For så vidt angår de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning er princip 1 om enkle og klare regler relevant for dette lovforslag. Bestemmelserne i lovforslaget er udarbejdet så enkelt og klart som muligt i overensstemmelse hermed. De øvrige principper for digitaliseringsklar lovgivning vurderes ikke at være relevante for lovforslaget.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslagets § 1 vurderes ikke at medføre væsentlige økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lovforslaget indskærper, at en række handels- og markedsføringspraksisser er ulovlige, herunder visse typer anprisninger. Det er lovgivning, som virksomheder skal efterleve i forbindelse med anvendelsen af miljøanprisninger i markedsføringen, og der tale om frivillige anprisninger. Lovforslaget er i overensstemmelse med Forbrugerombudsmandens praksis på området.

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre regulering (OBR) har vurderet, at lovforslagets § 2 med stor sandsynlighed vil medføre væsentlige administrative konsekvenser for dansk erhvervsliv. De administrative konsekvenser forventes bl.a. at bestå i, at virksomhederne vil have IT-omstillingsomkostninger forbundet med videregivelse af en række produktspe-

cifikke oplysninger på grund af de ændrede oplysningskrav ved indgåelse af forbrugeraftaler.

De administrative konsekvenser for erhvervslivet kan dog ikke kvantificeres på nuværende tidspunkt og vil derfor blive kvantificeret i samarbejde mellem Justitsministeriet og OBR ved en ex-post måling efter lovforslagets forventede ikrafttræden.

Lovforslaget vurderes ikke at påvirke virksomheders eller iværksætteres innovationsmuligheder.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslagets del om, at Nævnenes Hus ved afslutning af klager efter endt mediation kan afskære forbrugeres klageadgang til Forbrugerklagenævnet, hvis det må anses for åbenbart, at der ikke kan gives forbrugeren medhold i klagen, kan have negative administrative konsekvenser, idet borgerne i visse tilfælde afskæres fra adgangen til at klage til Forbrugerklagenævnet.

Lovforslaget vurderes herudover ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2024/825/EU af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning, L af 6. marts 2024 (herefter ECGT-direktivet). ECGT-direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 27. marts 2026 og træde i kraft den 27. september 2026.

ECGT-direktivet er et totalharmoniseringsdirektiv. Lovforslaget er udtryk for en direktivnær implementering for at sikre en hensigtsmæssig og korrekt implementering.

De dele af lovforslagets § 3, der ændrer sagsbehandlingen i Forbrugerklagenævnet, har ikke betydning for forholdet til EU-retten, idet Forbrugerklagenævnet ikke er omfattet af kravene i ATB-direktivet og derved ikke er et tvistløsningsorgan under ATB-direktivets ramme. ATB-direktivet er et minimumsharmoniseringsdirektiv, og Forbrugerklagenævnet er en yderligere forbrugerbeskyttelse.

Foreslåede § 11, stk. 3, i forbrugerklageloven, som affattet ved lovforslagets § 3, nr. 2, er endvidere ikke uforenelig

med kravene i ATB-direktivet, idet Forbrugerklagenævnet netop ikke er omfattet af kravene i ATB-direktivet og derved ikke er et tvistløsningsorgan under ATB-direktivets ramme, men en yderligere forbrugerbeskyttelse.

Foreslåede § 6 a i forbrugerklageloven, som affattet ved lovforslagets § 3, nr. 1, lever op til kravene i ATB-direktivet, idet afgørelserne efter bestemmelsen vil blive truffet efter delegation fra det kompetente, private tvistløsningsorgan, hvor det samtidigt vil være muligt for parterne at klage over afgørelsen til det kompetente, private tvistløsningsorgan, der har delegeret afgørelseskompetencen til et sekretariat.

De øvrige dele af lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

Lovforslaget er i overensstemmelse med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.

Det vurderes, at lovforslaget ikke går videre end minimumskravene i ECGT-direktivet efter princip 1. Erhvervslivet pålægges således ikke skærpede krav eller lignende, som går ud over minimumsforpligtelserne i ECGT-direktivet. Det vurderes, at danske virksomheder ikke stilles dårligere i den internationale konkurrence efter princip 2. Alle medlemsstater skal implementere ECGT-direktivet, og direktivet medfører ens regler på området for markedsføring og forbrugerbeskyttelse på tværs af EU.

Det vurderes, at fleksibilitet og undtagelsesmuligheder i EU-reguleringen udnyttes, hvor det er muligt og relevant efter princip 3. Lovforslaget indeholder bestemmelser, som opretholder national lovgivning, hvor dette er muligt efter ECGT-direktivet.

Det vurderes, at det er nødvendigt at implementere ECGT-direktivet ved lov efter princip 4. Det er således ikke muligt og hensigtsmæssigt at implementere ECGT-direktivet gennem alternativer til regulering.

Lovforslaget følger ECGT-direktivets vedtagelses- og ikrafttrædelsesdatoer og træder ikke i kraft før tid, hvilket vurderes at være i overensstemmelse med princip 5.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 20. november 2024 til den 18. december 2024 (28 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F Fagligt Fælles Forbund, Advokatsamfundet, Akademikernes Centralorganisation, AE - Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Ankenævn for Biler, Ankenævnet for Bus, Tog og Metro, Ankenævnet for Feriehusudlejning, Ankenævnet for Fondsmæglerselskaber, Ankenævnet for Forsikring, Ankenævnet for Hotel, Restaurant og Turisme, Ankenævnet for Køreundervisning, Ankenævnet for Tekniske Installationer, Ankenævnet på Energiområdet, APPLiA Danmark, ATP - Arbejdsmarkedets Tillægs Pension, Autobranchen Danmark, Banedanmark, BAT, Bilbranchen, Brancheforeningen

Dansk Luftfart (BDL), Bryggeriforeningen, Bryggeriets Ankenævn, Børnerådet, CBS - Copenhagen Business School, CEPOS, Cevea, CO-Industri, Danmarks Aktive Forbrugere, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Statistik, Dansk Annoncørforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Bilbrancheråd, Dansk Ejendoms-mæglerforening, Dansk e-Mobilitet, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Industri, Dansk IT, Dansk Kørelærer-Union, Dansk Markedsføring, Dansk Mobilitet, Dansk Møbeltransport Forening, Dansk Persontransport (DPT), Dansk Standard, Dansk Mode og Textil (DM&T), DTL - Danske Vognmænd, Dansk Vand- og Spildevandsforening (DAN-VA), Danske Advokater, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Bedemænd, Danske Cykelhandlere, Danske malermestre, Danske Medier, Danske Private Parkerings-selskabers Branche-forening, Danske Regioner, Danske Universiteter, Dataetisk Råd, Datatilsynet, De Samvirkende Købmænd (DSK), Den Danske Dommerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det finansielle ankenævn, Det Kriminalpræventive Råd, DI Byggeri, DI Digital og Dansk Industri, Digitalt Ansvar, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, DSB A/S, e-Mærket, EnergiFyn, Evida Holding A/S, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDM - Forenede Danske Motorejere, Feriehusudlejernes Branche-forening, Finans og Leasing, Finans Danmark, Finanstilsynet, Flixbus A/S, Forbrugerklagenævnet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen for Dansk Internethandel (FDIH), Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring og Pension, Fynbus, Færøernes Landsstyre, Green Power Denmark, HK Danmark, HORESTA, Håndværkets Ankenævn, Institut for Menneskerettigheder, IT-Branchen, IT-Politisk Forening, ITU - IT-Universitetet i København, Journalistforbundet, Justitia, Klagenævnet for Ejendomsformidling, Klagenævnet for Taxi, KL - Kommunernes Landsforening, KOMBIT, Kreativitet & Kommunikation (KreaKom), Kriminalforsorgsforeningen, Københavns Byret, Københavns Universitet, Landbrug og Fødevarer, Landsstyret via Rigsombudsmanden på Færøerne, Lokale Pengeinstitutter, Metroselskabet I/S, Midttrafik, Mobility Denmark, Naalakkersuisut, Nordjyllands Trafikselskab, Parkeringsklagenævnet, Pakkerejse-Ankenævnet, Parcelhusejernes Landsforening, Politiforbundet i Danmark, Prosa (tidl. Forbundet af IT-Professionelle), Radio- og TV-nævnet, RID Rejsearrangører i Danmark, Retspolitisk forening, Retten i Esbjerg, Retten i Glostrup, Retten i Helsingør, Retten i Herning, Retten i Hillerød, Retten i Hjørring, Retten i Holbæk, Retten i Holstebro, Retten i Horsens, Retten i Kolding, Retten i Lyngby, Retten i Nykøbing F., Retten i Næstved, Retten i Odense, Retten i Randers, Retten i Roskilde, Retten i Svendborg, Retten i Sønderborg, Retten i Viborg, Retten i Aalborg, Retten i Aarhus, Retten på Bornholm, Retten på Frederiksberg, Rettighedsalliancen, Rigsadvokaten, Rigs-politichefen, Rigspolitiet, Rigsrevisionen, RUC - Roskilde Universitet, Rådet for digital sikkerhed, SDU - Syddansk Universitet, Selvstyret via Rigsombudsmanden i Grønland, Sex og Samfund, SMV Danmark, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Sydtrafik, TEK-

NIQ Arbejdsgiverne, Teleankenævnet, Teleindustrien, Tra-

fikselskabet Movia, Visit Denmark, Vestre Landsret, Østre Landsret, Aalborg Universitet og Aarhus BSS.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, an- før »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, an- før »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kom- muner og regioner	Ingen	Lovforslaget forventes at have be- grænsede økonomiske konsekvenser på Justitsministeriets område, der kan henføres til en mindre tilgang i antallet af politianmeldelser. Døm- stolsstyrelsen, Rigspolitiet og Rigs- advokaten vurderer, at merudgifterne hertil kan afholdes inden for de eksis- terende økonomiske rammer.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervs- livet m.v.	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for er- hvervslivet m.v.	Ingen	Erhvervsstyrelsens Område for Bed- re regulering (OBR) har vurderet, at lovforslagets § 2 med stor sand- synlighed vil medføre væsentlige ad- ministrative konsekvenser for dansk erhvervsliv. De administrative kon- sekvenser forventes bl.a. at bestå i, at virksomhederne vil have IT-om- stillingsomkostninger forbundet med videregivelse af en række produkt- specifikke oplysninger på grund af de ændrede oplysningskrav ved ind- gåelse af forbrugeraftaler. De administrative konsekvenser for erhvervslivet kan dog ikke kvantifi- ceres på nuværende tidspunkt og vil derfor blive kvantificeret i samarbej- de mellem Justitsministeriet og OBR ved en ex-post måling efter lovfor- slagets forventede ikrafttræden.
Administrative konsekvenser for borger- ne	Ingen	Det vurderes, at lovforslagets del om, at Nævnenes Hus ved afslutning af klager efter endt mediation kan afskære forbrugeres klageadgang til Forbrugerklagenævnet, hvis det må

		<p>anses for åbenbart, at der ikke kan gives forbrugeren medhold i klagen, kan have negative administrative konsekvenser, idet borgerne i visse tilfælde afskæres fra adgangen til at klage til Forbrugerklagenævnet.</p> <p>Lovforslaget vurderes herudover ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.</p>
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2024/825/EU af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning, L af 6. marts 2024. Direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 27. marts 2026 og træde i kraft den 27. september 2026.</p> <p>ECGT-direktivet er et totalharmoniseringsdirektiv. Lovforslaget er udtryk for en direktivnær implementering for at sikre en hensigtsmæssig og korrekt implementering.</p> <p>De dele af lovforslagets § 3, der ændrer sagsbehandlingen i Forbrugerklagenævnet har ikke betydning for forholdet til EU-retten, idet Forbrugerklagenævnet ikke er omfattet af kravene i ATB-direktivet og derved ikke er et tvistløsningsorgan under ATB-direktivets ramme. ATB-direktivet er et minimumsharmoniseringsdirektiv, og Forbrugerklagenævnet er en yderligere forbrugerbeskyttelse.</p> <p>Foreslåede § 11, stk. 3, i forbrugerklageloven, som affattet ved lovforslagets § 3, nr. 2, er endvidere ikke uforenelig med kravene i ATB-direktivet, idet Forbrugerklagenævnet netop ikke er omfattet af kravene i ATB-direktivet og derved ikke er et tvistløsningsorgan under ATB-direktivets ramme, men en yderligere forbrugerbeskyttelse.</p> <p>Foreslåede § 6 a i forbrugerklageloven, som affattet ved lovforslagets § 3, nr. 1, lever op til kravene i ATB-direktivet, idet afgørelserne efter bestemmelsen vil blive truffet efter delegation fra det kompetente, private tvistløsningsorgan, hvor det samtidigt vil være muligt for parterne at klage over afgørelsen til det kompetente, private tvistløsningsorgan, der har delegeret afgørelseskompetencen til et sekretariat.</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Fodnoten til lov om markedsførings (herefter markedsføringsloven) titel angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører direktivet om urimelig handelspraksis (Eu-

ropa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004).

Det foreslås at ændre *fodnoten* til lovens titel således, at der indsættes efter »side 7,«: »som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning, EU-Tidende, L af 6. marts 2024,«.

Der tilføjes derved en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning (herefter ECGT-direktivet).

Den foreslåede ændring vil medføre, at det vil fremgå af fodnoten til lovens titel, at loven tillige indeholder bestemmelser, der gennemfører den del af ECGT-direktivet, som ændrer i direktivet om urimelig handelspraksis (herefter UCP-direktivet).

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres ECGT-direktivets artikel 4, stk. 1, 3. afsnit, hvorefter de nationale love og bestemmelser, der gennemfører ECGT-direktivet, ved vedtagelse eller offentliggørelse skal indeholde en henvisning til ECGT-direktivet.

Til nr. 2

Markedsføringslovens § 2, nr. 1-17, definerer en række begreber, som anvendes i lovens bestemmelser. § 2 indeholder dog ikke en definition af en vare.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 2, nr. 4, hvorefter »varer« defineres som løsøregenstande, herunder varer med digitale elementer, og vand, gas og elektricitet, der udbydes til salg i et afgrænset volumen eller en bestemt mængde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at varer skal forstås på samme vis som definitionen af varer i forbrugertalelovens § 3, nr. 1, som er i overensstemmelse med forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, nr. 3, der henviser til definitionen i varedirektivets artikel 2, nr. 5.

Varer med digitale elementer vil omfatte tilfælde, hvor digitalt indhold eller digitale tjenester er integreret i eller indbyrdes forbundet med varerne på en sådan måde, at fraværet af det digitale indhold eller den digitale tjeneste ville forhindre varerne i at opfylde deres funktion, jf. forbrugertalelovens § 3, nr. 11.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direk-

tivets artikel 2, litra ca, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, litra a.

Til nr. 3

(Til nr. 19)

Markedsføringslovens § 2, nr. 1-17, definerer en række begreber, som anvendes i lovens bestemmelser. § 2 indeholder dog ikke en definition af en miljøanprisning.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 2, nr. 19, hvorefter »miljøanprisning« defineres som ethvert budskab eller enhver fremstilling, som ikke er obligatorisk i henhold til EU-retten eller national ret, uanset form, herunder tekst, billeder, grafisk eller symbolsk fremstilling, såsom mærker, mærkenavne, firmanavne eller produktnavne, der bruges i en kommerciel kommunikation, og som angiver eller indikerer, at et produkt, en produktkategori, et mærke eller en erhvervsdrivende har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end andre produkter, produktkategorier, mærker eller erhvervsdrivende eller har forbedret sin indvirkning på miljøet over tid.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en miljøanprisning skal forstås som et budskab eller en fremstilling vedrørende miljøet, herunder klimarelaterede anprisninger, der bruges i en kommerciel kommunikation, og som angiver eller indikerer, at et produkt m.v. har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end andre produkter m.v.

En miljøanprisning vil både kunne være udtrykkelig og implicit. En udtrykkelig miljøanprisning vil være en anprisning, der fremsættes i skriftlig eller mundtlig form, herunder via audiovisuelle medier. En implicit miljøanprisning vil derimod være en anprisning, der ikke fremsættes i skriftlig eller mundtlig form, men f.eks. via farvevalg, herunder en grøn baggrund, billeder, lyde, symboler, grafik og lignende. Det vil således være en konkret vurdering af markedsføringens helhedsindtryk, om der er tale om en miljøanprisning.

Kommerciel kommunikation vil omfatte kommunikation, der direkte eller indirekte har til formål at promovere et produkt, en produktkategori, et mærke eller en erhvervsdrivende.

Definitionen vil dække over såvel specifikke miljøanprisninger og generiske miljøanprisninger. En specifik miljøanprisning vil eksempelvis kunne være ”100 pct. af den energi, der anvendes til at fremstille denne emballage, kommer fra vedvarende energikilder”, hvor specifikationen gives sammen med anprisningen. En generisk miljøanprisning vil eksempelvis kunne være ” klimavenlig emballage”, hvor der ikke gives yderligere forklaring sammen med anprisningen.

En specifik miljøanprisning må ikke være vildledende efter markedsføringslovens §§ 5 og 6 sammenholdt med § 8, og

den erhvervsdrivende skal kunne dokumentere rigtigheden af oplysninger om faktiske forhold, jf. markedsføringslovens § 13. En generisk miljøanprisning skal leve op til de samme krav som en specifik miljøanprisning, og skal derudover kunne påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen.

Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede definition af anerkendte fremragende miljøpræstationer i markedsføringslovens § 2, nr. 23, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Miljøanprisninger vil også kunne være omfattet af anden lovgivning. For eksempel stiller forordning (EF) 1272/2008 af 16. december 2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger (CLP-forordningen) krav til angivelser ved markedsføring af stoffer og blandinger. Økonomiske aktører vil derfor skulle sikre sig, at miljøanprisningerne er i overensstemmelse med reglerne i markedsføringsloven såvel som eventuel særlovgivning.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 8 vil fremvisning af et bæredygtighedsmærke som omfatter kommerciel kommunikation, der antyder eller giver indtryk af, at et produkt har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end konkurrerende produkter, også blive betragtet som en miljøanprisning.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 2, litra o, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, litra b.

(Til nr. 20)

Markedsføringslovens § 2 indeholder ikke en definition af en generisk miljøanprisning.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 2, nr. 20, hvorefter »generisk miljøanprisning« defineres som enhver miljøanprisning, der fremsættes i skriftlig eller mundtlig form, herunder via audiovisuelle medier, og som ikke er indeholdt i et bæredygtighedsmærke, og hvor specifikationen af anprisningen ikke gives tydeligt og i fremhævet form på samme medium.

Eksempler på generiske miljøanprisninger vil være »miljøvenlig«, »økovenlig«, »grøn«, »naturvenlig«, »økologisk«, »miljøkorrekt«, »klimavenlig«, »mild mod miljøet«, »CO₂-venlig«, »energieffektiv«, »bionedbrydelig«, »biobaseret« eller lignende udsagn, som antyder eller giver indtryk af fremragende miljøpræstationer, hvor specifikationen af anprisningen ikke gives tydeligt og i fremhævet form sammen med miljøanprisningen.

Såfremt specifikationen af miljøanprisningen gives tydeligt og i fremhævet form på samme medium f.eks. samme reklamespot, produktets emballage eller onlinesalgsgrenseflade, vil miljøanprisningen ikke betragtes som en generisk miljøanprisning. Anprisningen vil dog fortsat være en miljøanprisning, som er omfattet af definitionen på en miljøanpris-

ning, jf. foreslåede § 2, nr. 19, i markedsføringsloven. Anprisningen »klimavenlig emballage« vil f.eks. være en generisk anprisning, hvorimod påstanden om, at »100 pct. af den energi, der anvendes til at fremstille denne emballage, kommer fra vedvarende energikilder«, vil være en specifik miljøanprisning.

Specifikationen af miljøanprisningen vil dog skulle læses i sammenhæng med miljøanprisningen, det vil sige i nær tilknytning til udsagnet, således at forbrugeren kan læse anprisningen og forklaringen samtidig. En anprisning vil derfor ikke blive betragtet som specifik, hvis forbrugeren f.eks. skal scrolle længere ned på hjemmesiden eller klikke videre for at finde specifikationen af miljøanprisningen. Dette vil også være i overensstemmelse med, hvornår der er truffet en transaktionsbeslutning, jf. markedsføringslovens § 8.

Generiske miljøanprisninger vil også kunne være omfattet af anden lovgivning. For eksempel stiller forordning (EF) 1272/2008 af 16. december 2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger (CLP-forordningen) krav til angivelser ved markedsføring af stoffer og blandinger. Økonomiske aktører vil derfor skulle sikre sig, at miljøanprisningerne er i overensstemmelse med reglerne i markedsføringsloven såvel som eventuel særlovgivning.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 2, litra p, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, litra b.

(Til nr. 21)

Markedsføringslovens § 2 indeholder ikke en definition af et bæredygtighedsmærke.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 2, nr. 21, hvorefter »bæredygtighedsmærke« defineres som ethvert frivilligt tilidsmærke, kvalitetsmærke eller tilsvarende, enten offentligt eller privat, der har til formål at fremhæve og promovere et produkt, en proces eller en virksomhed under henvisning til deres miljømæssige eller sociale karakteristika eller begge, og omfatter ikke nogen obligatorisk mærkning krævet i henhold til EU-retten eller national ret.

EU Ecolabel og Svanemærket vil være eksempler på frivillige bæredygtighedsmærker, som har til formål at fremme og promovere et produkt, en proces eller en virksomhed under henvisning til deres miljømæssige karakteristika, som ikke omfatter nogen obligatorisk mærkning krævet i henhold til EU-retten eller national ret, jf. ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 7.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 8 vil fremvisning af et bæredygtighedsmærke, som omfatter kommerciel kommunikation, der antyder eller giver indtryk af, at et produkt har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end konkurrerende produkter, også blive betragtet som en miljøanprisning, jf. foreslåede § 2, nr. 19, i markedsføringsloven.

Kommerciel kommunikation vil omfatte kommunikation, der direkte eller indirekte har til formål at promovere et produkt, en proces eller en virksomhed.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 2, litra q, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, litra b.

(Til nr. 22)

Markedsføringslovens § 2 indeholder ikke en definition af en certificeringsordning.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 2, nr. 22, hvorefter »certificeringsordning« defineres som en tredjepartsverifikationsordning, der certificerer, at et produkt, en proces eller en virksomhed opfylder visse krav, giver mulighed for at anvende et tilhørende bæredygtighedsmærke, og hvis vilkår, herunder ordningens krav, er offentligt tilgængelige og opfylder følgende betingelser:

Det foreslås i *litra a*, at ordningen på gennemsigtige, retfærdige og ikkediskriminerende vilkår er åben for alle erhvervsdrivende, der er villige og i stand til at opfylde ordningens krav,

Det foreslås i *litra b*, at ordningens krav udarbejdes af ordningens ejer i samråd med relevante eksperter og interessenter,

Det foreslås i *litra c*, at ordningen fastsætter procedurer for håndtering af manglende overholdelse af ordningens krav og indeholder bestemmelser om tilbagetrækning eller suspension af den erhvervsdrivendes ret til anvendelse af det tilhørende bæredygtighedsmærke i tilfælde af manglende overholdelse af ordningens krav, og

Det foreslås i *litra d*, at overvågningen af den erhvervsdrivendes overholdelse af ordningens krav er underlagt en objektiv procedure og udføres af en tredjepart, hvis kompetence og uafhængighed af både ordningens ejer og den erhvervsdrivende er baseret på internationale standarder og procedurer, EU-standarder og -procedurer eller nationale standarder og procedurer.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en certificeringsordning skal forstås som en tredjepartsverifikationsordning, der certificerer, at et produkt, en proces eller en virksomhed opfylder ovenstående betingelser. Betingelserne er kumulative, hvorefter alle betingelser skal være opfyldt for, at en certificeringsordning kan certificere et produkt, en proces eller en virksomhed og give mulighed for at anvende et tilhørende bæredygtighedsmærke.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 7 vil fremvisning af et bæredygtighedsmærke skulle ske i henhold til certificeringsordningens offentligt tilgængelige vilkår og opfylde minimumsbetingelser for gennemsigtighed og troværdighed, herunder eksistensen af objektiv overvågning af overholdelsen af ordningens krav.

Overvågning af overholdelsen af ordningens krav bør foretages af en tredjepart, hvis kompetence og uafhængighed både af ordningens ejer og den erhvervsdrivende er sikret på basis af internationale standarder og procedurer, EU-standarder og procedurer eller nationale standarder og procedurer f.eks. ved at påvise overensstemmelse med relevante internationale standarder såsom ISO 17065 "Overensstemmelsesvurdering – Krav til organer, der certificerer produkter, processer og tjenesteydelser", eller gennem de mekanismer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008.

Der er foretaget mindre sproglige ændringer i forhold til ECGT-direktivets ordlyd, herunder er ordet "kriterier" ændret til "betingelser", og "tilsvarende" er ændret til "tilhørende". Dette er sket for at skabe bedre samspil med den eksisterende sprogbrug i markedsføringsloven og medfører ingen indholdsmæssige ændringer.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 2, litra r, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, litra b.

(Til nr. 23)

Markedsføringslovens § 2 indeholder ikke en definition af anerkendte fremragende miljøpræstationer.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 2, nr. 23, hvorefter »anerkendte fremragende miljøpræstationer« defineres som miljøpræstationer, der er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning om EU-miljømærket, eller med nationale eller regionale EN ISO 14024 type I-miljømærkeordninger, der er officielt anerkendt i medlemsstaterne, eller de bedste miljøpræstationer i overensstemmelse med anden gældende EU-ret.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at anerkendte fremragende miljøpræstationer skal forstås som miljøpræstationer, der opfylder kravene og er i overensstemmelse med EU Ecolabel eller med nationale eller regionale EN ISO 14024 type I-miljømærkeordninger, der er officielt anerkendte i medlemsstaterne, f.eks. Svanemærket, eller de bedste miljøpræstationer i overensstemmelse med anden gældende EU-ret, f.eks. klasse A i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369. Dette er i overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 10.

Anerkendte fremragende miljøpræstationer vil ikke være tilstrækkeligt til at fremsætte generiske miljøanprisninger såsom "bevidst", "bæredygtig" eller "ansvarlig", da sådanne anprisninger vedrører andre karakteristika ud over miljømæssige karakteristika, f.eks. sociale karakteristika.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 2, litra s, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, litra b.

(Til nr. 24)

Markedsføringslovens § 2 indeholder ikke en definition af holdbarhed.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 2, nr. 24, hvorefter »holdbarhed« defineres som evne til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at holdbarhed skal forstås på samme vis som definitionen af holdbarhed i købelovens § 3 a, nr. 6, der implementerer varedirektivets artikel 2, nr. 13.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 2, litra t, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, litra b.

(Til nr. 25)

Markedsføringslovens § 2 indeholder ikke en definition af en softwareopdatering.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 2, nr. 25, hvorefter »softwareopdatering« defineres som en opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig for, at varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester forbliver mangelfri efter købelovens mangelsregler, eller en opdatering vedrørende funktionaliteter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at det ved vurderingen af, om noget er en softwareopdatering, skal indgå, om opdateringen tjener til at holde varen i overensstemmelse med aftalen, jf. købelovens mangelsregler i §§ 75 a-77 b og derved mangelfri.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 2, litra u, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, litra b.

(Til nr. 26)

Markedsføringslovens § 2 indeholder ikke en definition af en forbrugskomponent.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 2, nr. 26, hvorefter »forbrugskomponent« defineres som enhver komponent i en vare, der opbruges igen og igen og skal udskiftes eller genopfyldes, for at varen kan fungere efter hensigten.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en forbrugskomponent vil skulle forstås som en del af en vare, der opbruges og skal genopfyldes eller udskiftes, for at varen fortsat kan fungere efter hensigten.

En forbrugskomponent vil f.eks. kunne være farvepatroner i en printer, der skal udskiftes for, at printeren kan fortsætte med at printe med farve. Forbrugskomponenter vil kunne være produkter såsom rengøringsmidler, elektronik, tøj, sko og andre varer.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direk-

tivets artikel 2, litra v, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, litra b.

(Til nr. 27)

Markedsføringslovens § 2 indeholder ikke en definition af en funktionalitet.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 2, nr. 27, hvorefter »funktionalitet« defineres som evne til at udføre sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at funktionalitet skal forstås på samme måde som definitionen af en funktionalitet i købelovens § 3 a, nr. 5, der implementerer varedirektivets artikel 2, nr. 9.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 2, litra w, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 1, litra b.

Til nr. 4

Det fremgår af § 5, stk. 1, i markedsføringsloven, at en erhvervsdrivendes handelspraksis ikke må indeholde urigtige oplysninger eller i kraft af sin fremstillingsform eller på anden måde vildlede eller kunne forventes at vildlede gennemsnitsforbrugeren, uanset om oplysningerne er faktisk korrekte.

Det fremgår af § 5, stk. 2, nr. 2, i markedsføringsloven, at vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til de væsentligste egenskaber ved produktet.

Det foreslås at nyaffatte § 5, stk. 2, nr. 2, hvorefter vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til de væsentligste egenskaber ved produktet, herunder i hvilket omfang produktet står til rådighed, produktets fordele, risici, udførelse, sammensætning, miljømæssige eller sociale karakteristika, tilbehør, cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, eftersalgsservice og klagebehandling, metode og tidspunkt for fremstilling eller ydelse, levering, produktets hensigtsmæssighed, anvendelse, mængde, specifikationer, geografiske eller handelsmæssige oprindelse eller de resultater, som kan forventes opnået ved brugen, eller resultaterne af og de vigtigste elementer ved afprøvning eller kontrol foretaget af produktet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at produktets væsentligste egenskaber vil skulle forstås som bl.a. produktets fordele og risici forbundet med brug af produktet. Det vil også omfatte produktets udførelse, sammensætning, miljømæssige eller sociale karakteristika, tilbehør, cirkularitetsaspekter, herunder holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed. Derudover vil begrebet dække eftersalgsservice og klagebehandling samt metode og tidspunkt for fremstilling eller ydelse samt levering. Begrebet vil også dække oplysninger om produktets egnethed til et givent formål, anvendelse, mængde, specifikationer, geografiske eller handelsmæssige oprindelse. Det vil også omfatte de resulta-

ter, som kan forventes opnået ved brugen eller resultaterne af og de vigtigste elementer ved afprøvning eller kontrol foretaget af produktet.

EU-Domstolen har i sag C-435/11, CHS Tour Services GmbH mod Team4 Travel GmbH, desuden fastslået, at det f.eks. kan dreje sig om oplysninger om en eksklusiv ret til en tjenesteydelse. Væsentlige egenskaber kan ligeledes være oplysninger vedrørende det tidsmæssige omfang af en tjenesteydelse.

Der er et overlap mellem de elementer, der er omfattet af henholdsvis § 5, stk. 2, nr. 1 og 2. For eksempel vil miljøanprisninger, herunder tekst, billeder, grafisk eller symbolsk fremstilling, kunne være omfattet af både nr. 1 og 2. Det vil betyde, at oplysninger om miljøanprisninger ikke må være usandfærdige, ligesom fremstillingen af miljøanprisninger ikke må være vildledende. Dette vil medføre, at enhver miljøanprisning skal fremføres på grundlag af dokumentation, jf. markedsføringslovens § 13, som de kompetente myndigheder kan verificere.

Faktuelt korrekte oplysninger vil således også kunne være vildledende, jf. markedsføringslovens § 5, stk. 1, hvis oplysningerne præsenteres eller fremstår på en måde, der vildleder eller kan forventes at vildlede gennemsnitsforbrugeren.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 3 vil oplysninger om et produkts sociale karakteristika gennem hele dets værdikæde f.eks. kunne vedrøre kvaliteten og rimeligheden af den involverede arbejdsstyrkes arbejdsvilkår såsom passende lønninger, social beskyttelse, sikkerheden på arbejdspladsen og social dialog. Sådanne oplysninger vil også kunne vedrøre respekt for menneskerettighederne, ligebehandling og lige muligheder for alle, herunder ligestilling mellem kønnene, inklusion og mangfoldighed, bidrag til sociale initiativer eller etiske forpligtelser såsom dyrevelfærd. Et produkts miljømæssige og sociale karakteristika vil skulle forstås bredt og omfatter et produkts miljømæssige og sociale aspekter, påvirkning og præstationer.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 6, stk. 1, litra b, som ændret ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 2, litra a.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Det fremgår af § 5, stk. 1, i markedsføringsloven, at en erhvervsdrivendes handelspraksis ikke må indeholde urigtige oplysninger eller i kraft af sin fremstillingsform eller på anden måde vildlede eller kunne forventes at vildlede gennemsnitsforbrugeren, uanset om oplysningerne er faktisk korrekte.

Det fremgår af § 5, stk. 2, nr. 10, i markedsføringsloven, at

vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til forveksling med en konkurrents produkt, varemærke eller forretningskendetegn.

Det foreslås at ændre § 5, stk. 2, nr. 10, hvorefter »forretningskendetegn, eller« ændres til »forretningskendetegn,«.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 7, hvor der foreslås indsat et nyt nr. 12 og 13 i markedsføringslovens § 5, stk. 2.

Til nr. 6

Det fremgår af § 5, stk. 1, i markedsføringsloven, at en erhvervsdrivendes handelspraksis ikke må indeholde urigtige oplysninger eller i kraft af sin fremstillingsform eller på anden måde vildlede eller kunne forventes at vildlede gennemsnitsforbrugeren, uanset om oplysningerne er faktisk korrekte.

Det fremgår af § 5, stk. 2, nr. 11, i markedsføringsloven, at vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til enhver markedsføring af en vare i en medlemsstat som værende identisk med en vare, som markedsføres i andre medlemsstater, men hvor den pågældende vare med hensyn til sammensætning og karakteristika frembyder betydelige forskelle, medmindre det er begrundet i legitime og objektive faktorer.

Det foreslås at ændre § 5, stk. 2, nr. 11, hvorefter »objektive faktorer.« ændres til »objektive faktorer,«.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 7, hvor der foreslås indsat et nyt nr. 12 og 13 i markedsføringslovens § 5, stk. 2.

Til nr. 7

Det fremgår af § 5, stk. 1, i markedsføringsloven, at en erhvervsdrivendes handelspraksis ikke må indeholde urigtige oplysninger eller i kraft af sin fremstillingsform eller på anden måde vildlede eller kunne forventes at vildlede gennemsnitsforbrugeren, uanset om oplysningerne er faktisk korrekte. Det fremgår af § 5, stk. 2, at vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til et eller flere af de elementer, der er oplyst i nr. 1-11.

Markedsføringsloven indeholder dog ikke regler om fremsættelse af en miljøanprisning vedrørende fremtidige miljøpræstationer eller reklame for fordele for forbrugere, som er irrelevante og ikke følger af noget element ved produktet eller virksomheden.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 5, stk. 2, nr. 12, hvorefter vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til fremsættelse af en miljøanprisning vedrørende fremtidige miljøpræstationer uden klare, objektive, offentligt tilgængelige og verificerbare forpligtelser fastsat i en detaljeret og realistisk gennemførelsesplan, der omfatter målbare og tidsbestemte mål og andre relevante elementer, der er nødvendige for at

støtte dens gennemførelse, såsom tildeling af ressourcer, og som regelmæssigt kontrolleres af en uafhængig tredjepartsekspert, hvis konklusioner gøres tilgængelige for forbrugerne.

En miljøanprisning vedrørende fremtidige miljøpræstationer vil eksempelvis kunne være ”CO₂-neutral i 2050”, ”klima-neutral inden 2050”, ”50 % mindre CO₂ inden 2030”, ”vandforbrug reduceret med 40 % inden 2045” eller lignende udsagn, som giver forbrugerne indtryk af, at de bidrager til en lavemissionsøkonomi eller mindre indvirkning på klimaet og miljøet ved at købe den erhvervsdrivendes produkter. Det vil også kunne være miljøanprisninger uden en angiven tidshorisont som eksempelvis ”vi bestræber os på at være klimaneutral”.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 4 vil det være en konkret vurdering fra sag til sag, om en anprisning er rimelig og troværdig og understøttes af klare, objektive, offentligt tilgængelige og verificerbare forpligtelser og mål fra den erhvervsdrivendes side, der er fastsat i en detaljeret og realistisk gennemførelsesplan, der viser, hvordan disse forpligtelser og mål vil blive nået, og hvori der afsættes ressourcer med henblik herpå.

Gennemførelsesplanen bør indeholde alle de relevante elementer, der er nødvendige for at opfylde forpligtelserne, såsom budgetmidler og teknologisk udvikling, hvor det er relevant og i overensstemmelse med EU-retten.

Sådanne anprisninger bør verificeres af en tredjepartsekspert, som er uafhængig af den erhvervsdrivende, fri for interessekonflikter og med erfaring og kompetence inden for miljøspørgsmål, og som bør være i stand til regelmæssigt at overvåge den erhvervsdrivendes fremskridt med hensyn til forpligtelserne og målene, herunder milepælene for at nå dem. Den erhvervsdrivende bør sikre, at tredjepartseksperterens regelmæssige konklusioner vil være tilgængelige for forbrugerne.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 6, stk. 2, litra d, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 2, litra b.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 5, stk. 2, nr. 13, hvorefter vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til at reklamere med fordele for forbrugerne, som er irrelevante og ikke følger af noget element ved produktet eller virksomheden.

Markedsføring, der fremhæver, at et produkt eller en virksomhed ikke indeholder bestanddele eller har egenskaber, som aldrig har kunnet henføres til produktet, produktkategorien eller virksomheden, vil således kunne være vildledende efter en konkret vurdering. Et eksempel på at reklamere med fordele, som er irrelevante vil kunne være at hævde, at et bestemt mærke af flaskevand er glutenfrit, eller at papirark ikke indeholder plast.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direkti-

vets artikel 6, stk. 2, litra e, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 2, litra b.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Markedsføringsloven indeholder ikke regler vedrørende de væsentligste oplysninger, når en erhvervsdrivende leverer en tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugerne oplysninger om miljømæssige eller sociale karakteristika eller cirkularitetsaspekter.

Det foreslås at indsætte en ny § 6 c, hvorefter hvis en erhvervsdrivende leverer en tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugerne oplysninger om miljømæssige eller sociale karakteristika eller om cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, for så vidt angår produkterne eller leverandørerne af disse produkter, betragtes oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter samt de foranstaltninger, der er indført til at holde de pågældende oplysninger ajour, som væsentlige oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at såfremt en erhvervsdrivende leverer en tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugerne oplysninger om produkternes eller leverandørernes miljømæssige eller sociale karakteristika eller om cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, vil oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af produkterne og de foranstaltninger, der er indført for at holde de pågældende oplysninger ajour, blive betragtet som væsentlige oplysninger, som skal gives til forbrugerne.

Sådanne sammenligninger vil skulle være objektive, navnlig ved at sammenligne produkter med samme funktion, ved brug af en fælles metode og fælles antagelser og ved at sammenligne væsentlige og verificerbare elementer ved de produkter, der sammenlignes, jf. ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 6.

Forpligtelsen vil omfatte erhvervsdrivende, der leverer en sådan tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugerne oplysninger herom.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 6 bør dette sikre, at forbrugerne kan træffe mere informerede transaktionsbeslutninger, når de baserer sig på sådanne sammenligninger.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres UCP-direktivets artikel 7, stk. 7, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 1, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Det fremgår af § 16, stk. 1, i markedsføringsloven, at størrelsen eller opkrævningen af et gebyr, jf. § 2, stk. 1, nr. 13, der ikke er reguleret ved lov, i et løbende kontraktforhold alene kan ændres til ugunst for forbrugeren, hvis betingelserne herfor er klart fremhævet i kontrakten.

Det foreslås at ændre § 16, stk. 1, hvorefter henvisningen til »nr. 13« ændres til »nr. 14«.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 2, hvor det foreslås at indsætte et nyt nr. 4 i markedsføringslovens § 2, hvorefter der sker en rykning af nr. 4-17, der bliver nr. 5-18.

Til nr. 10

Bilag 1 til markedsføringsloven indeholder en liste over specifikke former for handelspraksis, som altid anses for vildledende eller aggressive. Bilaget implementerer bilag I til UCP-direktivet.

Det følger af § 9 i markedsføringsloven, at uanset at der ikke er handlet i strid med §§ 5-7, må en erhvervsdrivende ikke anvende de former for handelspraksis, der er opregnet i bilag 1.

Det foreslås, at der i bilag 1 indsættes et nyt nr. 2 a, hvorefter det altid anses for vildledende, såfremt den erhvervsdrivende fremviser et bæredygtighedsmærke, som ikke er baseret på en certificeringsordning eller ikke er etableret af offentlige myndigheder.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 3, for en nærmere beskrivelse af begreberne bæredygtighedsmærke og certificeringsordning.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 2 vil en handelspraksis stadig kunne betragtes som urimelig på grundlag af UCP-direktivets artikel 5-9, selvom denne særlige praksis ikke er opført som en urimelig handelspraksis i bilag I til UCP-direktivet.

Man vil således ikke kunne slutte modsætningsvist, at et bæredygtighedsmærke, der f.eks. er baseret på en certificeringsordning, ikke vil kunne være vildledende efter en konkret vurdering efter markedsføringslovens §§ 5-7.

Dette vil eksempelvis gælde, hvis certificeringsordningens krav for tildeling af bæredygtighedsmærket ikke stemmer overens med det indtryk, forbrugeren får af det pågældende mærke. Fremvisning af et bæredygtighedsmærke vil skulle ske i henhold til certificeringsordningens offentligt tilgængelige vilkår og opfylde minimumsbetingelser for gennemsigtighed og troværdighed, herunder eksistensen af objektiv overvågning af overholdelsen af ordningens krav.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbe-

tragtning nr. 7 vil overvågning af overholdelsen af ordningens krav skulle foretages af en tredjepart, hvis kompetence og uafhængighed både af ordningens ejer og den erhvervsdrivende er sikret på basis af internationale standarder og procedurer, EU-standarder og -procedurer eller nationale standarder og procedurer, f.eks. ved at påvise overensstemmelse med relevante nationale standarder såsom ISO 17065 ”Overensstemmelsesvurdering – Krav til organer, der certificerer produkter, processer og tjenesteydelser”, eller gennem de mekanismer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008.

Det vil fortsat være muligt at fremvise bæredygtighedsmærker uden en certificeringsordning, når sådanne mærker er etableret af en offentlig myndighed, eller hvor supplerende udtryks- og præsentationsformer for fødevarer anvendes i overensstemmelse med artikel 35 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 1169/2011.

Eksempler på bæredygtighedsmærker, der er etableret af offentlige myndigheder, kan være logoer, der tildeles, når kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1221/2009 eller (EF) nr. 66/2010 overholdes. Visse certificeringsmærker som defineret i artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 vil også kunne fungere som bæredygtighedsmærker, hvis de fremmer et produkt, en proces eller en virksomhed med henvisning til f.eks. dets eller dens miljømæssige eller sociale karakteristika eller begge dele.

Frivillige markedsbaserede standarder og frivillige offentlige standarder for grønne og bæredygtige obligationer er ikke primært rettet mod detailinvestorer og er underlagt specifikke retsregler. Sådanne standarder vil derfor ikke blive betragtet som værende bæredygtighedsmærker i denne henseende.

I tilfælde hvor fremvisning af et bæredygtighedsmærke omfatter kommerciel kommunikation, der antyder eller giver indtryk af, at et produkt har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end konkurrerende produkter, vil dette bæredygtighedsmærke også blive betragtet som en miljøanprisning, jf. foreslåede § 2, nr. 19. Det vil dog ikke nødvendigvis blive betragtet som en generisk miljøanprisning, jf. foreslåede § 2, nr. 20. Dette vil bero på en konkret vurdering.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 2a, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 2a.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Bilag 1 til markedsføringsloven indeholder en liste over specifikke former for handelspraksis, som altid anses for

vildledende eller aggressive. Bilaget implementerer bilag I til UCP-direktivet.

Det følger af § 9 i markedsføringsloven, at uanset at der ikke er handlet i strid med §§ 5-7, må en erhvervsdrivende ikke anvende de former for handelspraksis, der er opregnet i bilag 1.

Det foreslås, at der i bilag 1 indsættes et nyt *nr. 4 a*, hvorefter det altid anses for vildledende, såfremt den erhvervsdrivende fremsætter en generisk miljøanprisning, selvom den erhvervsdrivende ikke kan påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 3, for en nærmere beskrivelse af begreberne generisk miljøanprisning og anerkendte fremragende miljøpræstationer.

Generiske miljøanpriser vil f.eks. kunne være udsagn som "miljøvenlig", "økovenlig", "grøn", "naturven", "økologisk", "miljøkorrekt", "klimavenlig", "mild mod miljøet", "CO₂-venlig", "energieffektiv", "bionedbrydelig", "biobaseret" eller lignende, som antyder eller giver indtryk af fremragende miljøpræstationer. Det vil således ofte være såkaldte absolutte udsagn uden forklaring, som vil kunne udgøre en generisk miljøanprisning.

Miljøanprisningen vil dog ikke blive betragtet som en generisk miljøanprisning, hvis specifikationen af miljøanprisningen gives tydeligt og i fremhævet form på samme medium såsom samme reklamespot, produktets emballage eller onlinesalgsgrenseflade. Anprisningen "klimavenlig emballage" vil f.eks. være en generisk anprisning, hvorimod anprisningen "100 pct. af den energi, der anvendes til at fremstille denne emballage, kommer fra vedvarende energikilder" vil være en specifik anprisning, hvor der gives en forklaring sammen med miljøanprisningen. Anprisningen "miljøvenlige leveringsmuligheder" vil endvidere være en generisk miljøanprisning, hvorimod anprisningen "vi leverer via elcykel" vil være en specifik anprisning.

Hvis en anprisning fremsættes skriftligt eller mundtligt kombineret med implicite anpriser såsom farver eller billeder, vil dette også kunne udgøre en generisk anprisning, og den erhvervsdrivende vil således skulle påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 2 vil en handelspraksis stadig kunne betragtes som urimelig på grundlag af UCP-direktivets artikel 5-9, selvom denne særlige praksis ikke er opført som en urimelig handelspraksis i bilag I til UCP-direktivet.

Man vil således ikke kunne slutte modsætningsvist, at en generisk anprisning, der er baseret på anerkendte fremragende miljøpræstationer, ikke kan være vildledende efter en konkret vurdering efter markedsføringslovens §§ 5-7.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 10 vil anerkendte fremragende miljøpræstationer

ikke kunne påvises ved at stemme overens med forordning (EF) nr. 66/2010 eller med officielt anerkendte EN ISO 14024-miljømærkeordninger i medlemsstaterne eller ved at svare til de bedste miljøpræstationer for et specifikt miljømæssigt karakteristika i overensstemmelse med anden gældende EU-ret såsom klasse A i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369.

De pågældende anerkendte fremragende miljøpræstationer bør være relevante for hele anprisningen. En generisk miljøanprisning såsom "energieffektiv" vil f.eks. kunne fremsættes på grundlag af anerkendte fremragende miljøpræstationer i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/1369. Derimod vil en generisk miljøanprisning såsom "bionedbrydelig" ikke kunne fremsættes på grundlag af anerkendte fremragende miljøpræstationer i overensstemmelse med forordning (EF) 66/2010, i det omfang der ikke er krav om bionedbrydelighed i de specifikke EU-miljømærkekriterier for det pågældende produkt.

Overensstemmelse med EMAS vil ikke selvstændigt kunne udgøre dokumentation for anerkendte fremragende miljøpræstationer, da EMAS primært knytter sig til en organisations miljøforhold eller miljøforholdene ved en virksomheds processer.

Fremsettelse af en generisk miljøanprisning såsom "bevidst", "bæredygtig" eller "ansvarlig" eller lignende udsagn bør ikke ske udelukkende baseret på anerkendte fremragende miljøpræstationer, fordi sådanne anpriser vedrører andre karakteristika ud over miljømæssige karakteristika såsom sociale karakteristika. Det vil således være en forudsætning, at den erhvervsdrivende kan påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer for alle disse karakteristika og ikke blot miljømæssige og/eller sociale karakteristika for at kunne anvende udsagn som nævnt ovenfor.

Dette vil dog ikke være til hinder for, at virksomheder oplyser om og opfylder regler om bæredygtighed i overensstemmelse med særregulering, f.eks. bæredygtighedsrapportering samt produkt- og branchespecifik regulering. Benyttes udsagn om bæredygtighed selvstændigt i markedsføringen, vil dette blive betragtet som en generisk miljøanprisning, og den erhvervsdrivende skal kunne påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 4a, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 4a.

Det foreslås, at der i bilag 1 indsættes et nyt *nr. 4 b*, hvorefter det altid anses for vildledende, såfremt den erhvervsdrivende fremsætter en miljøanprisning vedrørende hele produktet eller den erhvervsdrivendes virksomhed som helhed, når den kun vedrører et bestemt aspekt af produktet eller en specifik aktivitet i den erhvervsdrivendes virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en erhvervsdrivende ikke må fremsætte en miljøanprisning vedrørende hele produktet eller den erhvervsdrivendes virksomhed

som helhed, når miljøanprisningen kun vedrører et bestemt aspekt af produktet, f.eks. emballagen, eller en specifik, ikke-repræsentativ aktivitet i den erhvervsdrivendes virksomhed.

Udsagnet ”fremstillet af genanvendt materiale” vil f.eks. kunne give indtryk af, at hele produktet er fremstillet af genanvendt materiale, selvom det faktisk kun er emballagen, der er fremstillet af genanvendt materiale. Det vil også kunne være, når en erhvervsdrivende f.eks. giver indtryk af, at den kun anvender vedvarende energikilder, selvom adskillige af den erhvervsdrivendes forretningsfaciliteter stadig anvender fossile brændstoffer.

Erhvervsdrivende vil kunne fremsætte miljøanprisninger om sin virksomhed som helhed, forudsat at disse anprisninger er nøjagtige og verificerbare, og at de ikke overvurderer de miljømæssige fordele ved tiltaget, og markedsføringen i øvrigt ikke er egnet til at give forbrugeren et fejlagtigt og dermed vildledende indtryk.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 4b, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 4b.

Det foreslås, at der i bilag 1 indsættes et nyt *nr. 4 c*, hvorefter det altid anses for vildledende, såfremt den erhvervsdrivende hævder på basis af kompensation for drivhusgasemissioner, at et produkt har en neutral, reduceret eller positiv indvirkning på miljøet med hensyn til drivhusgasemissioner.

Sådanne anprisninger vil f.eks. kunne være udsagn som ”klimaneutral”, ”certificeret CO₂-neutral”, ”carbonpositiv”, ”klimanettonulemission”, ”klimakompenseret”, ”reduceret klimapåvirkning” og ”begrænset CO₂-fodaftryk” eller lignende. Sådanne anprisninger vil alene kunne fremsættes, når de er baseret på det pågældende produkts faktiske livscykluspåvirkninger og ikke på kompensation for drivhusgasemissioner uden for produktets værdikæde, da førstnævnte og sidstnævnte ikke er ækvivalente, og eftersom de vil kunne vildlede forbrugerne ved at få dem til at tro, at sådanne anprisninger vedrører selve produktet eller leveringen og produktionen af det pågældende produkt, eller eftersom de kan give forbrugeren det fejlagtige indtryk, at forbruget af det pågældende produkt ikke har nogen indvirkning på miljøet, jf. ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 12.

Forbuddet vil være på produktniveau, således at miljøanprisningen skal vedrøre det konkrete produkt. En erhvervsdrivende vil alene kunne fremsætte en miljøanprisning som f.eks. ”CO₂-neutral” eller ”klimakompenseret” vedrørende et produkt, såfremt den erhvervsdrivende kan dokumentere, at det pågældende produkt er ”CO₂-neutralt” eller ”klimakompenseret” baseret på produktets faktiske livscykluspåvirkninger og ikke på kompensation for drivhusgasemissioner uden for det pågældende produkts værdikæde.

Forbuddet vil ikke være på virksomhedsniveau, og virksomheder forhindres således ikke i at markedsføre deres investere-

ringer i miljøinitiativer, så længe disse oplysninger gives på en måde, som opfylder kravene i EU-retten, og som ikke vildleder forbrugeren. Sådanne miljøanprisninger vil fortsat skulle overholde reglerne for fremsættelse af miljøanprisninger, herunder generiske miljøanprisninger og fremsættelse af miljøanprisninger vedrørende fremtidige miljøpræstationer. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, samt bemærkningerne hertil for en nærmere beskrivelse heraf.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 4c, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 4c.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Bilag 1 til markedsføringsloven indeholder en liste over specifikke former for handelspraksis, som altid anses for vildledende eller aggressive. Bilaget implementerer bilag I til UCP-direktivet.

Det følger af § 9 i markedsføringsloven, at uanset at der ikke er handlet i strid med §§ 5-7, må en erhvervsdrivende ikke anvende de former for handelspraksis, der er opregnet i bilag 1.

Det foreslås, at der i bilag 1 indsættes et nyt *nr. 10 a*, hvorefter det altid anses for vildledende, såfremt krav, der som følge af retsregler gælder for alle produkter inden for den relevante produktkategori på EU-markedet, præsenteres som et særligt element ved den erhvervsdrivendes tilbud.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en erhvervsdrivende ikke må markedsføre et element som værende særligt ved den erhvervsdrivendes tilbud, såfremt elementet er et krav, der følger af retsregler og gælder for alle produkter inden for den relevante produktkategori på EU-markedet.

Forhold eller krav, der følger af lovgivning, f.eks. et forbud mod at bruge visse stoffer i en produkttype, vil ikke kunne bruges selvstændigt i markedsføring. Det vil eksempelvis kunne være, hvis en erhvervsdrivende reklamerer med, at et bestemt produkt ikke indeholder et specifikt kemisk stof, når det pågældende stof allerede er forbudt ved retsregler for alle produkter i den pågældende produktkategori i Unionen.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 15 vil dette dog ikke omfatte handelspraksis, der fremmer erhvervsdrivendes eller produkters overholdelse af retlige krav, der kun gælder for nogle produkter, men ikke for andre konkurrerende produkter i samme kategori på EU-markedet, såsom produkter med oprindelse uden for Unionen. Det vil også kunne være tilfældet, at det kræves, at visse produkter på markedet opfylder visse retlige krav, mens det ikke kræves, at andre produkter i samme produktkategori opfylder disse krav.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbe-

tragtning nr. 2 vil en handelspraksis stadig kunne betragtes som urimelig på grundlag af UCP-direktivets artikel 5-9, selvom denne særlige praksis ikke er opført som en urimelig handelspraksis i bilag I til UCP-direktivet.

Man vil således ikke kunne slutte modsætningsvist, at en anprisning, der f.eks. fremhæver eller promoverer overholdelsen af retlige krav, der kun gælder for nogle produkter i samme kategori på EU-markedet, ikke vil kunne være vildledende efter en konkret vurdering efter markedsføringslovens §§ 5-7.

Ved vurderingen af om en sådan anprisning kan være vildledende, vil der blive lagt vægt på, hvor stor en andel af tilsvarende produkter på markedet, der har samme miljømæssige fordel, det vil sige hvor mange produkter i samme kategori på EU-markedet, der overholder de retlige krav. Dette hænger sammen med den foreslåede § 5, stk. 2, nr. 13, i markedsføringsloven, som affattet ved forslaget § 1, nr. 7, hvorefter erhvervsdrivende ikke må reklamere med fordele for forbrugere, som er irrelevante.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 10a, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 10a.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Bilag I til markedsføringsloven indeholder en liste over specifikke former for handelspraksis, som altid anses for vildledende eller aggressive. Bilaget implementerer bilag I til UCP-direktivet.

Det følger af § 9 i markedsføringsloven, at uanset at der ikke er handlet i strid med §§ 5-7, må en erhvervsdrivende ikke anvende de former for handelspraksis, der er opregnet i bilag 1.

(Til nr. 23 d)

Det foreslås, at der i bilag 1 indsættes et nyt *nr. 23 d*, hvorefter det altid anses for vildledende, såfremt den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger for forbrugeren om, at en softwareopdatering vil have en negativ indvirkning på funktionen af varer med digitale elementer eller brugen af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 2 og 3, for en nærmere beskrivelse af begreberne varer, softwareopdatering og funktionalitet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en erhvervsdrivende ikke må tilbageholde oplysninger for forbrugeren om, at en softwareopdatering vil have en negativ indvirkning på funktionen af varer med digitale elementer eller brugen af digitalt indhold eller digitale tjenester.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 17 forventes erhvervsdrivende, der er ansvarlige for udviklingen af softwareopdateringer, generelt at råde over sådanne oplysninger, mens erhvervsdrivende i andre tilfælde kan stole på pålidelige oplysninger fra f.eks. softwareudviklere, leverandører eller kompetente nationale myndigheder. Når den erhvervsdrivende f.eks. opfordrer forbrugere til at opdatere operativsystemet på deres smartphone, må den erhvervsdrivende ikke tilbageholde oplysninger for forbrugeren om, at en sådan opdatering vil få en negativ indvirkning på nogle af smartphonens elementer, såsom batteriet, visse applikationers præstation, eller som helhed gøre smartphonen langsommere.

Forbuddet vil gælde for enhver opdatering, herunder sikkerhedsopdateringer, og opdateringer vedrørende funktionaliteter. For opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, der er nødvendige for at opretholde varens, det digitale indholds og den digitale tjenestes overensstemmelse, finder artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770 og artikel 7 i varedirektivet også anvendelse. Dette vil dog ikke berøre artikel 19 i direktiv (EU) 2019/770.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 23d, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23d.

(Til nr. 23 e)

Det foreslås, at der i bilag 1 indsættes et nyt *nr. 23 e*, hvorefter altid anses for vildledende, såfremt en softwareopdatering præsenteres som nødvendig, når den kun tjener til at forbedre elementer ved funktionaliteterne.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 3, for en nærmere beskrivelse af begreberne softwareopdatering og funktionalitet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en erhvervsdrivende ikke må præsentere en softwareopdatering som nødvendig, hvis den kun har til formål at forbedre elementer ved funktionaliteterne.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 18 er softwareopdateringer, som er sikkerhedsopdateringer, nødvendige for sikker brug af produktet. Dette gælder dog ikke for opdateringer vedrørende forbedring af elementer ved funktionaliteterne. En softwareopdatering må derfor ikke præsenteres som nødvendig for at opretholde produktets overensstemmelse, altså en sikkerhedsopdatering, hvis opdateringen kun tjener til at forbedre elementer ved funktionaliteterne.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 23e, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23e.

(Til nr. 23 f)

Det foreslås, at der i bilag 1 indsættes et nyt *nr. 23 f*, hvorefter enhver kommerciel kommunikation vedrørende en vare, der indeholder et element, som er indført for at begrænse dens holdbarhed, selvom den erhvervsdrivende har adgang til oplysninger om elementet og dets indvirkning på varens holdbarhed, altid anses for vildledende.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 3, for en nærmere beskrivelse af begrebet holdbarhed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en erhvervsdrivende ikke må lave kommerciel kommunikation vedrørende en vare, hvis varen indeholder et element, som er indført for at begrænse varens holdbarhed, når den erhvervsdrivende har adgang til oplysninger om elementet og dets indvirkning på varens holdbarhed.

Eksempler på sådanne elementer kan være software, der standser eller nedsætter varens funktionalitet efter en bestemt periode, eller hardware, der er designet til at svigte efter en bestemt periode. Der kan også være tale om en design- eller fabriktionsfejl, der, selvom den ikke er indført som et element til dette formål, fører til, at varen svigter for tidligt, hvis den ikke afhjælpes, når oplysninger om eksistensen og virkningerne af elementet er blevet tilgængelige for den erhvervsdrivende, jf. ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 19.

Kommerciel kommunikation vil omfatte kommunikation, der direkte eller indirekte har til formål at promovere varerne. Fremstilling af varer og at gøre dem tilgængelige på markedet vil ikke udgøre kommerciel kommunikation. I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 19 retter bestemmelsen sig primært mod erhvervsdrivende, der også er producenter af varerne, da det er dem, der fastslår varernes holdbarhed.

Når en vare identificeres som indeholdende et element, der begrænser holdbarheden, forventes producenten af den pågældende vare at være opmærksom på dette element og dens indvirkning på varens holdbarhed.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 19 vil erhvervsdrivende, der ikke er producenter af varerne, f.eks. sælgerne, også være omfattet af bestemmelsen, såfremt de har adgang til pålidelige oplysninger om elementet og dens indvirkning på holdbarheden, såsom en erklæring fra en kompetent national myndighed eller oplysninger fra producenten. Den erhvervsdrivende vil være omfattet af forbuddet så snart vedkommende har adgang til sådanne oplysninger, uanset om den erhvervsdrivende er bekendt med disse oplysninger eller ej, f.eks. fordi vedkommende ignorerer dem. For at betragte en sådan handelspraksis som urimelig bør det ikke være nødvendigt at påvise, at formålet med elementet er at tilskynde til udskiftning af den pågældende vare, men det vil være tilstrækkeligt at bevise, at elementet er blevet indført for at begrænse varens holdbarhed.

Forbuddet vil ikke berøre de beføjelser, som forbrugere

har i tilfælde af en vares manglende overensstemmelse i henhold til varedirektivet. Der skelnes mellem elementer, der begrænser varernes holdbarhed, og fremstillingsmetoder, hvor der anvendes materialer eller processer af generel lav kvalitet, hvilket begrænser varernes holdbarhed. En vares manglende overensstemmelse, der skyldes anvendelse af materialer eller processer af lav kvalitet, vil fortsat være omfattet af reglerne om varers overensstemmelse i varedirektivet.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 23f, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23f.

(Til nr. 23 g)

Det foreslås, at der i bilag 1 indsættes et nyt *nr. 23 g*, hvorefter det altid anses for vildledende, såfremt den erhvervsdrivende hævder i modstrid med sandheden, at en vare under normale anvendelsesbetingelser har en bestemt holdbarhed målt i brugstid eller intensitet.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 3, for en nærmere beskrivelse af begrebet holdbarhed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en erhvervsdrivende ikke må hævde, at en vare under normale anvendelsesbetingelser har en bestemt holdbarhed målt i brugstid eller intensitet, hvis dette ikke er tilfældet.

Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis en erhvervsdrivende oplyser forbrugerne om, at en vaskemaskine forventes at holde et vist antal vaskecykluser i overensstemmelse med den normale forventede brug angivet i brugsanvisningen, selvom den faktiske brug af vaskemaskinen under de foreskrevne betingelser viser, at dette ikke er tilfældet. Sådanne påstande fremsættes i vid udstrækning af producenterne, da det er dem, som fastslår varernes holdbarhed.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 20 forventes erhvervsdrivende, der også er producenter af varerne, at være opmærksomme på påstande i modstrid med sandheden om varers holdbarhed, mens andre erhvervsdrivende såsom sælgere bør stole på pålidelige oplysninger, som de har til rådighed, f.eks. på grundlag af en erklæring fra en kompetent national myndighed eller oplysninger fra producenten. En vares manglende overensstemmelse som følge af lejlighedsvis fejl ved fremstillingen af en vare bør fortsat være omfattet af reglerne om varers overensstemmelse fastsat i varedirektivet.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 23g, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23g.

(Til nr. 23 h)

Det foreslås, at der i bilag 1 indsættes et nyt *nr. 23 h*, hvorefter det altid anses for vildledende, såfremt den erhvervsdrivende

vende angiver, at en vare kan repareres, når dette ikke er tilfældet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en erhvervsdrivende ikke må angive, at en vare kan repareres, hvis dette ikke er tilfældet.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 23h, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23h.

(Til nr. 23 i)

Det foreslås, at der i bilag I indsættes et nyt *nr. 23 i*, hvorefter det altid anses for vildledende, såfremt den erhvervsdrivende tilskynder forbrugeren til at udskifte eller genopfylde en vares forbrugskomponenter tidligere, end det er nødvendigt af tekniske årsager.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 3, for en nærmere beskrivelse af begrebet forbrugskomponent.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en erhvervsdrivende ikke må tilskynde forbrugeren til at udskifte eller genopfylde en vares forbrugskomponenter tidligere, end det er nødvendigt af tekniske årsager.

Et eksempel herpå er når en erhvervsdrivende opfordrer forbrugeren via printerindstillingerne til at udskifte printerblækpatronerne, før de rent faktisk er tomme, for at fremme købet af yderligere blækpatroner.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 23i, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23i.

(Til nr. 23 j)

Det foreslås, at der i bilag I indsættes et nyt *nr. 23 j*, hvorefter det altid anses for vildledende, såfremt den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger om forringelse af en vares funktionalitet, når der anvendes forbrugskomponenter, reservedele eller tilbehør, som den oprindelige producent ikke har leveret, eller hævder i modstrid med sandheden, at en sådan forringelse vil ske.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 3, for en nærmere beskrivelse af begreberne forbrugskomponent og funktionalitet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en erhvervsdrivende ikke må tilbageholde oplysninger om forringelse af en vares funktionalitet, når der anvendes forbrugskomponenter, reservedele eller tilbehør, som ikke er leveret af den oprindelige producent. Den erhvervsdrivende må ligeledes ikke hævde, at der vil ske en forringelse af en vares funktionalitet ved anvendelse af forbrugskomponenter, reservedele eller tilbehør, som ikke er leveret af den oprindelige producent, hvis dette ikke er tilfældet.

Et eksempel herpå kan være, hvis en printer er designet på en sådan måde, at dens funktionalitet er begrænset, når der anvendes blækpatroner, som ikke er leveret af den oprindelige producent af printeren. I sådan et tilfælde må disse oplysninger ikke skjules for forbrugeren, fordi en sådan praksis vil kunne vildlede forbrugeren til at købe en alternativ blækpatron, som ikke kan anvendes til den pågældende printer, hvilket kan føre til unødvendige affaldsstrømme eller yderligere omkostninger for forbrugeren.

Hvis intelligente enheder er designet på en sådan måde, at deres funktionalitet er begrænset, når der bruges opladere eller reservedele, der ikke er leveret af den originale producent, må den erhvervsdrivende ikke tilbageholde sådanne oplysninger for køberen på købstidspunktet.

En erhvervsdrivende må ligeledes ikke anføre, at anvendelsen af forbrugskomponenter, reservedele eller tilbehør, der ikke er leveret af den oprindelige producent, vil forringe en vares funktionalitet, når dette ikke er tilfældet. Generelt forventes erhvervsdrivende, der også er producenter af varerne, at råde over disse oplysninger, mens andre erhvervsdrivende såsom sælgere bør stole på pålidelige oplysninger, som de har til rådighed, f.eks. på grundlag af en erklæring fra en kompetent national myndighed eller oplysninger fra producenten, jf. ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 24.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres bilag I, nr. 23j, til UCP-direktivet, som indsat ved ECGT-direktivets bilag I, nr. 23j.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Fodnoten til lov om forbrugeraftalers (herefter forbrugeraftaleloven) titel angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører forbrugerrettighedsdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder) og direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere).

Det foreslås at ændre *fodnoten* til lovens titel således, at der indsættes efter »side 7,«: »og ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning, EU-Tidende, L af 6. marts 2024,«.

Der tilføjes derved en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling

gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning (herefter ECGT-direktivet).

Den foreslåede ændring vil medføre, at det vil fremgå af fodnoten til lovens titel, at loven tillige indeholder bestemmelser, der gennemfører den del af ECGT-direktivet, som ændrer i forbrugerrettighedsdirektivet.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres ECGT-direktivets artikel 4, stk. 1, 3. afsnit, hvorefter de nationale love og bestemmelser, der gennemfører ECGT-direktivet, ved vedtagelse eller offentliggørelse skal indeholde en henvisning til ECGT-direktivet.

Til nr. 2

Forbrugeraftalelovens § 3, nr. 1-18, definerer en række begreber, som anvendes i lovens bestemmelser.

Det foreslås at indsætte fem nye numre med yderligere definitioner i forbrugeraftalelovens § 3.

(Til nr. 19)

Det foreslås således, at der indsættes et nyt *nr. 19*, hvorefter »handelsmæssig garanti for holdbarhed« defineres som enhver handelsmæssig garanti, som producenten har påtaget sig over for forbrugeren om salgsgenstandens holdbarhed i en bestemt periode, ud over sin retlige forpligtelse, hvor producenten er direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af salgsgenstanden i overensstemmelse med købelovens mangelsbeføjelser, når salgsgenstandens holdbarhed ikke opretholdes.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en handelsmæssig garanti for holdbarhed skal forstås som en forpligtelse fra en producent over for forbrugeren med hensyn til en vares holdbarhed. Nærmere bestemt er det en forpligtelse til at opretholde en salgsgenstands krævede funktioner og ydeevne ved normal brug, som beskrevet i direktivets præambelbetragtning nr. 26. Denne forpligtelse skal forstås i overensstemmelse med købelovens § 86 a, der vedrører handelsmæssige garantier, hvorefter producenten er direkte ansvarlig over for køberen i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed, for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af salgsgenstanden i overensstemmelse med købelovens § 78 a, stk. 4-8.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, nr. 14a, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 1.

(Til nr. 20)

Det foreslås, at der indsættes et nyt *nr. 20*, hvorefter »holdbarhed« defineres som evnen til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at holdbarhed skal forstås på samme vis som definitionen af holdbarhed i købelovens § 3 a, nr. 6, der implementerer varedirektivets artikel 2, stk. 1, nr. 13.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, nr. 14b, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 1.

(Til nr. 21)

Det foreslås, at der indsættes et nyt *nr. 21*, hvorefter »producent« defineres som den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i Den Europæiske Union eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at producent skal forstås på samme vis som definitionen på producent i købelovens § 3 a, nr. 1, der implementerer varedirektivets artikel 2, stk. 1, nr. 4.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, nr. 14c, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 1.

(Til nr. 22)

Det foreslås, at der indsættes et nyt *nr. 22*, hvorefter »score for reparationsmulighed« defineres, som en score, der udtrykker en salgsgenstands mulighed for at kunne repareres baseret på harmoniserede krav, der er fastlagt på EU-plan.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, nr. 14d, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 1.

(Til nr. 23)

Det foreslås, at der indsættes et nyt *nr. 23*, hvorefter en »softwareopdatering« defineres som en gratis opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig for, at salgsgenstande med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester forbliver mangelfri efter købelovens mangelsregler.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at det ved vurderingen af, om noget er en softwareopdatering, skal indgå, om opdateringen tjener til at holde salgsgenstanden i overensstemmelse med aftalen, jf. købelovens mangelsregler i §§ 75 a-77 b, og derved mangelfri.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, nr. 14e, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Forbrugeraftalelovens § 8 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt, inden der indgås en aftale om en vare eller en ikke finansiel tjenesteydelse, hvis aftalen indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg.

Det fremgår af lovens § 8, stk. 1, nr. 10, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysning om vilkår for betaling, levering og opfyldelse, det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende forpligter sig til at levere varen eller yde tjenesteydelsen, og, hvor det er relevant, den erhvervsdrivendes praksis for klagebehandling.

Det foreslås at ændre § 8, stk. 1, nr. 10, således at der efter »levering« indsættes »herunder om muligt miljøvenlige leveringsmuligheder.«.

Den foreslåede bestemmelse vil i overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 37 indebære, at den erhvervsdrivende bør give yderligere oplysning om miljøvenlige leveringsmuligheder, som eksempelvis levering af varer via fragtcykel, elektrisk leveringskøretøj eller muligheden for bundtede forsendelsesmuligheder.

Det vil ikke være en betingelse for opfyldelse af oplysningspligten, at den erhvervsdrivende anvender ordene ”miljøvenlige leveringsmuligheder”. Oplysningspligten vil ligeledes kunne opfyldes ved, at den erhvervsdrivende konkret oplyser, hvilke leveringsmuligheder, der tilbydes for den konkrete vare eller tjenesteydelse f.eks. via elcykel. Såfremt den erhvervsdrivende ønsker at benytte udsagnet i sin markedsføring, skal udsagnet overholde markedsføringslovens regler herom.

Erhvervsdrivende vil alene kunne benytte udsagnet ”miljøvenlige leveringsmuligheder” eller lignende i sin handelspraksis, såfremt leveringsmetoden udgør en anerkendt fremragende miljøpræsentation. For en nærmere definition på en anerkendt fremragende miljøpræsentation henvises til § 1, nr. 3, der indsætter et nyt § 2, nr. 23, i markedsføringsloven, og bemærkningerne hertil, herunder lovforslagets pkt. 3.1.1.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivet artikel 6, stk. 1, litra g, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, litra a.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Forbrugeraftalelovens § 8 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt, inden der indgås en aftale om en vare eller en ikke finansiel tjenesteydelse, hvis aftalen indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg.

Det fremgår af § 8, stk. 1, nr. 16, at den erhvervsdrivende

skal give forbrugeren oplysning om, at købelovens mangelsregler kan finde anvendelse.

Det foreslås at ændre § 8, stk. 1, nr. 16, således at der efter »anvendelse«, indsættes »og de væsentligste elementer ved mangelsreglerne og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af stk. 5,«.

Den foreslåede tilføjelse indebærer, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysninger om de væsentligste elementer ved købelovens mangelsregler, herunder særligt købelovens almindelige reklamationsfrist.

Den erhvervsdrivende vil skulle give forbrugeren disse oplysninger ved brug af regler fastsat i medfør af § 8, stk. 5. Efter den foreslåede § 8, stk. 5, i forbrugeraftaleloven, fastsætter justitsministeren nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter § 8, stk. 1, nr. 16, jf. pkt. 3.2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkninger til lovforslagets § 2, nr. 9.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivet artikel 6, stk. 1, litra l, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, litra b.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Forbrugeraftalelovens § 8 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt, inden der indgås en aftale om en vare eller en ikke finansiel tjenesteydelse, hvis aftalen indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 8, stk. 1, nr. 17, hvorefter den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysninger om, hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, at den pågældende vare drager fordel af en sådan garanti, dens varighed, og at købelovens mangelsregler kan finde anvendelse, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af stk. 5.

At den erhvervsdrivende skal oplyse om, at købelovens mangelsregler finder anvendelse, skal ikke forstås som en pligt for den erhvervsdrivende til at give oplysninger om det nærmere indhold af købelovens mangelsregler, men alene en pligt til at oplyse om, at aftalen er omfattet af reglerne.

Den foreslåede bestemmelse vil også i overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 31 indebære, at de erhvervsdrivende skal oplyse forbrugerne om eksistensen og varigheden af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed for hele varen og ikke kun for varens specifikke komponenter.

Bestemmelsen vil herudover indebære, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysningerne ved brug af regler fastsat i medfør af § 8, stk. 5. Efter den foreslåede § 8, stk. 5, i forbrugeraftaleloven, fastsætter justitsministeren nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter § 8, stk. 1, nr. 16 og nr. 17. For nærmere herom henvises der til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.2.2.3 og til lovforslagets § 2, nr. 9, samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 8, stk. 1, nr. 18, hvorefter den erhvervsdrivende skal give oplysninger for salgsgenstande med digitale elementer, for digitalt indhold og for digitale tjenester, hvor producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer.

Forpligtelsen til at give oplysninger om softwareopdateringer berører ikke forbrugers rettigheder efter købeloven.

Den foreslåede bestemmelse vil også i overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 33 indebære, at forbrugerne skal modtage disse oplysninger på en enkel og tydelig måde, så de kan sammenligne forskellige minimumsperioder. Den erhvervsdrivende har alene pligt til at give disse oplysninger, når producenten eller udbyderen har stillet oplysningerne til rådighed.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivet artikel 6, stk. 1, litra la og lc, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, litra c.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Forbrugeraftalelovens § 8 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt, inden der indgås en aftale om en vare eller en ikke finansiel tjenesteydelse, hvis aftalen indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg.

Det fremgår af § 8, stk. 1, nr. 23, at den erhvervsdrivende skal oplyse forbrugeren om, hvor det er relevant, kompatibiliteten og interoperabiliteten af digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer, i henhold til hvad den erhvervsdrivende ved eller med rimelighed burde have vidst.

Det foreslås, at der i § 8, stk. 1, nr. 23, der bliver nr. 25, ændres »vidst, og« til: »vidst,«.

Forslaget er en konsekvensændring som følge af, at lovforslagets § 2, nr. 7, tilføjer to nye numre efter nr. 24, som bliver nr. 26.

Til nr. 7

Forbrugeraftalelovens § 8 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt, inden der indgås en aftale om en vare eller en ikke finansiel tjenesteydelse, hvis aftalen indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg.

Det fremgår af § 8, stk. 1, nr. 24, at den erhvervsdrivende skal oplyse forbrugeren om, hvor det er relevant, mulighed for klageadgang og i givet fald om forudsætningerne for klage.

Det foreslås, at der i § 8, stk. 1, nr. 24, der bliver nr. 26, ændres »klage.« til: »klage,«, således at der indsættes et »« i stedet for et ».«.

Forslaget er en konsekvensændring som følge af, at lovforslagets § 2, nr. 7, tilføjer to nye numre efter nr. 24, som bliver nr. 26.

Til nr. 8

Forbrugeraftalelovens § 8 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt, inden der indgås en aftale om en vare eller en ikke finansiel tjenesteydelse, hvis aftalen indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 8, stk. 1, nr. 27, hvorefter den erhvervsdrivende skal give oplysninger, hvor det er relevant, om varens score for reparationsmulighed.

Den erhvervsdrivende er alene forpligtet til at give denne oplysning, hvis en sådan score findes for den pågældende produktkategori og er påkrævet i henhold til EU-retten.

Det foreslås endvidere, at indsætte et nyt § 8, stk. 1, nr. 28, hvorefter den erhvervsdrivende, såfremt nr. 27 ikke finder anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, skal give oplysninger om tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde salgsgenstandene mangelfri, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt om reparationsbegrænsninger.

Oplysninger, som er nødvendige for at holde salgsgenstandene mangelfri, vil skulle forstås i overensstemmelse med købelovens almindelige mangelsregler.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivet artikel 6, stk. 1, litra v og u, som tilføjet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 3, litra d.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Forbrugerftalelovens § 8 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt, inden der indgås en aftale om en vare eller en ikke finansiel tjenesteydelse, hvis aftalen indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg.

Det foreslås at indsætte et nyt § 8, stk. 5, hvorefter justitsministeren fastsætter nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter § 8, stk. 1, nr. 16 og 17.

Dette vil indebære, at justitsministeren får bemyndigelse til at fastsætte det nærmere indhold af den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke, der følger af den af ECGT-direktivet nyindsatte § 22a, stk. 2 og 4, i forbrugerrettighedsdirektivet.

Som angivet i den nyindsatte artikel 22a i forbrugerrettighedsdirektivet, bliver udformningen og indholdet af den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke senest den 27. september 2025 fastlagt af Europa-Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 26 vil den harmoniserede meddelelse skulle fremvises på en fremtrædende måde, f.eks. på en iøjnefaldende plakat på en væg i butikken, ved siden af kasseskranken eller, i tilfælde af onlinesalg, som en generel påmindelse på webstedet for den erhvervsdrivende, der sælger varer.

Ligeledes vil det harmoniserede mærke i overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 26 skulle fremvises på en fremtrædende måde og anvendes på en måde, der gør det let for forbrugerne at identificere, hvilke varer der drager fordel af en handelsmæssige garanti for holdbarhed. Dette kan for eksempel være ved, at mærket placeres direkte på emballagen for en bestemt vare, ved at fremvise mærket på en fremtrædende måde på hylden, hvor de varer, der er omfattet af en sådan garanti, er placeret, eller ved at mærket placeres direkte ved siden af billedet af varen i tilfælde af onlinesalg. Hertil kan producenter, der tilbyder sådanne handelsmæssige garantier for holdbarhed, selv placere det harmoniserede mærke direkte på den bestemte vare eller på dens emballage med henblik på at opnå en kommerciel fordel. Den erhvervsdrivende skal her sikre, at det harmoniserede mærke er klart synligt.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivet artikel 22a, som indsat ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Forbrugerftalelovens § 12, stk. 1, fastsætter regler om indgåelse af en fjernsalgsaftale ved hjælp af elektroniske midler, og pålægger aftalen forbrugeren en betalingsforpligtelse,

skal dette være angivet klart og tydeligt på det sted, hvor bestillingen afgives. Endvidere skal den erhvervsdrivende tydeligt og i fremhævet form, og umiddelbart før forbrugeren afgiver sin bestilling, gøre forbrugeren opmærksom på de oplysninger, der er nævnt i § 8, stk. 1, nr. 1, 6, 7, 19 og 20.

Med lovforslagets § 2, nr. 5, tilføjes der i forbrugerftalens § 8, stk. 1, nr. 17, en oplysningspligt for den erhvervsdrivende til også at give oplysninger om en eventuel handelsmæssig garanti for holdbarhed.

Det foreslås at ændre § 12, stk. 1, 2. pkt., således at »19 og 20« bliver til: »17, 21 og 22«.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivets artikel 8, stk. 2, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 4.

Forslaget er desuden en konsekvensændring, som følge af, at forbrugerftalelovens § 8, stk. 1 nr. 17-24 bliver nr. 19-26. jf. lovforslagets § 2, nr. 5.

Til nr. 11

Forbrugerftalelovens § 17 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt for andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted.

Det fremgår af § 17, stk. 1, nr. 5, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysning om, at købelovens mangelsregler finder anvendelse.

Det foreslås i § 17, stk. 1, nr. 5, efter »anvendelse« at indsætte »og de væsentligste elementer ved mangelsreglerne, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af stk. 3«.

Den foreslåede tilføjelse indebærer, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysninger om de væsentligste elementer ved købelovens mangelsregler, herunder særligt købelovens almindelige reklamationsfrist.

Den erhvervsdrivende vil skulle give forbrugeren disse oplysninger ved brug af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 17, stk. 3. Efter den foreslåede § 17, stk. 3, i forbrugerftaleloven, fastsætter justitsministeren nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter § 17, stk. 1, nr. 5 og 6. For nærmere herom henvises der til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.2.2.3 og til lovforslagets § 2, nr. 16, samt bemærkningerne hertil.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivet artikel 5, stk. 1, litra e, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, litra a.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Forbrugeraftalelovens § 17 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt for andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted.

Det foreslås at indsætte et nyt § 17, stk. 1, nr. 6, hvorefter den erhvervsdrivende skal oplyse forbrugeren om, hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, at den pågældende salgsgenstand drager fordel af en sådan garanti, dens varighed og at købelovens mangelsregler finder anvendelse, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af stk. 3.

At den erhvervsdrivende skal oplyse om, at købelovens mangelsregler finder anvendelse, skal ikke forstås som en pligt for den erhvervsdrivende til at give oplysninger om det nærmere indhold af købelovens mangelsregler, men alene en pligt til at oplyse om, at aftalen er omfattet af reglerne.

Den foreslåede bestemmelse vil også i overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 31 indebære, at de erhvervsdrivende skal oplyse forbrugerne om eksistensen og varigheden af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed for hele varen og ikke kun for varens specifikke komponenter.

Den erhvervsdrivende skal give forbrugeren disse oplysninger ved brug af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 17, stk. 3, i forbrugeraftaleloven. Efter § 17, stk. 3, fastsætter justitsministeren nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter § 17, stk. 1, nr. 6. og 7. For nærmere herom henvises der til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.2.2.3 og til lovforslagets § 2, nr. 16, samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås at indsætte et nyt § 17, stk. 1, nr. 7, hvorefter den erhvervsdrivende skal give oplysninger, hvor det er relevant, om eksistensen af og betingelserne for eftersalgsservice og handelsmæssige garantier.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 32 skal producenten og sælgeren frit kunne tilbyde andre typer handelsmæssige garantier og eftersalgsservice. De oplysninger, der gives til forbrugeren om sådanne andre handelsmæssige garantier eller servicier, skal imidlertid ikke forvirre forbrugeren med hensyn til eksistensen og varigheden af en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed, og for hvilken et harmoniseret mærke anvendes.

Det foreslås at indsætte et nyt § 17, stk. 1, nr. 8, hvorefter den erhvervsdrivende skal give oplysninger for salgsgenstande med digitale elementer, for digitalt indhold og for digitale tjenester, hvor producenten eller udbyderen stiller

oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer.

Forpligtelsen til at give oplysninger om softwareopdateringer berører ikke forbrugers rettigheder efter købeloven.

Den foreslåede bestemmelse vil også i overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 33 indebære, at forbrugerne modtager disse oplysninger på en enkel og tydelig måde, så de kan sammenligne forskellige minimumsperioder. Den erhvervsdrivende har alene pligt til at give disse oplysninger, når producenten eller udbyderen har stillet oplysningerne til rådighed.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivet artikel 5, stk. 1, litra ea, ec og ed, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, litra b.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Forbrugeraftalelovens § 17, fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt for andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted.

Det fremgår af § 17, stk. 1, nr. 8, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysninger om, hvor det er relevant, funktionaliteten, herunder gældende tekniske beskyttelsesforanstaltninger, for digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer.

Det foreslås, at i § 17 stk. 1, nr. 8, der bliver nr. 11, ændres »elementer, og« til: »elementer,«.

Forslaget er en konsekvensretning som følge af, at lovforslagets § 2, nr. 12, tilføjer tre nye numre efter nr. 8, som bliver nr. 11.

Til nr. 14

Forbrugeraftalelovens § 17 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt for andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted.

Det fremgår af § 17, stk. 1, nr. 8, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysninger om, hvor det er relevant, funktionaliteten, herunder gældende tekniske beskyttelsesforanstaltninger, for digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer.

Det foreslås, at i § 17 stk. 1, nr. 9, der bliver nr. 12, ændres »vidst.« til: »vidst,«, således at ».« ændres til et »,«.

Forslaget er en konsekvensretning som følge af, at lovforsla-

gets § 2, nr. 12, tilføjer tre nye numre efter nr. 8, som bliver nr. 11.

Til nr. 15

Forbrugerftalelovens § 17, fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt for andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted.

Det foreslås at indsætte et nyt § 17, stk. 1, nr. 13, hvorefter den erhvervsdrivende skal give oplysninger, hvor det er relevant, om varenes score for reparationsmulighed.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at erhvervsdrivende – inden forbrugeren er bundet af en aftale – skal angive varens score for reparationsmulighed som oplyst af producenten og som fastsat på EU-plan, jf. ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 34.

Det forudsættes, at erhvervsdrivende alene er forpligtet til at give disse oplysninger, hvis en sådan score findes for den pågældende produktkategori og er påkrævet i henhold til EU-retten.

Det foreslås endvidere at indsætte et nyt § 17, stk. 1, nr. 14, hvorefter den erhvervsdrivende, såfremt nr. 13 ikke finder anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, skal give oplysninger om tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde salgsgenstandene mangelfri, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt om reparationsbegrænsninger.

Oplysninger som er nødvendige for at holde salgsgenstanden mangelfri, skal forstås i overensstemmelse med købelovens almindelige mangelsregler.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivet artikel 5, stk. 1, litra i og j, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2, stk. 2, litra c.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

Forbrugerftalelovens § 17 fastsætter regler om den erhvervsdrivendes oplysningspligt for andre aftaler end aftaler om fjernsalg eller aftaler indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted.

Det foreslås at indsætte et nyt § 17, stk. 3, hvorefter justitsministeren fastsætter nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugere efter § 17, stk. 1, nr. 5 og 6, som affattet ved dette lovforslag.

Dette vil indebære, at justitsministeren vil skulle fastsætte

det nærmere indhold af den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke, der følger af den af ECGT-direktivet nyindsatte § 22a, stk. 2 og 4, i forbrugerrettighedsdirektivet.

Som angivet i den nyindsatte § 22a, stk. 2 og 4, i forbrugerrettighedsdirektivet, bliver den konkrete udformning og indhold af den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke fastlagt af Europa-Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter.

I overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 26 vil den harmoniserede meddelelse skulle fremvises på en fremtrædende måde, f.eks. på en iøjnefaldende plakat på en væg i butikken, ved siden af kasseskranken eller, i tilfælde af onlinesalg, som en generel påmindelse på webstedet for den erhvervsdrivende, der sælger varer.

Ligeledes vil det harmoniserede mærke i overensstemmelse med ECGT-direktivets præambelbetragtning nr. 26 skulle fremvises på en fremtrædende måde og anvendes på en måde, der gør det let for forbrugere at identificere, hvilke varer der drager fordel af en handelsmæssige garanti for holdbarhed. Dette kan for eksempel være ved, at mærket placeres direkte på emballagen for en bestemt vare, ved at fremvise mærket på en fremtrædende måde på hylden, hvor de varer, der er omfattet af en sådan garanti, er placeret, eller ved at mærket placeres direkte ved siden af billedet af varen i tilfælde af onlinesalg. Hertil kan producenter, der tilbyder sådanne handelsmæssige garantier for holdbarhed, selv placere det harmoniserede mærke direkte på den bestemte vare eller på dens emballage med henblik på at opnå en kommerciel fordel. Den erhvervsdrivende skal her sikre, at det harmoniserede mærke er klart synligt.

Med den foreslåede bestemmelse gennemføres forbrugerrettighedsdirektivet artikel 22a, som affattet ved ECGT-direktivets artikel 2 stk. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Det følger af forbrugerklageovens § 21, stk. 3, at Forbrugerklagenævnet kan bemyndige Forbrugerklagenævnets sekretariatet (Nævnenes Hus) til at træffe afgørelse om afvisning af klager på nævnets vegne i medfør af § 16.

Private tvistløsningsorganer, der er godkendt efter forbrugerklageoven, har efter gældende ret ikke samme mulighed for at delegerede afgørelseskompetence til deres sekretariater.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 6 a, hvorefter et godkendt privat tvistløsningsorgan kan bemyndige sit sekretariat til at træffe afgørelser efter § 16, stk. 1 og 2.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at et privat tvistløsningsorgan på samme måde som Forbrugerklagenævnet

vil kunne bemyndige sit sekretariat til at afvise at behandle en klage i medfør af forbrugerklagelovens § 16, stk. 1 og 2.

Det er en forudsætning for, at et godkendt privat tvistløsningsorgan kan udnytte bemyndigelsen i den foreslåede bestemmelse, at tvistløsningsorganets sekretariat har de nødvendige juridiske kompetencer til at træffe de afgørelser om afvisning, som tvistløsningsorganet ønsker at delegeres samt et indgående kendskab til relevante regler og til tvistløsningsorganets praksis.

Det er endvidere en forudsætning for bemyndigelsen, at det private tvistløsningsorgan løbende vil skulle følge med i, hvilke sager sekretariatet afviser på nævnets vegne. Dette vil kunne ske ved blandt andet løbende skriftlig eller mundtlig orientering af det private tvistløsningsorgan.

Når et sekretariat til et godkendt privat tvistløsningsorgan træffer afgørelse efter den foreslåede bestemmelse, vil klageadgang til tvistløsningsorganet følge af det almindelige over- og underordningsforhold mellem sekretariatet og nævnet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Kapitel 5 i forbrugerklageloven regulerer mediation i Nævnenes Hus på baggrund af klager, der udspringer af en aftale mellem en forbruger og en erhvervsdrivende om køb af en vare eller tjenesteydelse.

Det følger af lovens § 11, at såfremt Nævnenes Hus på baggrund af mediationen konstaterer, at muligheden for at nå frem til en mindelig løsning ikke er til stede, skal parterne underrettes om, at sagen afsluttes, jf. dog lovens § 18, stk. 1. Forbrugeren skal samtidigt orienteres om muligheden for at indbringe sagen for Forbrugerklagenævnet, jf. § 19.

Det foreslås at nyaffatte forbrugerklagelovens § 11.

Det foreslås at affatte § 11, stk. 1, således at hvis Nævnenes Hus på baggrund af mediationen konstaterer, at muligheden for at nå frem til en mindelig løsning ikke er til stede, skal parterne underrettes om, at behandlingen af klagen afsluttes, jf. dog § 18, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse, der svarer til den gældende § 11, 1. pkt., vil indebære, at Nævnenes Hus efter en konkret vurdering skal afslutte sagen, hvis det på baggrund af mediationen konstateres, at det ikke er muligt at nå frem til en mindelig løsning.

Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis den erhvervsdrivende nægter at medvirke, eller parterne i øvrigt ikke kan nå til enighed om en løsning af den pågældende tvist.

Det foreslås at affatte § 11, stk. 2, således at forbrugeren samtidig med underretning om sagens afslutning skal orien-

teres om muligheden for at indbringe sagen for Forbrugerklagenævnet efter § 19, jf. stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse, der svarer til den gældende § 11, 2. pkt., vil indebære, at Nævnenes Hus vil skulle oplyse forbrugeren om muligheden for at gå videre med sagen til Forbrugerklagenævnet, jf. § 19.

Fristerne i lovens § 18 for sagsbehandling vil fortsat finde anvendelse.

Nævnenes Hus vil dog ikke skulle oplyse forbrugeren om muligheden for at indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet, hvis Nævnenes Hus træffer afgørelse efter stk. 3.

Det foreslås at affatte § 11, stk. 3, således at Nævnenes Hus ved afslutning af klager efter stk. 1, kan træffe afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet, hvis det må anses for åbenbart, at der ikke kan gives forbrugeren medhold i klagen.

Nævnenes Hus vil, når mediationen er gennemført og afsluttet, fordi det ikke er muligt for parterne at nå frem til en mindelig løsning, kunne træffe afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe sin klage for Forbrugerklagenævnet, hvis det på baggrund af de oplysninger, som parterne har afgivet i forbindelse med mediationen, må anses for åbenbart, at nævnet ikke vil kunne give forbrugeren medhold i klagen.

Dette kan f.eks. være tilfældet for klager, hvor det under mediationen er kommet frem, at forbrugeren har reklameret for sent, hvor kravet mod den erhvervsdrivende uomtvisteligt er forældet, hvor det på baggrund af sagens oplysninger står klart, at årsagen til fejlen på varen er forårsaget af forbrugers uhensigtsmæssige brug, hvor forbrugers krav er i strid med gældende lovgivning, hvor Forbrugerklagenævnet har en klar og utvetydig praksis, eller hvor sagen er uegnet til behandling i mangel på beviser.

Nævnenes Hus vil alene kunne træffe afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet, hvis der på baggrund af mediationen er et tilstrækkeligt oplysningsgrundlag til at kunne træffe afgørelse. Den foreslåede bestemmelse vil således ikke medføre, at Nævnenes Hus indhenter oplysninger, foretager juridiske vurderinger vedrørende den konkrete sag eller træffer afgørelse vedrørende sagens materielle indhold i forbindelse med *selve* mediationen. Såfremt sagen ikke før eller under mediationen er tilstrækkeligt oplyst, vil Nævnenes Hus efter omstændighederne kunne indhente yderligere oplysninger fra parterne med henblik på, at Nævnenes Hus efterfølgende vil kunne træffes afgørelse om, at forbrugeren ikke vil kunne indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Det vil som udgangspunkt ikke være åbenbart, at forbrugeren ikke vil kunne få medhold, hvis der efter mediationen er behov for i væsentligt omfang at indhente yderligere oplysninger. Dette vil eksempelvis kunne omfatte klager, hvor der er behov for at indhente et omfattende sagsmateriale for at

oplyse sagen, eller hvor der er behov for, at en sagkyndig undersøger sagens genstand nærmere.

En afgørelse efter den foreslåede bestemmelse om, at en klage ikke kan indbringes for Forbrugerklagenævnet, udgør en forvaltningsretlig afgørelse, hvorfor forbrugeren har almindelige partsbeføjelser, herunder ret til partsaktindsigt og evt. partshøring, ligesom de almindelige forvaltningsretlige krav til selve afgørelsen, f.eks. krav om begrundelse og klagevejledning, finder anvendelse.

Hvis Nævnenes Hus i medfør af den foreslåede bestemmelse træffer afgørelse om, at en forbruger ikke vil kunne indbringe en klage for Forbrugerklagenævnet, fordi forbrugeren åbenbart ikke kan få medhold i klagesagen, vil forbrugeren kunne klage over denne afgørelse til Forbrugerklagenævnets formand i medfør af forbrugerklagelovens § 43, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det følger af § 12, stk. 1, nr. 1, i forbrugerklageloven, at forbrugeren skal betale et gebyr for mediationen i Nævnenes Hus.

Det følger i dag ikke udtrykkeligt af forbrugerklageloven, at en klage afvises, hvis forbrugeren ikke indbetaler det krævede gebyr inden en fastsat frist.

Det foreslås, at der indsættes et nyt 2. *pkt.* i forbrugerklagelovens § 12, *stk. 1*, hvorefter en klage afvises, hvis gebyret ikke betales inden for en frist, som er fastsat af Nævnenes Hus.

Den foreslåede ændring vil indebære, at der indsættes en udtrykkelig hjemmel til at afvise en klage, hvis forbrugeren ikke inden for en fastsat frist betaler det krævede gebyr for at indbringe en klage over en erhvervsdrivende for Nævnenes Hus med henblik på mediation.

Den foreslåede bestemmelse, der udgør en kodificering af gældende administrativ praksis i Nævnenes Hus, vil endvidere indebære, at alle afvisningsgrunde vil fremgå udtrykkeligt af forbrugerklageloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Der er tale om en lovteknisk ændring, da erhvervsministeren i 2017 overførte det samlede forbrugerklagesystem fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen til Nævnenes Hus.

Til nr. 5

Der findes i dag ikke en udtrykkelig hjemmel i forbruger-

klageloven til, at Nævnenes Hus eller godkendte private tvistløsningsorganer kan vælge at sambehandle modtagne klager, hvis klagernes parter, tvistens karakter mv. gør en sådan behandling hensigtsmæssig.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 16 a, hvorefter godkendte private tvistløsningsorganer og Nævnenes Hus kan bestemme, at flere ensartede, verserende klager mellem samme eller forskellige parter skal behandles i forbindelse med hinanden.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at godkendte private tvistløsningsorganer og Nævnenes Hus kan vælge helt eller delvist at sambehandle allerede modtagne ensartede klager mellem samme eller forskellige parter, hvis det vurderes at være det mest hensigtsmæssige i forhold til de konkrete klager.

Den foreslåede bestemmelse er hovedsageligt tiltænkt anvendt på situationer, hvor flere forbrugere har ensartede krav imod samme erhvervsdrivende, men bestemmelserne vil også kunne anvendes, hvis der modtages egnede klager, hvor en eller flere forbrugere har ensartede krav imod flere erhvervsdrivende.

Det forudsættes, at den foreslåede bestemmelse alene vil kunne anvendes ved klager, hvor klagerne er ensartede, og hvor det skønnes hensigtsmæssigt for alle de sambehandlede klager, at de behandles i forbindelse med hinanden.

Flere klager vil kunne anses for ensartede, hvis klagerne hviler på lignende faktiske og retlige omstændigheder. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis klagerne angår en identisk fejl på den samme type vare, der er købt hos den samme erhvervsdrivende eller butikskæde, eller hvis flere forbrugere er blevet opkrævet et beløb for den samme type af ydelse fra et forsyningselskab, en abonnementsstjeneste eller lignende.

Sambehandling af flere klager vil navnlig kunne være hensigtsmæssig som følge af procesøkonomiske forhold. Det tilkommer det godkendte private tvistløsningsorgan eller Nævnenes Hus at vurdere, om det konkret er hensigtsmæssigt at behandle to eller flere klager sammen.

Det forudsættes endvidere, at en beslutning om helt eller delvist at sambehandle to eller flere verserende klager ikke må kunne påvirke mediation om en mindelig løsning i den enkelte klagesag negativt, ligesom sambehandling ikke må kunne forventes at medføre en mærkbar længere sagsbehandlingstid for den enkelte klage. Hvis en part modsætter sig sambehandling, vil partens klage ikke indgå i sambehandling med øvrige klager, men vil blive behandlet særskilt.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke medføre ændringer i forhold forbrugernes indgivelse af klager, betaling af gebyr, partsrettigheder eller de afgørelser, der træffes af Nævnenes Hus og nævnene i forhold til den enkelte klage.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det følger af forbrugerklagelovens § 20, stk. 1, at Forbrugerklagenævnet kan behandle en klage, når 1) der ikke er fundet en mindelig løsning ved mediationen i Nævnenes Hus, jf. lovens kapitel 5, og 2) prisen for varen eller tjenesteydelsen ligger under eller over bestemte grænser fastsat af erhvervsministeren, jf. lovens § 22, stk. 2.

Det foreslås at ændre lovens § 20, stk. 1, nr. 1, således at ordet »og« udgår.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 3, nr. 7, foreslås indsat et nyt nr. 2 i forbrugerklagelovens § 20, stk. 1.

Til nr. 7

Det følger af forbrugerklagelovens § 20, stk. 1, at Forbrugerklagenævnet kan behandle en klage, når 1) der ikke er fundet en mindelig løsning ved mediationen i Nævnenes Hus, jf. lovens kapitel 5, og 2) prisen for varen eller tjenesteydelsen ligger under eller over bestemte grænser fastsat af erhvervsministeren, jf. lovens § 22, stk. 2.

Det foreslås, at der indsættes et nyt nr. 2 i § 20, stk. 1, hvorefter Forbrugerklagenævnet kan behandle en klage, hvis Nævnenes Hus ikke har truffet afgørelse om at afskære klageadgangen efter § 11, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse hænger sammen med, at der med lovforslagets § 3, nr. 2, foreslås en ny § 11, stk. 3, hvorefter Nævnenes Hus i forbindelse med, at mediationsbehandlingen af en klage afsluttes, kan træffe afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet, hvis det må anses for åbenbart, at der ikke kan gives forbrugeren medhold i klagen.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Forbrugerklagenævnet vil kunne behandle en klage, når Nævnenes Hus ikke har truffet afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe sagen for nævnet, da det må anses for åbenbart, at der ikke kan gives forbrugeren medhold i klagen.

Bestemmelsen vil finde anvendelse i situationer, hvor forbrugeren på trods af afgørelsen fra Nævnenes Hus alligevel vælger at indgive en klage til Forbrugerklagenævnet.

Forbrugerklagenævnet vil fortsat kunne behandle en klage, hvis forbrugeren har klaget over en afgørelse truffet i medfør af den foreslåede § 11, stk. 3, til Forbrugerklagenævnets formand, jf. forbrugerklagelovens § 43, stk. 2, og formanden har givet forbrugeren medhold.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Det følger af forbrugerklagelovens § 20, stk. 1, at Forbrugerklagenævnet kan behandle en klage, når 1) der ikke er fundet en mindelig løsning ved mediationen i Nævnenes Hus, jf. lovens kapitel 5, og 2) prisen for varen eller tjenesteydelsen ligger under eller over bestemte grænser fastsat af erhvervsministeren, jf. lovens § 22, stk. 2.

Det foreslås at ændre lovens § 20, stk. 2, således at henvisningen til § 20, stk. 1, nr. 2, ændres til § 20, stk. 1, nr. 3.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 3, nr. 7, foreslås indsat et nyt nr. 2 i forbrugerklagelovens § 20, stk. 1, der medfører, at § 20, stk. 1, nr. 2, bliver til § 20, stk. 1, nr. 3.

Til nr. 9

Der findes i dag ikke en udtrykkelig hjemmel i forbrugerklageloven til, at Forbrugerklagenævnet kan vælge at sambehandle klager, hvis klagerne parter, tvistens karakter mv. gør en sådan behandling hensigtsmæssig.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 20, stk. 3, hvorefter Forbrugerklagenævnet kan bestemme, at flere ensartede, verserende klager mellem samme eller forskellige parter skal behandles i forbindelse med hinanden.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Forbrugerklagenævnet kan vælge helt eller delvist at sambehandle allerede modtagne ensartede klager mellem samme eller forskellige parter, hvis det vurderes at være det mest hensigtsmæssige i forhold til de konkrete klager.

Den foreslåede bestemmelse er hovedsageligt tiltænkt anvendt på situationer, hvor flere forbrugere har ensartede krav imod samme erhvervsdrivende, men bestemmelserne vil også kunne anvendes, hvis der modtages egnede klager, hvor en eller flere forbrugere har ensartede krav imod flere erhvervsdrivende.

Det forudsættes, at den foreslåede bestemmelse alene vil kunne anvendes ved klager, hvor klagerne er ensartede, og hvor det skønnes hensigtsmæssigt for alle de sambehandlede klager, at de behandles i forbindelse med hinanden.

Flere klager vil kunne anses for ensartede, hvis klagerne hviler på lignende faktiske og retlige omstændigheder. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis klagerne angår en identisk fejl på den samme type vare, der er købt hos den samme erhvervsdrivende eller butikskæde, eller hvis flere forbrugere er blevet opkrævet et beløb for den samme type af ydelse fra et forsyningselskab, en abonnements-tjeneste eller lignende.

Sambehandling af flere klager vil navnlig kunne være hensigtsmæssig som følge af procesøkonomiske forhold. Det tilkommer det godkendte private tvistløsningsorgan eller Nævnenes Hus at vurdere, om det konkret er hensigtsmæssigt at behandle to eller flere klager sammen.

Det forudsættes endvidere, at en beslutning om helt eller delvist at sambehandle to eller flere verserende klager ikke må kunne påvirke mediation om en mindelig løsning i den enkelte klagesag negativt, ligesom sambehandling ikke må kunne forventes at medføre en mærkbar længere sagsbehandlingstid for den enkelte klage. Hvis en part modsætter sig sambehandling, vil partens klage ikke indgå i sambehandling med øvrige klager, men vil blive behandlet særskilt.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke medføre ændringer i forhold forbrugernes indgivelse af klager, betaling af gebyr, partsrettigheder eller de afgørelser, der træffes af Forbrugerklagenævnet og nævnene i forhold til den enkelte klage.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Det følger af § 27, stk. 1, i forbrugerklageloven, at forbrugeren skal betale et gebyr for behandling af en klage ved Forbrugerklagenævnet.

Det følger i dag ikke udtrykkeligt af forbrugerklageloven, at en klage afvises, hvis forbrugeren ikke indbetaler det krævede gebyr inden en fastsat frist.

Det foreslås, at der indsættes et nyt 2. *pkt.* i forbrugerklagelovens § 27, *stk. 1*, hvorefter en klage afvises, hvis gebyret ikke betales inden for en frist, som er fastsat af Forbrugerklagenævnet.

Den foreslåede ændring vil indebære, at der indsættes en udtrykkelig hjemmel til at afvise en klage, hvis forbrugeren ikke inden for en fastsat frist betaler det krævede gebyr for at indbringe en klage over en erhvervsdrivende for Forbrugerklagenævnet.

Den foreslåede bestemmelse, der udgør en kodificering af gældende administrativ praksis i Forbrugerklagenævnet, vil endvidere indebære, at alle afvisningsgrunde vil fremgå udtrykkeligt af forbrugerklageloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Det følger af forbrugerklagelovens § 32, at ønsker den erhvervsdrivende ikke at være bundet af den afgørelse, som Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat tvistløsningsorgan har truffet, skal den erhvervsdrivende skriftligt meddele dette til nævnet eller tvistløsningsorganet inden 30 dage fra forkyndelsen af afgørelsen.

Der findes i dag ikke en tilsvarende frist for forbrugere, som ønsker sagen genoptaget.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 33 a i forbrugerklageloven.

Det foreslås i *stk. 1*, at en anmodning fra forbrugeren om genoptagelse af klagesagen skal være indgivet skriftligt til Forbrugerklagenævnet eller det godkendte private tvistløsningsorgan inden 30 dage fra modtagelsen af afgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forbrugeren vil være underlagt en frist på 30 dage fra modtagelsen af en afgørelse, inden for hvilken forbrugeren skal have anmodet om genoptagelse af klagesagen.

Forbrugeren anmodning om genoptagelse vil skulle være modtaget af Forbrugerklagenævnet eller det godkendte private tvistløsningsorgan inden udløbet af fristen.

Fristen for anmodning om genoptagelse vil skulle beregnes fra modtagelsen af afgørelsen, jf. også Justitsministeriets vejledning nr. 9533 af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister.

Det foreslås i *stk. 2*, at Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat tvistløsningsorgan kan se bort fra en overskridelse af fristen i *stk. 1*, hvis der foreligger særlige forhold.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat tvistløsningsorgan konkret kan se bort fra en fristoverskridelse, hvis der foreligger særlige forhold.

Ved vurderingen af, om der foreligger særlige forhold, skal Forbrugerklagenævnet eller det godkendte private tvistløsningsorgan bl.a. inddrage baggrunden for fristoverskridelsen, herunder om overskridelsen må anses for undskyldelig, længden af fristoverskridelsen, om der foreligger modstående hensyn til den erhvervsdrivende og afgørelsens betydning for forbrugeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Det fremgår af § 6, stk. 2, i forbrugerklageloven, at et godkendt privat klagenævn i sine vedtægter kan fastsætte bestemmelser om gebyrer og omkostninger for behandling af en klage ved nævnet.

Det fremgår af gældsinddrivelseslovens § 1, stk. 1, at loven gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, jf. dog §§ 1 a og 1 b. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at loven desuden finder anvendelse på fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov. Det følger endvidere af lovens § 2, stk. 1, at skatteministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, er restanceinddrivelsesmyndighed, og at restanceinddrivelsesmyndigheden forestår inddrivelse af fordringer, jf. § 1, stk. 1 og 2.

Efter gældsinddrivelsesbekendtgørelsens § 1, stk. 1, gælder gældsinddrivelsesloven bl.a. for opkrævning og inddrivelse af fordringer på gebyrer, der opkræves eller inddrives af private klagenævne.

Højesteret har ved kendelse af 8. februar 2023 i sag 32/2022, som gengivet i UfR 2023.1967 H, fastslået, at Ankenævn for biler er omfattet af en obligatorisk inddrivelsesordning for de fordringer, der er omfattet af gældsinddrivelsesloven. Dette omfatter bl.a. fordringer på gebyrer fra private klagenævne, da sådanne fordringer er bragt under gældsinddrivelseslovens anvendelsesområde, jf. gældsinddrivelsesbekendtgørelsen. Fordringen skulle derfor inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden (Gældsstyrelsen).

Det foreslås, at der indsættes en ny § 39 a, hvorefter godkendte private tvistløsningsorganers opkrævning og inddrivelse af fordringer på gebyrer og omkostninger med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for behandling af en klagesag skal ske efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at det vil fremgå af forbrugerklageloven, at gældsinddrivelsesloven fastlægger en obligatorisk inddrivelsesordning for de fordringer, der er omfattet af loven. Sådanne fordringer omfatter fordringer på gebyrer og omkostninger fra godkendte private klagenævne, der i kraft af bemyndigelsesbestemmelsen i gældsinddrivelseslovens § 1, stk. 1, 2. pkt., er bragt ind under lovens anvendelsesområde.

Forslaget er en kodificering af gældende praksis og vil ikke medføre en ændring af heraf.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. juli 2025, jf. dog *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1 og 2 skal træde i kraft den 27. september 2026.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at lovens § 1 og 2 vil træde i kraft den 27. september 2026, som følger af ECGT-direktivets artikel 4, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 3 ikke finder anvendelse på klager, der er indbragt for Nævnenes Hus eller Forbrugerklagenævnet inden lovens ikrafttræden. For sådanne klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Markedsføringsloven, forbrugeraftaleloven og forbrugerklageloven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. markedsføringslovens § 41, forbrugeraftalelovens § 36 og forbrugerklagelovens § 48. Der gælder ikke en anordningshjemmel, hvorefter lovene ikke kan sættes i kraft. Derfor gælder nærværende ændringslov heller ikke for Færøerne og Grønland. Lovforslagets § 1 kan ikke sættes i kraft for Færøerne og Grønland.

I Grønland gælder Inatsisartutlov om markedsføring og mærkning (markedsføringsloven) L 39 2015. På Færøerne gælder 2008 8/5 Ll. 19 Markedsføring.

Lovforslagets § 2 er omfattet af forbrugeraftalelovens § 36, stk. 2, hvorefter loven kan sættes i kraft for Grønland. Hvis denne anordningshjemmel udnyttes i forbrugeraftaleloven, vil denne også anvendes til at sætte de af § 2 foreslåede ændringer i kraft sammen med forbrugeraftaleloven. Forbrugeraftaleloven kan ikke sættes i kraft for Færøerne.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1

Note 1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1998/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med afgivelse af priser på forbrugsvarer, EF-Tidende 1998, nr. L 80, side 27, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, EF Tidende 2002, nr. L 201, side 37, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004, EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 22, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/2161 af 27. november 2019 om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF, 2005/29/EF og 2011/83/EU, for så vidt angår bedre håndhævelse og modernisering af EU-reglerne om forbrugerbeskyttelse, EU-Tidende 2019, nr. L 328, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame, EU-Tidende 2006, nr. L 376, side 21, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF

I lov om markedsføring, jf. lovbekendtgørelse nr. 1420 af 2. december 2024, som ændret ved § 7 i lov nr. 1669 af 30. december 2024, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »side 7,«: »som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning, EU-Tidende, L af 6. marts 2024,«.

af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, EU-Tidende 2006, nr. L 376 af 27. december 2006, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-Tidende 2008, nr. L 133, side 66, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009 om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor og forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse, EU-Tidende 2009, nr. L 337, side 11, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34. Loven indeholder endvidere en bestemmelse, der fastsætter rammerne for Forbrugerombudsmandens kontrolbesøg i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2394/EU af 12. december 2017 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2006/2004, EU-Tidende 2017, nr. L 345, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Bestemmelsen i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 2. I lovens forstås ved:

1-3) ---

4) Handelspraksis: En handling, udeladelse, adfærd, fremstilling eller kommerciel kommunikation, herunder reklame og markedsføring, foretaget af en erhvervsdrivende med direkte relation til promovring, salg eller udbud af et produkt til forbrugerne.

5-17) ---

2. I § 2 indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) Varer: Løse genstande, herunder varer med digitale elementer, og vand, gas og elektricitet, der udbydes til salg i et afgrænset volumen eller en bestemt mængde.«

Nr. 4-17 bliver herefter nr. 5-18.

3. I § 2 indsættes som *nr. 19-27*:

»19) Miljøanprisning: Ethvert budskab eller enhver fremstilling, som ikke er obligatorisk i henhold til EU-retten eller national ret, uanset form, herunder tekst, billeder, grafisk eller symbolsk fremstilling, såsom mærker, mærkenavne, firmanavne eller produktnavne, der bruges i en kommerciel kommunikation, og som angiver eller indikerer, at et produkt, en produktkategori, et mærke eller en erhvervsdrivende har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end andre produkter, produktkategorier, mærker eller erhvervsdrivende eller har forbedret sin indvirkning på miljøet over tid.

20) Generisk miljøanprisning: Enhver miljøanprisning, der fremsættes i skriftlig eller mundtlig form, herunder via audiovisuelle medier, og som ikke er indeholdt i et bæredygtighedsmærke, og hvor specifikationen af anprisningen ikke gives tydeligt og i fremhævet form på samme medium.

21) Bæredygtighedsmærke: Ethvert frivilligt tilidsmærke, kvalitetsmærke eller tilsvarende, enten offentligt eller privat, der har til formål at fremhæve og promovere et produkt, en proces eller en virksomhed under henvisning til deres miljømæssige eller sociale karakteristika eller begge, og omfatter ikke nogen obligatorisk mærkning krævet i henhold til EU-retten eller national ret.

22) Certificeringsordning: En tredjepartsverifikationsordning, der certificerer, at et produkt, en proces eller en virksomhed opfylder visse krav, giver mulighed for at anvende et tilhørende bæredygtighedsmærke, og hvis vilkår, herunder ordningens krav, er offentligt tilgængelige og opfylder følgende betingelser:

a) Ordningen er på gennemsigtige, retfærdige og ikkediskriminerende vilkår åben for alle erhvervsdrivende, der er villige og i stand til at opfylde ordningens krav.

b) Ordningens krav udarbejdes af ordningens ejer i samråd med relevante eksperter og interessenter.

c) Ordningen fastsætter procedurer for håndtering af manglende overholdelse af ordningens krav og indeholder bestemmelser om tilbagetrækning eller suspension af den erhvervsdrivendes ret til anvendelse af det tilhørende bæredygtigheds-

mærke i tilfælde af manglende overholdelse af ordningens krav.

d) Overvågningen af den erhvervsdrivendes overholdelse af ordningens krav er underlagt en objektiv procedure og udføres af en tredjepart, hvis kompetence og uafhængighed af både ordningens ejer og den erhvervsdrivende er baseret på internationale standarder og procedurer, EU-standarder og -procedurer eller nationale standarder og procedurer.

23) Anerkendte fremragende miljøpræstationer: Miljøpræstationer, der er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning om EU-miljømærket, eller med nationale eller regionale EN ISO 14024 type I-miljømærkeordninger, der er officielt anerkendt i medlemsstaterne, eller de bedste miljøpræstationer i overensstemmelse med anden gældende EU-ret.

24) Holdbarhed: Evne til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

25) Softwareopdatering: En opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig for, at varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester forbliver mangelfri efter købelovens mangelsregler, eller en opdatering vedrørende funktionaliteter.

26) Forbrugskomponent: Enhver komponent i en vare, der opbruges igen og igen og skal udskiftes eller genopfyldes for, at varen kan fungere efter hensigten.

27) Funktilitet: Evne til at udføre sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.«

§ 5. ---

Stk. 2. Vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til et eller flere af følgende elementer:

1) ---

2) de væsentligste egenskaber ved produktet,

4. § 5, stk. 2, nr. 2, affattes således:

»2) de væsentligste egenskaber ved produktet, herunder i hvilket omfang produktet står til rådighed, produktets fordele, risici, udførelse, sammensætning, miljømæssige eller sociale karakteristika, tilbehør, cirkularitetsaspekter såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, eftersalgsservice og klagebehandling, metode og tidspunkt for fremstilling eller ydelse, levering, produktets hensigtsmæssighed, anvendelse, mængde, specifikationer, geografiske eller

3-9) ---

10) forveksling med en konkurrents produkt, varemærke eller forretningskendetegn eller

11) enhver markedsføring af en vare i en medlemsstat som værende identisk med en vare, som markedsføres i andre medlemsstater, men hvor den pågældende vare med hensyn til sammensætning og karakteristika frembyder betydelige forskelle, medmindre det er begrundet i legitime og objektive faktorer.

§ 6b. ---

§ 16. Størrelsen eller opkrævningen af et gebyr, jf. § 2, stk. 1, nr. 13, der ikke er reguleret ved lov, i et løbende kontraktforhold kan alene ændres til

handelsmæssige oprindelse eller de resultater, som kan forventes opnået ved brugen, eller resultaterne af og de vigtigste elementer ved afprøvning eller kontrol foretaget af produktet,«.

5. I § 5, stk. 2, nr. 10, ændres »forretningskendetegn, eller« til: »forretningskendetegn,«.

6. I § 5, stk. 2, nr. 11, ændres »objektive faktorer.« til: »objektive faktorer,«.

7. I § 5, stk. 2, indsættes som nr. 12 og 13:

»12) fremsættelse af en miljøanprisning vedrørende fremtidige miljøpræstationer uden klare, objektive, offentligt tilgængelige og verificerbare forpligtelser fastsat i en detaljeret og realistisk gennemførelsesplan, der omfatter målbare og tidsbestemte mål og andre relevante elementer, der er nødvendige for at støtte dens gennemførelse, såsom tildeling af ressourcer, og som regelmæssigt kontrolleres af en uafhængig tredjepartsekspert, hvis konklusioner gøres tilgængelige for forbrugerne, eller

13) reklamere med fordele for forbrugerne, som er irrelevante og ikke følger af noget element ved produktet eller virksomheden.«

8. Efter § 6 b indsættes før overskriften før § 7:

»§ 6 c. Leverer en erhvervsdrivende en tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugeren oplysninger om miljømæssige eller sociale karakteristika eller om cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, for så vidt angår produkterne eller leverandørerne af disse produkter, betragtes oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter samt de foranstaltninger, der er indført til at holde de pågældende oplysninger ajour, som væsentlige oplysninger.«

9. I § 16, stk. 1, ændres »nr. 13« til: »nr. 14«.

ugunst for forbrugeren, hvis betingelserne herfor er klart fremhævet i kontrakten.

Bilag 1

1-2) ---

10. I *bilag 1* indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

»2 a) Den erhvervsdrivende fremviser et bæredygtighedsmærke, som ikke er baseret på en certificeringsordning eller ikke er etableret af offentlige myndigheder.«

3-4) ---

11. I *bilag 1* indsættes efter nr. 4 som nye numre:

»4 a) Den erhvervsdrivende fremsætter en generisk miljøanprisning, selvom den erhvervsdrivende ikke kan påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen.

4 b) Den erhvervsdrivende fremsætter en miljøanprisning vedrørende hele produktet eller den erhvervsdrivendes virksomhed som helhed, når den kun vedrører et bestemt aspekt af produktet eller en specifik aktivitet i den erhvervsdrivendes virksomhed.

4 c) Den erhvervsdrivende hævder på basis af kompensation for drivhusgasemissioner, at et produkt har en neutral, reduceret eller positiv indvirkning på miljøet med hensyn til drivhusgasemissioner.«

5-10) ---

12. I *bilag 1* indsættes efter nr. 10 som nyt nummer:

»10 a) Krav, der som følge af retsregler gælder for alle produkter inden for den relevante produktkategori på EU-markedet, præsenteres som et særligt element ved den erhvervsdrivendes tilbud.«

11-23 c) ---

13. I *bilag 1* indsættes efter nr. 23 c før overskriften før nr. 24 som nye numre:

»23 d) Den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger for forbrugeren om, at en softwareopdatering vil have en negativ indvirkning på funktionen af varer med digitale elementer eller brugen af digitalt indhold eller digitale tjenester.

23 e) En softwareopdatering præsenteres som nødvendig, når den kun tjener til at forbedre elementer ved funktionaliteterne.

23 f) Enhver kommerciel kommunikation vedrørende en vare, der indeholder et element, som er indført for at begrænse dens holdbarhed, selvom den erhvervsdrivende har adgang til oplysninger

om elementet og dets indvirkning på varens holdbarhed.

23 g) Den erhvervsdrivende hævder i modstrid med sandheden, at en vare under normale anvendelsesbetingelser har en bestemt holdbarhed målt i brugstid eller intensitet.

23 h) Den erhvervsdrivende angiver, at en vare kan repareres, når dette ikke er tilfældet.

23 i) Den erhvervsdrivende tilskynder forbrugeren til at udskifte eller genopfylde en vares forbrugsvarer tidligere, end det er nødvendigt, af tekniske årsager.

23 j) Den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger om forringelse af en vares funktionalitet, når der anvendes forbrugsvarer, reservedele eller tilbehør, som den oprindelige producent ikke har leveret, eller hævder i modstrid med sandheden, at en sådan forringelse vil ske.«

§ 2

I lov nr. 1457 af 17. december 2013 om forbruger aftaler, som ændret ved § 160 i lov nr. 652 af 8. juni 2017, § 44 i lov nr. 1666 af 26. december 2017 og § 1 i lov nr. 2158 af 27. november 2021, foretages følgende ændringer:

Note 1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, EU-Tidende 2011, nr. L 304, side 64, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF, EF-Tidende 2002, L 271, side 16.

§ 3. ---
1-18) ---

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »side 7,«: »og ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/825 af 28. februar 2024 om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning, EU-Tidende, L af 6. marts 2024,«.

2. I § 3 indsættes som *nr. 19-23*:

»19) Handelsmæssig garanti for holdbarhed: Enhver handelsmæssig garanti, som producenten har påtaget sig over for forbrugeren om salgsgenstandens holdbarhed i en bestemt periode, ud over sin

retlige forpligtelse, hvor producenten er direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af salgsgenstanden i overensstemmelse med købelovens mangelsregler, når salgsgenstandens holdbarhed ikke opretholdes.

20) Holdbarhed: Evne til at bevare sine påkrævede funktioner og ydeevne ved normal brug.

21) Producent: Den, der har fremstillet salgsgenstanden, indført den i Den Europæiske Union eller fremstår som producent ved at have forsynet salgsgenstanden med sit navn, mærke eller andet kendetegn.

22) Score for reparationsmulighed: En score, der udtrykker en salgsgenstands mulighed for at kunne repareres, baseret på harmoniserede krav, der er fastlagt på EU-plan.

23) Softwareopdatering: En gratis opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig for, at salgsgenstande med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester forbliver mangelfri efter købelovens mangelsregler.«

§ 8. ---

1-9) ---

10) vilkår om betaling, levering, opfyldelse, det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende forpligter sig til at levere varen eller yde tjenesteydelsen, og, hvor det er relevant, den erhvervsdrivendes praksis for klagebehandling,

11-15) ---

16) at købelovens mangelsregler kan finde anvendelse,

3. I § 8, stk. 1, nr. 10, indsættes efter »levering,«: »herunder om muligt miljøvenlige leveringsmuligheder,«.

4. I § 8, stk. 1, nr. 16, indsættes efter »anvendelse,«: »og de væsentligste elementer ved mangelsreglerne, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af stk. 5,«.

5. I § 8, stk. 1, indsættes efter nr. 16 som nye numre:

»17) hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, at den pågældende vare drager fordel af en sådan garanti, dens varighed, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af stk. 5,

18) for salgsgenstande med digitale elementer, for digitalt indhold og for digitale tjenester, hvor

17-22) ---

23) hvor det er relevant, kompatibiliteten og interoperabiliteten af digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer, i henhold til hvad den erhvervsdrivende ved eller med rimelighed burde have vidst, og

24) hvor det er relevant, mulighed for klageadgang og i givet fald om forudsætningerne for klage.

Stk. 2-4. ---

§ 12. Indgås en fjernsalgsaftale ved hjælp af elektroniske midler, og pålægger aftalen forbrugeren en betalingsforpligtelse, skal dette være angivet klart og tydeligt på det sted, hvor bestillingen afgives. Endvidere skal den erhvervsdrivende tydelig og i fremhævet form, og umiddelbart før forbrugeren afgiver sin bestilling, gøre forbrugeren opmærksom på de oplysninger, der er nævnt i § 8, stk. 1, nr. 1, 6, 7, 19 og 20.

§ 17. ---
1-4) ---

producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer,«. Nr. 17-24 bliver herefter nr. 19-26.

6. I § 8, stk. 1, nr. 23, der bliver nr. 25, ændres »vidst, og« til: »vidst,«.

7. I § 8, stk. 1, nr. 24, der bliver nr. 26, ændres »klage.« til: »klage,«.

8. I § 8, stk. 1, indsættes som nr. 27 og 28:

»27) hvor det er relevant, varens score for reparationsmulighed, og

28) oplysninger om tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde salgsgenstandene mangelfri, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt oplysninger om reparationsbegrænsninger, såfremt nr. 27 ikke finder anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende.«

9. I § 8 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter stk. 1, nr. 16 og 17.«

10. I § 12, stk. 1, 2. pkt., ændres »19 og 20« til: »17, 21 og 22«.

5) at købelovens mangelsregler finder anvendelse,

6-7) ---

- 8) hvor det er relevant, funktionaliteten, herunder gældende tekniske beskyttelsesforanstaltninger, for digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer, og
- 9) hvor det er relevant, kompatibiliteten og interoperabiliteten af digitalt indhold, digitale tjenester og varer med digitale elementer, i henhold til hvad den erhvervsdrivende ved eller med rimelighed burde have vidst.

11. I § 17, stk. 1, nr. 5, indsættes efter »anvendelse,«: »og de væsentligste elementer ved mangelsreglerne, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af stk. 3,«.

12. I § 17, stk. 1, indsættes efter nr. 5 som nye numre:

»6) hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, at den pågældende salgsgenstand drager fordel af en sådan garanti, dens varighed, og oplysningerne gives ved brug af regler fastsat i medfør af stk. 3,

7) hvor det er relevant, eksistensen af og betingelserne for eftersalgsservice og handelsmæssige garantier,

8) for varer med digitale elementer, for digitalt indhold og for digitale tjenester, hvor producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer,«.

Nr. 6-9 bliver herefter nr. 9-12.

13. I § 17, stk. 1, nr. 8, der bliver nr. 11, ændres »elementer, og« til: »elementer,«.

14. I § 17, stk. 1, nr. 9, der bliver nr. 12, ændres »vidst.« til: »vidst,«.

15. I § 17, stk. 1, indsættes som nr. 13 og 14:

»13) hvor det er relevant, varens score for reparationsmulighed, og

14) såfremt nr. 13 ikke finder anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde salgsgenstandene mangelfri, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt om reparationsbegrænsninger.«

Stk. 2. ---

§ 6. ---

§ 11. Konstaterer Nævnenes Hus på baggrund af mediation, at muligheden for at nå frem til en mindelig løsning ikke er til stede, skal parterne underrettes om, at sagen afsluttes, jf. dog § 18, stk. 1. Forbrugeren skal samtidig orienteres om muligheden for at indbringe sagen for Forbrugerklagenævnet, jf. § 19.

§ 12. Forbrugeren skal betale et gebyr for mediation i Nævnenes Hus. Gebyret tilbagebetales ikke, medmindre sagen afvises efter § 16.

§ 13. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens virksomhed efter denne lov.

§ 16. ---

16. I § 17 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Justitsministeren fastsætter nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter stk. 1, nr. 5 og 6.«

§ 3

I forbrugerklageloven, lov nr. 524 af 29. april 2015, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 6 indsættes:

»**§ 6 a.** Et godkendt privat tvistløsningsorgan kan bemyndige sit sekretariat til at træffe afgørelser efter § 16, stk. 1 og 2.«

2. § 11 affattes således:

»**§ 11.** Konstaterer Nævnenes Hus på baggrund af mediationen, at muligheden for at nå frem til en mindelig løsning ikke er til stede, skal parterne underrettes om, at behandlingen af klagen afsluttes, jf. dog § 18, stk. 1.

Stk. 2. Forbrugeren skal samtidig med underretning om sagens afslutning orienteres om muligheden for at indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet efter § 19, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Nævnenes Hus kan ved afslutning af klager efter stk. 1, træffe afgørelse om, at forbrugeren ikke kan indbringe klagen for Forbrugerklagenævnet, hvis det må anses for åbenbart, at der ikke kan gives forbrugeren medhold i klagen.«

3. I § 12, *stk. 1*, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Klagen afvises, hvis gebyret ikke betales inden for en frist, som er fastsat af Nævnenes Hus.«

4. I § 13, *stk. 1*, § 20, *stk. 2*, og § 39, *stk. 2*, ændres »Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens« til: »Nævnenes Hus'«.

5. Efter § 16 indsættes før overskriften for § 17:

»*Sambehandling af klager*

§ 16 a. Et godkendt privat tvistløsningsorgan eller Nævnenes Hus kan bestemme, at flere ensartede, verserende klager mellem samme eller for-

§ 20. Forbrugerklagenævnet kan behandle en klage, når

1) der ikke er fundet en mindelig løsning ved mediationen i Nævnenes Hus, jf. kapitel 5, og

Stk. 2. Uanset stk. 1, nr. 2, kan Forbrugerklagenævnet behandle klager, der forelægges for nævnet på Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens initiativ, jf. § 22, stk. 3.

§ 27. Forbrugeren skal betale et gebyr for behandling af en klage ved Forbrugerklagenævnet.

§ 33. ---

§ 39. ---

Stk. 2. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser efter §§ 36-38 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

skellige parter skal behandles i forbindelse med hinanden.«

6. I § 20, *stk. 1, nr. 1*, udgår »og«.

7. I § 20, *stk. 1*, indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) Nævnenes Hus ikke har truffet afgørelse om at afskære klageadgangen efter § 11, stk. 3, og«.

Nr. 2 bliver herefter nr. 3.

8. I § 20, *stk. 2*, ændres »nr. 2« til: »nr. 3«.

4. I § 13, *stk. 1*, § 20, *stk. 2*, og § 39, *stk. 2*, ændres »Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens« til: »Nævnenes Hus'«.

9. I § 20 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Forbrugerklagenævnet kan bestemme, at flere ensartede, verserende klager, mellem samme eller forskellige parter, skal behandles i forbindelse med hinanden.«

10. I § 27, *stk. 1*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Betales gebyret ikke inden for en frist, som er fastsat af Forbrugerklagenævnet, afvises klagen.«

11. Efter § 33 indsættes:

»§ 33 a. En anmodning fra forbrugeren om genoptagelse af klagesagen skal være indgivet skriftligt til Forbrugerklagenævnet eller det godkendte private tvistløsningsorgan inden 30 dage fra modtagelsen af afgørelsen.

Stk. 2. Forbrugerklagenævnet eller et godkendt privat tvistløsningsorgan kan se bort fra en overskridelse af fristen i stk. 1, hvis der foreligger særlige forhold.«

4. I § 13, *stk. 1*, § 20, *stk. 2*, og § 39, *stk. 2*, ændres »Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens« til: »Nævnenes Hus'«.

12. Efter § 39 indsættes i *kapitel 8*:

»§ 39 a. Godkendte private tvistløsningsorganers opkrævning og inddrivelse af fordringer for

behandling af en klagesag med tillæg af rente, gebyrer og andre omkostninger skal ske efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.«

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2024/825**af 28. februar 2024****om ændring af direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for så vidt angår styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling gennem bedre beskyttelse mod urimelig praksis og gennem bedre oplysning
(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) For at bidrage til et velfungerende indre marked, der er baseret på et højt forbruger- og miljøbeskyttelsesniveau, og for at gøre fremskridt med den grønne omstilling er det afgørende, at forbrugerne er i stand til at træffe informerede købsbeslutninger og dermed bidrage til mere bæredygtige forbrugsmønstre. Dette indebærer, at de erhvervsdrivende har et ansvar for at tilvejebringe klare, relevante og pålidelige oplysninger. Der bør derfor indføres specifikke regler i EU-forbrugerretten med det formål at bekæmpe urimelig handelspraksis, der vildleder forbrugerne og forhindrer dem i at træffe bæredygtige forbrugsvalg, såsom praksis i forbindelse med tidlig forældelse af varer, vildledende miljøanprisninger (»greenwashing«), vildledende oplysninger om produkters eller erhvervsdrivendes sociale karakteristika eller uigennemsigtige og utroværdige bæredygtighedsmærker. Disse regler vil gøre det muligt for kompetente nationale organer effektivt at håndtere en sådan praksis. Ved at sikre, at miljøanprisninger er rimelige, forståelige og pålidelige, vil de erhvervsdrivende kunne operere på lige vilkår og give forbrugerne mulighed for at vælge produkter, der reelt er bedre for miljøet end konkurrerende produkter. Dette vil fremme konkurrencen i retning af mere miljømæssigt bæredygtige produkter og dermed mindske den negative indvirkning på miljøet.

(2) Disse nye regler bør indføres ved at ændre artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF⁽³⁾ for så vidt angår former for handelspraksis, der betragtes som vildledende og derfor forbydes på grundlag af en vurdering fra sag til sag, og ved at ændre bilag I til direktiv 2005/29/EF med tilføjelse af specifikke former for vildledende praksis, som under alle omstændigheder betragtes som urimelige og dermed er forbudt. Som allerede fastsat i direktiv 2005/29/EF bør det stadig være muligt at betragte en handelspraksis som urimelig på grundlag af nævnte direktivs artikel 5-9, selv om denne særlige praksis ikke er opført som en urimelig handelspraksis i bilag I til direktiv 2005/29/EF.

(3) For at sætte forbrugerne i stand til at træffe mere informerede beslutninger og dermed stimulere efterspørgslen på og udbuddet af mere bæredygtige varer, bør de ikke vildledes om et produkts miljømæssige

eller sociale karakteristika eller cirkularitetsaspekter såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed gennem den generelle præsentation af et produkt. Artikel 6, stk. 1, i direktiv 2005/29/EF bør derfor ændres ved at tilføje miljømæssige og sociale karakteristika og cirkularitetsaspekter til listen over de væsentligste egenskaber ved et produkt, med hensyn til hvilke en erhvervsdrivendes praksis kan betragtes som vildledende, efter en vurdering fra sag til sag. Oplysninger fra erhvervsdrivende om et produkts sociale karakteristika gennem hele dets værdikæde kan f.eks. vedrøre kvaliteten og rimeligheden af den involverede arbejdsstyrkes arbejdsvilkår såsom passende lønninger, social beskyttelse, sikkerheden på arbejdspladsen og social dialog. Sådanne oplysninger kan også vedrøre respekt for menneskerettighederne, ligebehandling og lige muligheder for alle, herunder ligestilling mellem kønnene, inklusion og mangfoldighed, bidrag til sociale initiativer eller etiske forpligtelser såsom dyrevelfærd. Et produkts miljømæssige og sociale karakteristika kan forstås bredt og omfatte et produkts miljømæssige og sociale aspekter, påvirkning og præstationer.

(4) Miljøanprisninger, navnlig klimarelaterede anprisninger, vedrører i stigende grad fremtidige præstationer i form af en overgang til CO₂- eller klimaneutralitet eller et lignende mål inden en bestemt dato. Gennem sådanne anprisninger skaber de erhvervsdrivende det indtryk, at forbrugerne bidrager til en lavemissionsøkonomi ved at købe deres produkter. For at sikre, at disse anprisninger er rimelige og troværdige, bør artikel 6, stk. 2, i direktiv 2005/29/EF ændres med henblik på at forbyde sådanne anprisninger efter en vurdering fra sag til sag, når de ikke understøttes af klare, objektive, offentligt tilgængelige og verificerbare forpligtelser og mål fra den erhvervsdrivendes side, der er fastsat i en detaljeret og realistisk gennemførelsesplan, der viser, hvordan disse forpligtelser og mål vil blive nået, og hvori der afsættes ressourcer med henblik herpå. Denne gennemførelsesplan bør indeholde alle de relevante elementer, der er nødvendige for at opfylde forpligtelserne, såsom budgetmidler og teknologisk udvikling, hvor det er relevant og i overensstemmelse med EU-retten. Sådanne anprisninger bør også verificeres af en tredjepartsekspert, som bør være uafhængig af den erhvervsdrivende, fri for interessekonflikter og med erfaring og kompetence inden for miljøspørgsmål, og som bør være i stand til regelmæssigt at overvåge den erhvervsdrivendes fremskridt med hensyn til forpligtelserne og målene, herunder milepælene for at nå dem. Erhvervsdrivende bør sikre, at tredjepartsekspertens regelmæssige konklusioner er tilgængelige for forbrugerne.

(5) En anden potentielt vildledende handelspraksis, der skal tilføjes de specifikke praksisser, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, i direktiv 2005/29/EF, er reklamefordele for forbrugerne, som er irrelevante og ikke direkte forbundet med noget element ved dette specifikke produkt eller denne specifikke virksomhed, og som vil kunne vildlede forbrugerne til at tro, at de er mere gavnlige for forbrugerne, miljøet eller samfundet end andre produkter eller virksomheder af samme type, f.eks. ved at hævde, at et bestemt mærke af flaskevand er glutenfrit, eller at papirark ikke indeholder plast.

(6) Sammenligning af produkter baseret på deres miljømæssige eller sociale karakteristika eller cirkularitetsaspekter såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed er en stadig mere almindelig markedsføringsteknik, der kan vildlede forbrugerne, som ikke altid er i stand til at vurdere disse oplysningers pålidelighed. For at sikre, at sammenligninger ikke vildleder forbrugerne, bør artikel 7 i direktiv 2005/29/EF ændres, således at det kræves, at erhvervsdrivende giver forbrugerne oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter og foranstaltningerne til at holde oplysningerne ajour. Dette bør sikre, at forbrugerne træffer mere informerede transaktionsbeslutninger, når de baserer sig på sådanne sammenligninger. Det bør sikres, at sådanne sammenligninger er objektive, navnlig ved at sammenligne produkter med samme funktion ved brug af en

fælles metode og fælles antagelser og ved at sammenligne væsentlige og verificerbare elementer ved de produkter, der sammenlignes.

(7) Bæredygtighedsmærker kan vedrøre mange karakteristika ved et produkt, en proces eller en virksomhed, og det er afgørende at sikre deres gennemsigtighed og troværdighed. Derfor bør det forbydes at fremvise bæredygtighedsmærker, der ikke er baseret på en certificeringsordning, eller som ikke er blevet etableret af offentlige myndigheder, ved at medtage denne praksis på listen i bilag I til direktiv 2005/29/EF. Inden et bæredygtighedsmærke fremvises, bør den erhvervsdrivende sikre, at det i henhold til certificeringsordningens offentligt tilgængelige vilkår opfylder minimumsbetingelser for gennemsigtighed og troværdighed, herunder eksistensen af objektiv overvågning af overholdelsen af ordningens krav. En sådan overvågning bør foretages af en tredjepart, hvis kompetence og uafhængighed både af ordningens ejer og den erhvervsdrivende er sikret på basis af internationale standarder og procedurer, EU-standarder og -procedurer eller nationale standarder og procedurer, f.eks. ved at påvise overensstemmelse med relevante internationale standarder såsom ISO 17065 »Overensstemmelsesvurdering — Krav til organer, der certificerer produkter, processer og tjenesteydelser«, eller gennem de mekanismer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008⁽⁴⁾. Det er fortsat muligt at fremvise bæredygtighedsmærker uden en certificeringsordning, når sådanne mærker er etableret af en offentlig myndighed, eller hvor supplerende udtryks- og præsentationsformer for fødevarer anvendes i overensstemmelse med artikel 35 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1169/2011⁽⁵⁾.

Eksempler på bæredygtighedsmærker, der er etableret af offentlige myndigheder, er logoer, der tildeles, når kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1221/2009⁽⁶⁾ eller (EF) nr. 66/2010⁽⁷⁾ overholdes. Visse certificeringsmærker som defineret i artikel 27 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436⁽⁸⁾ kan også fungere som bæredygtighedsmærker, hvis de fremmer et produkt, en proces eller en virksomhed med henvisning f.eks. til dets eller dens miljømæssige eller sociale karakteristika eller begge dele. Den erhvervsdrivende bør kun have mulighed for at fremvise sådanne certificeringsmærker, hvis de er oprettet af offentlige myndigheder eller baseret på en certificeringsordning. Denne regel supplerer bilag I, punkt 4, til direktiv 2005/29/EF, ifølge hvilket det ikke er tilladt at hævde, at en erhvervsdrivende, en erhvervsdrivendes handelspraksis eller et produkt er blevet godkendt eller tilladt af et offentligt eller privat organ, når dette ikke er tilfældet, eller at fremsætte en sådan påstand uden at opfylde betingelserne for godkendelse eller tilladelse. Frivillige markedsbaserede standarder og frivillige offentlige standarder for grønne og bæredygtige obligationer er ikke primært rettet mod detailinvestorer og er underlagt specifikke retsregler. Af disse grunde bør disse standarder ikke betragtes som værende bæredygtighedsmærker i henhold til nærværende direktiv. Det er vigtigt, at offentlige myndigheder så vidt muligt og under overholdelse af EU-retten fremmer foranstaltninger, der letter små og mellemstore virksomheders adgang til bæredygtighedsmærker.

(8) I tilfælde hvor fremvisning af et bæredygtighedsmærke omfatter kommerciel kommunikation, der antyder eller giver indtryk af, at et produkt har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end konkurrerende produkter, bør dette bæredygtighedsmærke også betragtes som en miljøanprisning.

(9) Bilag I til direktiv 2005/29/EF bør også ændres med henblik på at forbyde fremsættelsen af en generisk miljøanprisning uden anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen. Eksempler på generiske miljøanprisninger omfatter »miljøvenlig«, »økovenlig«, »grøn«, »naturven«, »økologisk«, »miljøkorrekt«, »klimavenlig«, »mild mod miljøet«, »CO2-venlig«, »energieffektiv«, »bionedbrydelig«, »biobaseret« eller lignende udsagn, der antyder eller giver indtryk af fremragende

miljøpræstationer. Sådanne generiske miljøanprisninger bør forbydes, når anerkendte fremragende miljøpræstationer ikke kan påvises. Når specifikationen af miljøanprisningen gives tydeligt og i fremhævet form på samme medium såsom samme reklamespot, produktets emballage eller onlinesalgsgrenseflade, betragtes miljøanprisningen ikke som en generisk miljøanprisning. Anprisningen »klimavenlig emballage« ville f.eks. være en generisk anprisning, hvorimod påstanden om, at »100 % af den energi, der anvendes til at fremstille denne emballage, kommer fra vedvarende energikilder«, ville være en specifik anprisning, som ikke ville være omfattet af dette forbud, uden at dette berører andre bestemmelser i direktiv 2005/29/EF, der fortsat finder anvendelse på disse specifikke anprisninger. Herudover vil en anprisning, der fremsættes skriftligt eller mundtligt kombineret med implicite anprisninger såsom farver eller billeder, kunne udgøre en generisk miljøanprisning.

(10) Anerkendte fremragende miljøpræstationer kan påvises ved at stemme overens med forordning (EF) nr. 66/2010 eller med officielt anerkendte EN ISO 14024-miljømærkeordninger i medlemsstaterne eller ved at svare til de bedste miljøpræstationer for et specifikt miljømæssigt karakteristika i overensstemmelse med anden gældende EU-ret såsom klasse A i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369⁽⁹⁾. De pågældende anerkendte fremragende miljøpræstationer bør være relevante for hele anprisningen. En generisk miljøanprisning såsom »energieffektiv« vil f.eks. kunne fremsættes på grundlag af anerkendte fremragende miljøpræstationer i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/1369. Derimod kan en generisk miljøanprisning såsom »bionedbrydelig« ikke fremsættes på grundlag af anerkendte fremragende miljøpræstationer i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 66/2010, i det omfang der ikke er krav om bionedbrydelighed i de specifikke EU-miljømærkekriterier for det pågældende produkt. Tilsvarende bør en erhvervsdrivende ikke fremsætte en generisk anprisning såsom »bevidst«, »bæredygtig« eller »ansvarlig« udelukkende baseret på anerkendte fremragende miljøpræstationer, fordi sådanne anprisninger vedrører andre karakteristika ud over miljømæssige karakteristika såsom sociale karakteristika.

(11) En anden vildledende handelspraksis, der bør forbydes under alle omstændigheder og således tilføjes på listen i bilag I til direktiv 2005/29/EF, er fremsættelsen af en miljøanprisning for hele produktet eller den erhvervsdrivendes virksomhed som helhed, når den rent faktisk kun vedrører et bestemt aspekt af produktet eller en specifik, ikke-repræsentativ aktivitet i den erhvervsdrivendes virksomhed. Dette forbud gælder f.eks., når et produkt markedsføres som »fremstillet af genanvendt materiale«, hvilket giver indtryk af, at hele produktet er fremstillet af genanvendt materiale, selv om det faktisk kun er emballagen, der er fremstillet af genanvendt materiale, eller når en erhvervsdrivende giver indtryk af, at den kun anvender vedvarende energikilder, selv om adskillige af den erhvervsdrivendes forretningsfaciliteter faktisk stadig anvender fossile brændstoffer. I overensstemmelse hermed bør forbuddet ikke forhindre en erhvervsdrivende i at fremsætte miljøanprisninger om sin virksomhed som helhed, forudsat at disse anprisninger er nøjagtige og verificerbare, og at de ikke overvurderer de miljømæssige fordele, som det ville være tilfældet i det andet af disse eksempler, hvis den pågældende erhvervsdrivende skulle rapportere om et fald i anvendelsen af fossile brændstoffer i sin virksomhed som helhed.

(12) Det er særlig vigtigt at forbyde fremsættelse af anprisninger, der er baseret på kompensation for drivhusgasemissioner og hævder, at et produkt, enten en vare eller en tjenesteydelse, har en neutral, reduceret eller positiv indvirkning på miljøet med hensyn til drivhusgasemissioner. Sådanne anprisninger bør under alle omstændigheder forbydes og tilføjes på listen i bilag I til direktiv 2005/29/EF, eftersom de vildleder forbrugerne ved at få dem til at tro, at sådanne anprisninger vedrører selve produktet eller leveringen og produktionen af det pågældende produkt, eller eftersom de giver forbrugerne det fejlagtige indtryk, at forbruget af det pågældende produkt ikke har nogen indvirkning på miljøet. Eksempler på sådanne

anprisninger er »klimaneutral«, »certificeret CO₂-neutral«, »carbonpositiv«, »klimanettonulemission«, »klimakompenseret«, »reduceret klimapåvirkning« og »begrænset CO₂-fodaftryk«. Sådanne anprisninger bør kun tillades, når de er baseret på det pågældende produkts faktiske livscykluspåvirkninger og ikke på kompensation for drivhusgasemissioner uden for produktets værdikæde, da førstnævnte og sidstnævnte ikke er ækvivalente. Et sådant forbud bør ikke forhindre virksomheder i at reklamere for deres investeringer i miljøinitiativer, herunder CO₂-kreditprojekter, så længe de giver sådanne oplysninger på en måde, der ikke er vildledende, og som opfylder kravene i EU-retten.

(13) Der vil skulle fastsættes yderligere krav til miljøanprisninger i specifikke EU-retsakter. Disse nye krav vil bidrage til målet i meddelelsen fra Kommissionen af 11. december 2019 om den europæiske grønne pagt om at sætte køberne i stand til at træffe mere bæredygtige beslutninger og reducere risikoen for greenwashing gennem pålidelige, sammenlignelige og verificerbare oplysninger.

(14) Markedsføring på tværs af medlemsstaterne af varer som værende identiske, når de i virkeligheden har betydelige forskelle med hensyn til sammensætning eller karakteristika, vil kunne vildlede forbrugerne og foranledige dem til at træffe en transaktionsbeslutning, som de ellers ikke ville have truffet. Sådanne markedsføringspraksisser er udtrykkeligt behandlet i artikel 6, stk. 2, litra c), i direktiv 2005/29/EF, der blev indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2161⁽¹⁰⁾, som medlemsstaterne har skullet anvende fra den 28. maj 2022. Kommissionen vil i 2024 vurdere og aflægge rapport om anvendelsen af direktiv (EU) 2019/2161, herunder artikel 6, stk. 2, litra c), i direktiv 2005/29/EF, og om, hvorvidt disse praksisser bør være underlagt strengere krav, herunder forbud i bilag I. De nye bestemmelser mod greenwashing-praksisser i nærværende direktiv bør også finde anvendelse på praksisser, hvor versioner af det samme produkt markedsføres som identiske i forskellige medlemsstater, på trods af at der er betydelige forskelle som omhandlet i artikel 6, stk. 2, litra c), i direktiv 2005/29/EF.

(15) Præsentation af krav, der som følge af retsregler gælder for alle produkter i den relevante produktkategori på EU-markedet, herunder importerede produkter, som en særlig egenskab ved den erhvervsdrivendes tilbud bør forbydes under alle omstændigheder og derfor tilføjes på listen i bilag I til direktiv 2005/29/EF. Dette forbud bør f.eks. gælde, hvor en erhvervsdrivende reklamerer med, at et bestemt produkt ikke indeholder et specifikt kemisk stof, når det pågældende stof allerede er forbudt ved retsregler for alle produkter i den pågældende produktkategori i Unionen. Omvendt bør forbuddet ikke omfatte handelspraksis, der fremmer erhvervsdrivendes eller produkters overholdelse af retlige krav, der kun gælder for nogle produkter, men ikke for andre konkurrerende produkter i samme kategori på EU-markedet, såsom produkter med oprindelse uden for Unionen. Det kan være tilfældet, at det kræves, at visse produkter på markedet opfylder visse retlige krav, mens det ikke kræves, at andre produkter i samme produktkategori opfylder disse krav. For eksempel vil det for fiskeprodukter produceret bæredygtigt i overensstemmelse med EU-retten være tilladt at promovere de bæredygtighedsmæssige karakteristika af de produkter, der overholder retlige EU-krav, hvis fiskeprodukter med oprindelse i tredjelande, der udbydes på EU-markedet, ikke er forpligtet til at overholde disse retlige EU-krav.

(16) For at øge forbrugervelfærden bør ændringerne af direktiv 2005/29/EF også omfatte flere former for praksis i forbindelse med for tidlig forældelse, herunder planlagt tidlig forældelse forstået som en handelspraksis, hvor et produkt bevidst programmeres eller designes med en begrænset levetid, således at det for tidligt bliver forældet eller ikkefunktionsdygtigt efter en bestemt periode eller efter en forudbestemt anvendelsesintensitet. Køb af produkter, som forventes at holde længere, end de faktisk gør, er til skade for forbrugerne. Desuden har for tidlig forældelse en generel negativ indvirkning på miljøet i form af øget affald og øget anvendelse af energi og materialer. Derfor er det sandsynligt, at håndteringen af

oplysninger om tidlig forældelse også vil reducere mængden af affald og bidrage til et mere bæredygtigt forbrug.

(17) Det bør også være forbudt i henhold til bilag I til direktiv 2005/29/EF at tilbageholde oplysninger for forbrugere om, at en softwareopdatering vil have en negativ indvirkning på funktionen af varer med digitale elementer eller brugen af digitalt indhold eller digitale tjenester. Generelt forventes erhvervsdrivende, der er ansvarlige for udviklingen af softwareopdateringer, at råde over sådanne oplysninger, mens erhvervsdrivende i andre tilfælde kan stole på pålidelige oplysninger fra f.eks. softwareudviklere, leverandører eller kompetente nationale myndigheder. Når den erhvervsdrivende f.eks. opfordrer forbrugerne til at opdatere operativsystemet på deres smartphone, bør den erhvervsdrivende ikke tilbageholde oplysninger for forbrugeren om, at en sådan opdatering vil få en negativ indvirkning på nogle af smartphonens elementer, såsom batteriet, visse applikationers præstation, eller som helhed gøre smartphonen langsommere. Forbuddet bør gælde for enhver opdatering, herunder sikkerhedsopdateringer og opdateringer vedrørende funktionaliteter. For opdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, der er nødvendige for at opretholde varens, det digitale indholds og den digitale tjenestes overensstemmelse, bør artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770⁽¹¹⁾ og artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771⁽¹²⁾ også finde anvendelse. Dette berører ikke artikel 19 i direktiv (EU) 2019/770.

(18) Softwareopdateringer, som er sikkerhedsopdateringer, er nødvendige for sikker brug af produktet, hvorimod dette ikke gælder for opdateringer vedrørende forbedring af elementer ved funktionaliteterne. Direktiv 2005/29/EF bør derfor forbyde, at en softwareopdatering præsenteres som nødvendig for at opretholde produktets overensstemmelse, hvor denne opdatering kun tjener til at forbedre elementer ved funktionaliteterne.

(19) Kommerciel kommunikation om varer, der indeholder et element, som er indført for at begrænse deres holdbarhed, er en handelspraksis, der er til skade for forbrugerne og miljøet, da en sådan kommunikation tilskynder til salg af sådanne varer, hvilket fører til højere omkostninger for forbrugerne og til unødvendig brug af ressourcer, affaldsproduktion og drivhusgasemissioner. Sådant kommerciel kommunikation bør derfor forbydes, når oplysninger om elementet og dets indvirkning på varens holdbarhed er tilgængelige for den erhvervsdrivende. Eksempler på sådanne elementer kan være software, der standser eller nedsætter varens funktionalitet efter en bestemt periode, eller hardware, der er designet til at svigte efter en bestemt periode. Der kan også være tale om en design- eller fabrikationsfejl, der, selv om den ikke er indført som et element til dette formål, fører til, at varen svigter for tidligt, hvis den ikke afhjælpes, når oplysninger om eksistensen og virkningerne af elementet er blevet tilgængelige for den erhvervsdrivende. Kommerciel kommunikation omfatter i forbindelse med dette forbud kommunikation, der direkte eller indirekte har til formål at promovere varerne. Fremstilling af varer og at gøre dem tilgængelige på markedet udgør ikke kommerciel kommunikation. Dette forbud bør sigte mod hovedsageligt at omfatte erhvervsdrivende, der også er producenter af varerne, da det er dem, der fastslår varernes holdbarhed.

Når en vare identificeres som indeholdende et element, der begrænser holdbarheden, bør producenten af den pågældende vare derfor generelt forventes at være opmærksom på dette element og dens indvirkning på varens holdbarhed. Ikke desto mindre bør erhvervsdrivende, der ikke er producenter af varerne, såsom sælgerne, være omfattet af denne bestemmelse, hvis de har adgang til pålidelige oplysninger om elementet og dens indvirkning på holdbarheden, såsom en erklæring fra en kompetent national myndighed eller oplysninger fra producenten. Så snart den erhvervsdrivende har adgang til sådanne oplysninger, bør forbuddet derfor gælde, uanset om den erhvervsdrivende er bekendt med disse oplysninger eller ej, f.eks.

fordi vedkommende ignorerer dem. For at betragte en sådan handelspraksis som urimelig bør det ikke være nødvendigt at påvise, at formålet med elementet er at tilskynde til udskiftning af den pågældende vare, men det vil være tilstrækkeligt at bevise, at elementet er blevet indført for at begrænse varens holdbarhed. Dette forbud berører ikke de beføjelser, som forbrugere har i tilfælde af en vares manglende overensstemmelse i henhold til direktiv (EU) 2019/771. Der bør skelnes mellem elementer, der begrænser varernes holdbarhed, og fremstillingsmetoder, hvor der anvendes materialer eller processer af generel lav kvalitet, hvilket begrænser varernes holdbarhed. En vares manglende overensstemmelse, der skyldes anvendelse af materialer eller processer af lav kvalitet, bør fortsat være omfattet af reglerne om varers overensstemmelse i direktiv (EU) 2019/771.

(20) En anden praksis, der bør forbydes i henhold til bilag I til direktiv 2005/29/EF, er i modstrid med sandheden at hævde, at en vare med hensyn til brugstid eller intensitet under normale anvendelsesbetingelser har en bestemt holdbarhed. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis en erhvervsdrivende oplyser forbrugerne om, at en vaskemaskine forventes at holde et vist antal vaskecyklusser i overensstemmelse med den normale forventede brug angivet i brugsanvisningen, selv om den faktiske brug af vaskemaskinen under de foreskrevne betingelser viser, at dette ikke er tilfældet. Sådanne påstande fremsættes i vid udstrækning af producenterne, da det er dem, som fastslår varernes holdbarhed. Derfor forventes erhvervsdrivende, der også er producenter af varerne, generelt at være opmærksomme på påstande i modstrid med sandheden om varers holdbarhed, mens andre erhvervsdrivende såsom sælgere bør stole på pålidelige oplysninger, som de har til rådighed, f.eks. på grundlag af en erklæring fra en kompetent national myndighed eller oplysninger fra producenten. En vares manglende overensstemmelse som følge af lejlighedsvis fejl ved fremstillingen af en vare bør fortsat være omfattet af reglerne om varers overensstemmelse fastsat i direktiv (EU) 2019/771.

(21) Tilsvarende bør bilag I til direktiv 2005/29/EF også ændres for at gøre det forbudt at angive, at varer kan repareres, når sådan reparation ikke er mulig.

(22) Forbuddet mod disse praksisser med hensyn til holdbarhed og reparationsmuligheder i direktiv 2005/29/EF vil give forbrugerbeskyttelsesmyndighederne i medlemsstaterne et yderligere håndhævelsesredskab til bedre at beskytte forbrugernes interesser i tilfælde, hvor de erhvervsdrivende ikke overholder kravene til varers holdbarhed og reparationsmuligheder i henhold til produktspecifik EU-ret.

(23) En anden praksis associeret med for tidlig forældelse, som bør forbydes og tilføjes på listen i bilag I til direktiv 2005/29/EF, er at tilskynde forbrugeren til at udskifte eller genopfylde et produkts forbrugsvarer tidligere, end det ellers ville være nødvendigt af tekniske årsager. Sådanne praksisser vildleder forbrugeren til at tro, at varen ikke længere vil fungere, medmindre dens forbrugsvarer udskiftes, hvilket fører til, at forbrugeren køber flere forbrugsvarer end nødvendigt. Det bør f.eks. være forbudt at opfordre forbrugeren via printerindstillingerne til at udskifte printerblækpatronerne, før de rent faktisk er tomme, for at fremme købet af yderligere blækpatroner.

(24) Bilag I til direktiv 2005/29/EF bør også ændres, så det forbydes at tilbageholde oplysninger for forbrugeren om forringelsen af en vares funktionalitet, når der anvendes forbrugsvarer, reservedele eller tilbehør, som den oprindelige producent ikke har leveret. Hvis en printer f.eks. er designet på en sådan måde, at dens funktionalitet er begrænset, når der anvendes blækpatroner, som ikke er leveret af den oprindelige producent af printeren, bør disse oplysninger ikke skjules for forbrugeren, fordi en sådan praksis kan vildlede forbrugeren til at købe en alternativ blækpatron, som ikke kan anvendes til den pågældende printer, hvilket fører til unødvendige affaldsstrømme eller yderligere omkostninger for forbrugeren. Hvis

intelligente enheder er designet på en sådan måde, at deres funktionalitet er begrænset, når der bruges opladere eller reservedele, der ikke er leveret af den originale producent, bør disse oplysninger ligeledes ikke tilbageholdes for køberen på købstidspunktet. Det bør også være forbudt at vildlede forbrugeren til at tro, at anvendelsen af forbrugsvarer, reservedele eller tilbehør, der ikke er leveret af den oprindelige producent, vil forringe en vares funktionalitet, når dette ikke er tilfældet. Generelt forventes erhvervsdrivende, der også er producenter af varerne, at råde over disse oplysninger, mens andre erhvervsdrivende såsom sælgere bør stole på pålidelige oplysninger, som de har til rådighed, f.eks. på grundlag af en erklæring fra en kompetent national myndighed eller oplysninger fra producenten.

(25) For at forbrugerne kan træffe beslutninger på et mere oplyst grundlag, og for at stimulere efterspørgslen på og udbuddet af mere holdbare varer, bør der gives specifikke oplysninger om et produkts holdbarhed og reparationsmuligheder for alle typer varer, inden aftalen indgås. Med hensyn til varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester bør forbrugerne desuden informeres om, hvor længe gratis softwareopdateringer er tilgængelige. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU⁽¹³⁾ om forbrugerrettigheder bør derfor ændres for at give forbrugerne oplysninger forud for indgåelsen af aftaler om holdbarhed, reparationsmuligheder og tilgængeligheden af opdateringer. Oplysningerne bør gives til forbrugerne på en tydelig og forståelig måde og i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882⁽¹⁴⁾. Forpligtelsen til at give forbrugerne disse oplysninger supplerer og berører ikke forbrugernes rettigheder i henhold til direktiv (EU) 2019/770 og (EU) 2019/771.

(26) En god indikator for en vares holdbarhed er producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed i henhold til artikel 17 i direktiv (EU) 2019/771. Producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed er en forpligtelse fra en producent over for forbrugeren med hensyn til en vares holdbarhed. Nærmere bestemt er det en forpligtelse til at opretholde en vares krævede funktioner og ydeevne ved normal brug. For at informere forbrugerne om, at der tilbydes en garanti for holdbarhed for en bestemt vare, bør disse oplysninger gives til forbrugeren ved hjælp af et harmoniseret mærke. Erhvervsdrivende, der sælger varer, bør, hvor producenten stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, forpligtes til at oplyse forbrugerne om eksistensen og varigheden af enhver handelsmæssig garanti for holdbarhed, der tilbydes af producenten uden yderligere omkostninger, dækker hele varen og har en varighed på mere end to år. Den erhvervsdrivende bør ikke være forpligtet til aktivt at søge efter sådanne oplysninger fra producenten, f.eks. ved at søge på produktspecifikke websteder. For at undgå, at forbrugere forveksler den handelsmæssige garanti for holdbarhed og den retlige garanti for kontraktmæssighed, bør forbrugerne på det harmoniserede mærke mindes om, at de også nyder godt af den retlige garanti for kontraktmæssighed.

(27) Nylige rapporter har vist, at forbrugere ofte ikke kender deres juridiske rettigheder i henhold til direktiv (EU) 2019/771. En harmoniseret meddelelse bør derfor minde forbrugerne om eksistensen af og de væsentligste elementer i den retlige garanti for kontraktmæssighed, herunder dens minimumsvarighed på to år, og en generel henvisning til muligheden for, at varigheden af den retlige garanti for kontraktmæssighed kan være længere i henhold til national ret. Dette vil forhindre, at der opstår forvirring med hensyn til oplysningerne om den handelsmæssige garanti for holdbarhed.

(28) Det harmoniserede mærke bør fremvises på en fremtrædende måde og anvendes på en måde, der gør det muligt for forbrugerne let at identificere, hvilke bestemte varer der drager fordel af en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der tilbydes af producenten uden yderligere omkostninger, dækker hele varen og har en varighed på mere end to år, f.eks. ved at mærket placeres direkte på emballagen for en bestemt vare, ved at fremvise mærket på en fremtrædende måde på hylden, hvor de varer, der er omfattet af en

sådan garanti, er placeret, eller ved at mærket placeres direkte ved siden af billedet af varen i tilfælde af onlinesalg. Producenter, der tilbyder sådanne handelsmæssige garantier for holdbarhed, kan selv placere det harmoniserede mærke direkte på den bestemte vare eller på dens emballage med henblik på at opnå en kommerciel fordel. Erhvervsdrivende bør sikre, at det harmoniserede mærke er klart synligt. Den harmoniserede meddelelse bør samtidig give forbrugerne en generel påmindelse om den retlige garanti om kontraktmæssighed, der gælder for alle varer i overensstemmelse med direktiv (EU) 2019/771. Den harmoniserede meddelelse bør fremvises på en fremtrædende måde, f.eks. på en iøjnefaldende plakat på en væg i butikken, ved siden af kasseskranken eller, i tilfælde af onlinesalg, som en generel påmindelse på webstedet for den erhvervsdrivende, der sælger varer.

(29) Kommissionen bør tillægges gennemførelsesbeføjelser for så vidt angår udformningen og indholdet af det harmoniserede mærke og den harmoniserede meddelelse. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽¹⁵⁾.

(30) I betragtning af minimumsvarigheden på to år for den retlige garanti for kontraktmæssighed som fastsat i direktiv (EU) 2019/771 og det forhold, at mange produktsvigt opstår efter denne periode, bør den erhvervsdrivendes forpligtelse til at oplyse forbrugerne om eksistensen og varigheden af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed ved hjælp af et harmoniseret mærke kun finde anvendelse på handelsmæssige garantier for holdbarhed, der tilbydes i en periode på over to år. Derudover bør det harmoniserede mærke også minde forbrugerne om eksistensen af den retlige garanti for kontraktmæssighed.

(31) For at gøre det lettere for forbrugerne at træffe en informeret transaktionsbeslutning, når de sammenligner varer, inden de indgår en aftale, bør de erhvervsdrivende oplyse forbrugerne om eksistensen og varigheden af producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed for hele varen og ikke for varens specifikke komponenter.

(32) Producenten og sælgeren bør frit kunne tilbyde andre typer handelsmæssige garantier og eftersalgsservice. De oplysninger, der gives til forbrugeren om sådanne andre handelsmæssige garantier eller servicier, bør imidlertid ikke forvirre forbrugeren med hensyn til eksistensen og varigheden af en producentens handelsmæssige garanti for holdbarhed, der tilbydes af producenten uden yderligere omkostninger, dækker hele varen og har en varighed på mere end to år, og for hvilken et harmoniseret mærke anvendes.

(33) For at forbrugerne kan træffe mere informerede beslutninger og for at fremme konkurrencen mellem producenter for så vidt angår holdbarheden af varer med digitale elementer bør de erhvervsdrivende, der sælger disse varer, oplyse forbrugerne om den minimumsperiode, i hvilken producenten forpligter sig til at levere softwareopdateringer for sådanne varer, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato. Ligeledes bør erhvervsdrivende, der tilbyder digitalt indhold og digitale tjenester, oplyse forbrugerne om den minimumsperiode, i hvilken udbyderen af det digitale indhold eller den digitale tjeneste forpligter sig til at levere softwareopdateringer, herunder sikkerhedsopdateringer, der er nødvendige for at opretholde det digitale indholds og de digitale tjenesters kontraktmæssighed. Denne forpligtelse bør sikre, at forbrugerne modtager disse oplysninger på en enkel og tydelig måde, så de kan sammenligne forskellige minimumsperioder. Dette berører ikke de forpligtelser, der er fastsat i EU-retten, navnlig i direktiv (EU) 2019/770 og (EU) 2019/771, og, hvor det er relevant, produktspecifik EU-ret. Oplysningerne om softwareopdateringer bør gives på en måde, der ikke er vildledende i henhold til direktiv 2005/29/EF. Den erhvervsdrivende bør kun være forpligtet til at give disse oplysninger, hvis producenten eller udbyderen har stillet sådanne oplysninger til rådighed.

(34) I henhold til artikel 5, stk. 1, litra e), og artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83/EU er erhvervsdrivende, inden forbrugerne er bundet af en aftale, forpligtet til at give forbrugerne oplysninger om eksistensen af og betingelserne for eftersalgsservice, herunder reparationstjenester, hvor sådanne services gives. For at give forbrugerne mulighed for at træffe en informeret transaktionsbeslutning og vælge varer, der er lettere at reparere, bør de erhvervsdrivende derudover, hvor det er relevant, inden forbrugerne er bundet af aftalen, for alle typer varer angive varens score for reparationsmulighed som oplyst af producenten og som fastsat på EU-plan.

(35) For at sikre, at forbrugerne er velinformerede om reparationsmulighederne for de varer, de køber, bør erhvervsdrivende, hvor der ikke er fastsat en score for reparationsmulighed på EU-plan, give andre relevante reparationsoplysninger, som producenten stiller til rådighed, såsom oplysninger om tilgængeligheden, de anslåede omkostninger og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at opretholde varernes kontraktmæssighed, tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger og reparationsbegrænsninger.

(36) Erhvervsdrivende bør oplyse forbrugerne om det harmoniserede mærke, minimumsperioden for opdateringer og andre oplysninger om reparation end scoren for reparationsmuligheder, hvor en producent eller udbyder af det digitale indhold eller den digitale tjeneste, hvis det ikke er den erhvervsdrivende, gør de relevante oplysninger tilgængelige. Navnlig med hensyn til varer bør den erhvervsdrivende give forbrugerne de oplysninger, som producenten har givet den erhvervsdrivende eller på anden måde har haft til hensigt at gøre let tilgængelige for forbrugeren inden aftalens indgåelse, ved at anføre dem på selve produktet, dets emballage eller mærker og etiketter, som forbrugeren normalt vil undersøge, inden aftalen indgås. Den erhvervsdrivende bør ikke være forpligtet til aktivt at søge efter sådanne oplysninger fra producenten, f.eks. ved at søge på produktspecifikke websteder. Samtidig vil det være i producenternes interesse proaktivt at give sådanne oplysninger for at opnå en kommerciel fordel.

(37) Erhvervsdrivende bør i givet fald oplyse forbrugerne om tilgængeligheden af miljøvenlige leveringsmuligheder såsom levering af varer via fragtcykel eller elektrisk leveringskøretøj eller muligheden for bundtede forsendelsesmuligheder.

(38) Hvis en fjernsalgsaftale, der skal indgås ved hjælp af elektroniske midler, pålægger forbrugeren en betalingsforpligtelse, bør den erhvervsdrivende tydeligt og i fremhævet form, og direkte før forbrugeren afgiver en ordre, gøre denne opmærksom på det harmoniserede mærke, så det sikres, at forbrugeren tager højde for disse oplysninger.

(39) Direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU bør fortsat fungere som et »sikkerhedsnet«, der sikrer, at der kan opretholdes et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i alle sektorer ved at supplere sektor- og produktspecifik EU-ret, der har forrang i tilfælde af uoverensstemmelse.

(40) Målene for dette direktiv, nemlig at gøre det muligt for forbrugerne at træffe mere informerede transaktionsbeslutninger for at fremme bæredygtigt forbrug, at sætte en stopper for praksis, der skader den bæredygtige økonomi og forhindrer forbrugerne i at træffe bæredygtige forbrugsvalg, og at sikre en bedre og konsekvent anvendelse af Unionens retlige ramme på forbrugerområdet, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af problemets EU-dækkende karakter bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(41) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁽¹⁶⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(42) For at lette en korrekt anvendelse af dette direktiv er det vigtigt, at Kommissionen ajourfører vejledningerne om direktiv 2005/29/EF og 2011/83/EU for at tage hensyn til indholdet af nærværende direktiv —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2005/29/EF

I direktiv 2005/29/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) Følgende litra indsættes:

»ca)»varer«: varer som defineret i artikel 2, nr. 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 (*)

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 28).« "

b) Følgende litraer tilføjes:

»o) »miljøanprisning«: ethvert budskab eller enhver fremstilling, som ikke er obligatorisk i henhold til EU-retten eller national ret, uanset form, herunder tekst, billeder, grafisk eller symbolsk fremstilling, såsom mærker, mærkenavne, firmanavne eller produktnavne, der bruges i en kommerciel kommunikation, og som angiver eller indikerer, at et produkt, en produktkategori, et mærke eller en erhvervsdrivende har en positiv eller ingen indvirkning på miljøet eller er mindre miljøbelastende end andre produkter, produktkategorier, mærker eller erhvervsdrivende eller har forbedret sin indvirkning over tid

p) »generisk miljøanprisning«: enhver miljøanprisning, der fremsættes i skriftlig eller mundtlig form, herunder via audiovisuelle medier, og som ikke er indeholdt i et bæredygtighedsmærke, og hvor specifikationen af anprisningen ikke gives tydeligt og i fremhævet form på samme medium

q) »bæredygtighedsmærke«: ethvert frivilligt tillidsmærke, kvalitetsmærke eller tilsvarende, enten offentligt eller privat, der har til formål at fremhæve og promovere et produkt, en proces eller en virksomhed under henvisning til deres miljømæssige eller sociale karakteristika eller begge, og omfatter ikke nogen obligatorisk mærkning krævet i henhold til EU-retten eller national ret

r) »certificeringsordning«: en tredjepartsverifikationsordning, der certificerer, at et produkt, en proces eller en virksomhed opfylder visse krav, giver mulighed for at anvende et tilsvarende bæredygtighedsmærke, og hvis vilkår, herunder dens krav, er offentligt tilgængelige og opfylder følgende kriterier:

- i) ordningen er på gennemsigtige, retfærdige og ikkediskriminerende vilkår åben for alle erhvervsdrivende, der er villige og i stand til at opfylde ordningens krav
  - ii) ordningens krav udarbejdes af ordningens ejer i samråd med relevante eksperter og interessenter
  - iii) ordningen fastsætter procedurer for håndtering af manglende overholdelse af ordningens krav og indeholder bestemmelser om tilbagetrækning eller suspension af den erhvervsdrivendes ret til anvendelse af bæredygtighedsmærket i tilfælde af manglende overholdelse af ordningens krav, og
  - iv) overvågningen af den erhvervsdrivendes overholdelse af ordningens krav er underlagt en objektiv procedure og udføres af en tredjepart, hvis kompetence og uafhængighed af både ordningens ejer og den erhvervsdrivende er baseret på internationale standarder og procedurer, EU-standarder og -procedurer eller nationale standarder og procedurer
  - s) »anerkendte fremragende miljøpræstationer«: miljøpræstationer, der er i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010 (*), eller med nationale eller regionale EN ISO 14024 type I-miljømærkeordninger, der er officielt anerkendt i medlemsstaterne, eller de bedste miljøpræstationer i overensstemmelse med anden gældende EU-ret
  - t) »holdbarhed«: holdbarhed som defineret i artikel 2, nr. 13), i direktiv (EU) 2019/771
  - u) »softwareopdatering« en opdatering, som er nødvendig, for at varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester bliver ved med at være i overensstemmelse som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770 (**), og (EU) 2019/771, herunder en sikkerhedsopdatering, eller en opdatering vedrørende funktionaliteter
  - v) »forbrugsvare«: enhver komponent i en vare, der opbruges igen og igen og skal udskiftes eller genopfyldes, for at varen kan fungere efter hensigten
  - w) »funktionalitet«: funktionalitet som defineret i artikel 2, nr. 9), i direktiv (EU) 2019/771.
- (*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010 af 25. november 2009 om EU-miljømærket (EUT L 27 af 30.1.2010, s. 1)."
- (**) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 1).« "

2) I artikel 6 foretages følgende ændringer:

- a) Stk. 1, litra b), affattes således:
  - »b) de væsentligste karakteristika ved produktet såsom det omfang, i hvilket det står til rådighed, dets fordele, risici, udførelse, sammensætning, miljømæssige eller sociale karakteristika, tilbehør, cirkularitetsaspekter såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, eftersalgsservice og klagebehandling, måden og tidspunktet for fremstilling eller ydelse, levering, dets hensigtsmæssighed, anvendelse, mængde, specifikationer, geografiske eller handelsmæssige oprindelse eller de resultater, som kan forventes opnået ved brugen, eller resultaterne af og de vigtigste elementer ved afprøvning eller kontrol af produktet.«
- b) I stk. 2 tilføjes følgende litraer:
  - »d) fremsættelse af en miljøanprisning vedrørende fremtidige miljøpræstationer uden klare, objektive, offentligt tilgængelige og verificerbare forpligtelser fastsat i en detaljeret og realistisk gennemførelsesplan, der omfatter målbare og tidsbestemte mål og andre relevante elementer, der er nødvendige for at støtte dens gennemførelse, såsom tildeling af ressourcer, og som regelmæssigt kontrolleres af en uafhængig tredjepartsekspert, hvis konklusioner gøres tilgængelige for forbrugerne

- e) reklamefordele for forbrugerne, som er irrelevante og ikke følger af noget element ved produktet eller virksomheden.«

3) I artikel 7 indsættes følgende stykke:

- »7. Leverer en erhvervsdrivende en tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugeren oplysninger om miljømæssige eller sociale karakteristika eller om cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, for så vidt angår produkterne eller leverandørerne af disse produkter, betragtes oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter samt de foranstaltninger, der er indført til at holde de pågældende oplysninger ajour, som væsentlige oplysninger.«

4) Bilag I ændres i overensstemmelse med bilaget til nærværende direktiv.

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2011/83/EU

I direktiv 2011/83/EU foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 indsættes følgende numre:

- »14a)»handelsmæssig garanti for holdbarhed«: en producents handelsmæssige garanti for holdbarhed som omhandlet i artikel 17 i direktiv (EU) 2019/771 i henhold til hvilken producenten er direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår reparation eller omlevering af varerne i overensstemmelse med artikel 14 i direktiv (EU) 2019/771, når varenes holdbarhed ikke opretholdes
- 14b) »holdbarhed«: holdbarhed som defineret i artikel 2, nr. 13), i direktiv (EU) 2019/771
- 14c) »producent«: producent som defineret i artikel 2, nr. 4), i direktiv (EU) 2019/771
- 14d) »score for reparationsmulighed«: en score, der udtrykker en vares mulighed for at kunne repareres, baseret på harmoniserede krav, der er fastlagt på EU-plan
- 14e) »softwareopdatering«: en gratis opdatering, herunder en sikkerhedsopdatering, som er nødvendig for, at varer med digitale elementer, digitalt indhold og digitale tjenester bliver ved med at være i overensstemmelse som omhandlet i direktiv (EU) 2019/770 og (EU) 2019/771«.

2) I artikel 5, stk. 1, foretages følgende ændringer:

- a) Litra e) affattes således:
- »e) en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for varers kontraktmæssighed og de væsentligste elementer heri, herunder dens minimumsvarighed på to år som fastsat i direktiv (EU) 2019/771, på en fremtrædende måde ved hjælp af den harmoniserede meddelelse, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 22a«.
- b) Følgende litraer indsættes:
- »ea) hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, gives oplysningerne om, at den pågældende vare drager fordel af en sådan garanti, dens varighed og en påmindelse om

eksistensen af den retlige garanti for kontraktmæssighed på en fremtrædende måde ved hjælp af det harmoniserede mærke, der er omhandlet i artikel 22a

- eb) en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for digitalt indholds og digitale tjenesters kontraktmæssighed
- ec) hvor det er relevant, eksistensen af og betingelserne for eftersalgsservice og handelsmæssige garantier
- ed) for varer med digitale elementer, for digitalt indhold og for digitale tjenester, hvor producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer.«
- c) Følgende litraer tilføjes:
  - »i) hvor det er relevant, varernes score for reparationsmulighed
  - j) finder litra i) ikke anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, oplysninger om tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde varerne kontraktmæssige, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt oplysninger om reparationsbegrænsninger.«

3) I artikel 6, stk. 1, foretages følgende ændringer:

- a) Litra g) affattes således:
  - »g) forholdene vedrørende betaling, levering, herunder, hvor det er muligt, miljøvenlige leveringsmuligheder, opfyldelse, det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende forpligter sig til at levere varerne eller yde tjenesteydelsen, samt, hvor det er relevant, den erhvervsdrivendes politik for klagebehandling«.
- b) Litra l) affattes således:
  - »l) en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for varers kontraktmæssighed og de væsentligste elementer heri, herunder dens minimumsvarighed på to år som fastsat i direktiv (EU) 2019/771, på en fremtrædende måde ved hjælp af den harmoniserede meddelelse, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 22a«.
- c) Følgende litraer indsættes:
  - »la) hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, gives oplysningerne om, at den pågældende vare drager fordel af en sådan garanti, dens varighed og en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for kontraktmæssighed på en fremtrædende måde ved hjælp af det harmoniserede mærke, der er omhandlet i artikel 22a
  - lb) en påmindelse om eksistensen af den retlige garanti for digitalt indholds og digitale tjenesters kontraktmæssighed
  - lc) for varer med digitale elementer, for digitalt indhold og for digitale tjenester, hvor producenten eller udbyderen stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, den minimumsperiode, enten angivet som en periode eller med henvisning til en dato, i hvilken producenten eller udbyderen leverer softwareopdateringer.«
- d) Følgende litraer tilføjes:
  - »u) hvor det er relevant, varernes score for reparationsmulighed
  - v) finder litra u) ikke anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, oplysninger om tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde varerne

kontraktmæssige, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt oplysninger om reparationsbegrænsninger.«

4) Artikel 8, stk. 2, første afsnit, affattes således:

»2. Hvis en fjernsalgsaftale, der indgås ved hjælp af elektroniske midler, pålægger forbrugeren en betalingsforpligtelse, gør den erhvervsdrivende tydeligt og på en fremtrædende måde, og direkte før forbrugeren afgiver sin ordre, denne opmærksom på de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), e), la), o) og p).«

5) Følgende artikel indsættes i kapitel V:

»Artikel 22a

Harmoniseret meddelelse og harmoniseret mærke

1. For at sikre, at forbrugerne er velinformerede og let kan forstå deres rettigheder i hele Unionen, anvendes der en harmoniseret meddelelse til at give oplysninger i medfør af artikel 5, stk. 1, litra e), og artikel 6, stk. 1, litra l), og der anvendes et harmoniseret mærke til at give oplysninger i medfør af artikel 5, stk. 1, litra ea), og artikel 6, stk. 1, litra la).
2. Senest den 27. september 2025 fastlægger Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter udformningen og indholdet af den harmoniserede meddelelse, der er omhandlet i stk. 1.
3. Den harmoniserede meddelelse skal indeholde de væsentligste elementer i den retlige garanti for kontraktmæssighed, herunder dens minimumsvarighed på to år som fastsat i direktiv (EU) 2019/771, og en generel henvisning til muligheden for, at varigheden af den retlige garanti for kontraktmæssighed er længere i henhold til national ret.
4. Senest den 27. september 2025 fastlægger Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter udformningen og indholdet af det harmoniserede mærke, der er omhandlet i stk. 1.
5. Den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke skal være let genkendelige og forståelige for forbrugerne og lette at bruge og gengive for de erhvervsdrivende.
6. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 27a«.

6) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 27a

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (*).
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).« "

Artikel 3

Kommissionens rapportering og revision

Senest den 27. september 2031 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

Denne rapport skal indeholde en vurdering af dette direktivs bidrag til at styrke forbrugerrettigheder, navnlig effektiviteten af det harmoniserede mærke og den harmoniserede meddelelse med hensyn til at forbedre tilgængeligheden af handelsmæssige garantier for holdbarhed og forbrugernes forståelse heraf, samt forbrugernes bevidsthed om deres rettigheder i henhold til den retlige garanti for kontraktmæssighed. Rapporten skal endvidere indeholde en vurdering af dette direktivs samlede bidrag til forbrugerdeltagelsen i den grønne omstilling og dets indvirkning på de erhvervsdrivende.

Denne rapport ledsages, hvor det er relevant, af lovgivningsforslag.

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 27. marts 2026 de love og bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 27. september 2026.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 5

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 6

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne

Udfærdiget i Strasbourg, den 28. februar 2024.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

M. MICHEL

Formand

BILAG

Bilag I til direktiv 2005/29/EF ændres således:

1) Følgende nummer indsættes:

»2a) Den erhvervsdrivende fremviser et bæredygtighedsmærke, som ikke er baseret på en certificeringsordning eller ikke er etableret af offentlige myndigheder.«

2) Følgende numre indsættes:

»4a) Den erhvervsdrivende fremsætter en generisk miljøanprisning, selv om den erhvervsdrivende ikke kan påvise anerkendte fremragende miljøpræstationer, der er relevante for anprisningen.

4b) Den erhvervsdrivende fremsætter en miljøanprisning vedrørende hele produktet eller den erhvervsdrivendes virksomhed som helhed, når den kun vedrører et bestemt aspekt af produktet eller en specifik aktivitet i den erhvervsdrivendes virksomhed

4c) Den erhvervsdrivende hævder på basis af kompensation for drivhusgasemissioner, at et produkt har en neutral, reduceret eller positiv indvirkning på miljøet med hensyn til drivhusgasemissioner.«

3) Følgende nummer indsættes:

»10a) Krav, der som følge af retsregler gælder for alle produkter inden for den relevante produktkategori på EU-markedet, præsenteres som et særligt element ved den erhvervsdrivendes tilbud.«

4) Følgende numre indsættes:

»23d) Den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger for forbrugeren om, at en softwareopdatering vil have en negativ indvirkning på funktionen af varer med digitale elementer eller brugen af digitalt indhold eller digitale tjenester.

23e) En softwareopdatering præsenteres som nødvendig, når den kun tjener til at forbedre elementer ved funktionaliteterne.

23f) Enhver kommerciel kommunikation vedrørende en vare, der indeholder et element, som er indført for at begrænse dens holdbarhed, selv om den erhvervsdrivende har adgang til oplysninger om elementet og dets indvirkning på varens holdbarhed.

23g) Den erhvervsdrivende hævder i modstrid med sandheden, at en vare under normale anvendelsesbetingelser har en bestemt holdbarhed målt i brugstid eller intensitet.

23h) Den erhvervsdrivende angiver, at en vare kan repareres, når dette ikke er tilfældet.

23i) Den erhvervsdrivende tilskynder forbrugeren til at udskifte eller genopfylde en vares forbrugsvarer tidligere, end det er nødvendigt, af tekniske årsager.

23j) Den erhvervsdrivende tilbageholder oplysninger om forringelse af en vares funktionalitet, når der anvendes forbrugsvarer, reservedele eller tilbehør, som den oprindelige producent ikke har leveret, eller hævder i modstrid med sandheden, at en sådan forringelse vil ske.«

-
- (1) EUT C 443 af 22.11.2022, s. 75.
  - (2) Europa-Parlamentets holdning af 17.1.2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.2.2024.
  - (3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (»direktivet om urimelig handelspraksis«) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).
  - (4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93 (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 30).
  - (5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1169/2011 af 25. oktober 2011 om fødevarerinformation til forbrugerne, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 og (EF) nr. 1925/2006 og om ophævelse af Kommissionens direktiv 87/250/EØF, Rådets direktiv 90/496/EØF, Kommissionens direktiv 1999/10/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF, Kommissionens direktiv 2002/67/EF og 2008/5/EF og Kommissionens forordning (EF) nr. 608/2004 (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 18).
  - (6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1221/2009 af 25. november 2009 om organisationers frivillige deltagelse i en fællesskabsordning for miljøledelse og miljørevision (EMAS) og om ophævelse af forordning (EF) nr. 761/2001 og Kommissionens beslutning 2001/681/EF og 2006/193/EF (EUT L 342 af 22.12.2009, s. 1).
  - (7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 66/2010 af 25. november 2009 om EU-miljømærket (EUT L 27 af 30.1.2010, s. 1).
  - (8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 336 af 23.12.2015, s. 1).
  - (9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1369 af 4. juli 2017 om opstilling af rammer for energimærkning og om ophævelse af direktiv 2010/30/EU (EUT L 198 af 28.7.2017, s. 1).
  - (10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2161 af 27. november 2019 om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF, 2005/29/EF og 2011/83/EU, for så vidt angår bedre håndhævelse og modernisering af EU-reglerne om forbrugerbeskyttelse (EUT L 328 af 18.12.2019, s. 7).
  - (11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 1).
  - (12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (EUT L 136 af 22.5.2019, s. 28).
  - (13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).
  - (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 70).
  - (15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
  - (16) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.